CORECTBooks

roman

george șovu

Liceenii în alertă

GEORGE ȘOVU

Liceenii in alerta

1

Mihai a strâns-o cu spaimă la pieptul său. Maşina se apropiase pe nesimţite şi, urcând cu roţile din partea dreaptă pe trotuar, a trecut, în mare viteză, la câţiva centimetri de picioarele Danei. Rochia albă a fetei a fâlfâit îngrijorată ca în faţa unui vânt rău... În următoarele secunde, *bolidul* – un *BMW* argintiu, foarte arătos – a coborât în stradă, îndepărtându-se ca o nălucă.

— Ăsta e nebun?! a ţipat Mihai, în timp ce omul de la volan, privind o clipă către cei doi tineri, a dezvelit spre ei un rânjet, însoţit de un hohot gros de râs. Pe obrazul lui drept, Mihai şi Dana au zărit parcă un semn, o cicatrice...

— Ce-a fost asta, Mihai? a întrebat Dana, albă la faţă.

Băiatul fierbea...

— Ce să fie? Probabil un „salut" din partea „prietenilor" pe care-i „plesneşti" în articolele tale... Şi doar ţi-am spus să te-astâmperi!... Violenţă, droguri!... Recunosc, sunt subiecte „grase"... Domnişoara ziaristă „joacă tare" ... E plină lumea de... mizerii!! De ce nu scrii despre altceva? Ia-o mai de la margine – dacă tot te pasionează „lupta împotriva" ... şi „împotriva" ... Nu te-azvârli chiar în inima vârtejului!...

Dana l-a măsurat cu ochi reci, în razele cărora scrâşnea încrâncenarea. I-a întors spatele şi a intrat pe uşa clădirii unde se afla redacţia ziarului la care colabora de mai bine de un an. Era studentă la ziaristică şi... trebuia „să-şi facă

mâna", să scrie... Aici fusese primită bine... Și ajunsese să fie foarte apreciată. Pentru nimic în lume n-ar fi dat înapoi...

*

Bucurie și durere, totodată, și un singur *izvor* – iubirea lui!... S-au scurs atâția ani de când acel clipocit – ca un cântec frumos de leagăn – se născuse în ființa sa. Cele două *fețe* însă i se arătaseră chiar de la început. Văzând-o pe Dana, în prima zi a clasei a IX-a de liceu, se îndrăgostise, pe loc, de ea. Dar au fost necesari aproape doi ani până ce fata a ajuns... să-l *vadă* și ea pe el, cu adevărat... Așadar, doi ani de zbor... într-un spațiu închis, fără nici o ieșire, fără nici o lumină, zbor cu aripile frânte. Doi ani, zeci de luni, peste șapte sute de zile, cu tot atâtea nopți... Căci, zi și noapte, oră de oră, aproape clipă de clipă, Mihai se gândea la Dana. Era sau nu în fața ochilor – n-avea importanță: el o *vedea* mereu..., bucurându-se și întristându-se în același timp.

La început, fata nu-l băgase deloc în seamă. Era un coleg oarecare, un băiat oarecare, venit de la țară ca să urmeze liceul în București. Ea era preocupată de Șerban, premiantul clasei, băiat frumos, pe care îl iubea din anii de gimnaziu..., cu toate că era nemulțumită de el din multe puncte de vedere. Dar cine nu știe cum e iubirea?! Mai ales când chipul ei – de floare fermecată – se naște în grădina unor *asemenea ani?!* Așa că... Mihai... nici nu exista pentru Dana. Prima dată când l-a privit mai atent a fost către sfârșitul clasei a IX-a: atunci, Isoscel – cum o porecliseră ei pe profesoara lor de matematică – l-a certat rău, *asigurându-l* că va rămâne corigent, pentru că, în ciuda posibilităților intelectuale pe care le avea, nu învățase, tot anul, aproape nimic. Și în aceeași situație se găsea și prietenul și consăteanul său, Ionică Popa, un fel de năzdrăvan al clasei, care făcuse numai boacăne și șotii... La *corigență* însă, după o *toceală* strașnică, de-o vară întreagă, Mihai a primit, tot de la Isoscel, nota maximă, *zece*, în timp ce Ionică a trebuit să

se mulțumească doar cu... *„cinci, cu felicitări!“*, cum avea să-i spună Danei, imediat după examen...

*

... Blocul îi era cunoscut. O urmărise o dată, anul trecut, de la liceu până aici. Șerban o însoțea. El se păstrase la zece-cincisprezece pași în urma lor, printre oameni. Cei doi discutau, râdeau, erau fericiți. Nu le păsa de altcineva. Deci nu l-au observat.

Atunci văzuse unde a intrat Dana. Știa blocul, știa scara, nu cunoștea etajul și apartamentul. Așa că, acum... cerceta balcoanele, mutându-și, pe rând, privirile de la unul la altul. Îi veni să râdă. Zâmbi doar... „Romeo, ignoratul, necunoscutul, nefericitul *Romeo* o caută pe *Julieta!* ... Hm! își spuse mai departe Mihai, ești de plâns, băiete!“

Scrisorile – zecile de scrisori pe care i le scrisese astă-vară – se aflau în buzunarul interior de la geacă. Le pipăi. I se făcu, dintr-o dată, cald. De ciudă... Se dezbrăcă.

„Și ziceai că te-ai vindecat! Poftim! De ce-ai mai luat scrisorile cu tine? O să i le arăți vreodată? Iar aici – ce cauți? Ai venit să numeri balcoanele?...“

— Mihai, ce faci? auzi el, tocmai atunci.

Tresărind, întoarse capul... Dana se afla în fața lui. Dana cea frumoasă, cu ochii ei căprui și catifelați, cu părul negru, ușor ondulat, acum tuns scurt, cu fața bronzată, cu trupul zvelt și unduitor. Îi zâmbea. Pe chipul ei se citeau mirare și bucurie totodată.

— Bună, Dana! reuși să spună. Să vezi... eu... am venit... să-mi cumpăr niște caiete.

Fata privi în jur. Lângă ei se afla doar un chioșc cu legume și fructe...

Mihai zâmbi stânjenit.

Dana începu să râdă. Băiatul o urmă. Râdeau amândoi. Li se întâmpla aceasta pentru prima dată...

— Îmi pare bine că te văd! spuse Dana cu glas sincer.

— Și mie! răspunse Mihai.

— A trecut o vară întreagă.
— Da, a trecut!
— Prima noastră *vacanță mare* de liceeni.
— Pentru mine...
— Îmi închipui... Nici nu știu cum s-a întâmplat...
— Eu știu!...
— Ai dat-o?
— Da! Ieri!
— Și?
— Bine! Dar...
— Dar ce?
— Cred că Isoscel... e bolnavă: mi-a dat zece!
— Zece?! se miră fata. Bravo! Te felicit din toată inima!
— Mulțumesc!
— Și Ionică? Parcă sunteți din același sat... El ce-a făcut?
— *Cinci*, cu felicitări!

Dana izbucni în râs. Și Mihai. Râdeau, din nou, împreună...

Acum tăceau... O stânjeneală, venită dintr-aiurea, tulburase lumina aceea bună dintre ei.

— Trebuie să mă duc, spuse fata. Am făcut cumpărături, adăugă, arătând spre plasa pe care o avea în mână. Sunt de serviciu... la bucătărie. Și iarăși zâmbi. Ne vedem mâine, la școală. La revedere, Mihai!

— La revedere, Dana! Da, mâine! Mâine, mai șopti el, urmărind-o cu privirea până ce a dispărut în spatele ușii uneia dintre intrările blocului...

*

Și-acel „mâine“ a venit repede, și-apoi altul, sute de asemenea „mâine“, dar *revederea* cea adevărată, începută în acele clipe în fața blocului fetei, întârzia să apară. Zadarnic băiatul îi punea, în bancă, din când în când, ca și în anul trecut, câte o garoafă albă, înfiorată parcă de tot dorul sufletului său. De fiecare dată, Dana căuta, cu ochi recunoscători, ochii lui Șerban... Zadarnic se afirmase el nu numai la

matematică, unde avea aproape numai note de zece, ci și la alte materii, ca și în atâtea direcții ale activității școlare. Dana îl privea, îi zâmbea uneori, îl lăuda chiar în fața clasei, dar privirea ei bătea mereu dincolo de el... Până într-o zi când a avut marea revelație a iubirii lui Mihai pentru ea, înțelegerea semnificației atâtor gesturi tandre ce înfloriseră și se... scuturaseră pe învolburatul altar al acelei minuni de simțire, descoperire și înțelegere în lumina cărora chipul și ființa lui Mihai se nășteau pentru a doua oară – de data aceasta în ochii și în sufletul Danei. Momentul a coincis cu cel al rezultatelor de la examenul pentru admiterea în clasa a XI-a, concurs la care Mihai ieșise primul pe liceu...

... Dana s-a apropiat atunci de el, învăluindu-l în luminile calde ale ochilor ei frumoși, de catifea ruginie și blândă, care-i purtau pe brațe de flori sufletul. Avea în mână un trandafir învăpăiat, ca buzele sale ce murmurau parcă un cântec și o rugăciune. I l-a oferit băiatului spunându-i:

— Iată, a sosit momentul să-ți dau și eu *ție* o floare... Mă bucur foarte mult pentru această clipă... Te felicit, Mihai, pentru izbânda ta și-ți mulțumesc pentru sufletul tău bun, pentru gesturile tale, pentru... iubirea ta... Și, tremurând de frumoasă încordare, fata și-a pecetluit vorbele cu un sărut... a cărui căldură *unică* Mihai avea s-o caute mereu, în miile și miile de sărutări primite de la Dana, în anii ce-au urmat, nereușind parcă s-o mai găsească întreagă și cu farmecul ei de atunci...

*

Iubirea lui – izvor de aproape copleșitoare bucurie – s-a însoțit, din ziua aceea, cu o permanentă îngrijorare, transformată, uneori, în durere: cu toată siguranța și dezinvoltura ce caracterizau gesturile și faptele vieții sale, Mihai simțea vibrând în el un inexplicabil tremur, ca de spaimă, se temea, pur și simplu, ca, dintr-un motiv sau altul, să n-o piardă pe Dana. La un moment dat, când urma să se mute cu familia la Cluj-Napoca, a crezut că acest lucru chiar se va

petrece. Însă ceva a intervenit apoi, și tatăl Danei – ofițer de carieră – n-a mai fost transferat din București... Acum însă..., iată, se ivise un pericol real, mult mai adânc...

*

Nu știa cum și când mașina cea argintie s-a apropiat din nou de ei și, de data aceasta, izbind-o pe Dana, a proiectat-o, ca-ntr-un vârtej, peste capotă, rostogolind-o pe trotuar. Înainte de a dispărea, același rânjet și același hohot de râs al individului cu cicatrice pe obraz, aflat la volan. Mihai l-a văzut acum mai bine, dar n-a apucat să observe numărul mașinii, pentru că, îngrijorat, s-a repezit să vadă ce s-a întâmplat cu Dana. Ajutând-o să se ridice, i-a rupt, din întâmplare, lănțișorul unui medalion pe care-l purta la gât. Fata l-a adunat în palmă și l-a băgat apoi în poșetă.

„N-ai pățit nimic? Ești, cumva, rănită?" a întrebat-o Mihai cu mare spaimă în glas...

Fata nu-i răspunse... Îl privea doar cu mirare... așa cum o face și în aceste clipe, când Mihai, rememorându-și întâmplarea cu *bolidul argintiu*, petrecută cu câteva zile în urmă, uită, pentru câteva secunde, să mai cânte...

*

Se aflau pe scena restaurantului „Amore mio" – cum îl botezase patronul –, unde ei, membrii orchestrei „Liceenii", cântau, potrivit contractului de angajare, în fiecare seară.

Mihai rămăsese, ca de obicei, șeful formației. Secondat de *Adrian*, el cânta la chitară, dar, în același timp, o însoțea și pe *Dana*, care era *solista vocală* a grupului. *Ionică* se menținuse, în continuare, stăpânul *bateriei*, iar *Geta*, iubita lui, cânta acum la *orgă electronică*, deoarece, în urma unei puternice răceli, care-i afectase coardele vocale, doctorul îi interzisese să mai fie solistă vocală. Dincolo de prietenie și de iubire, foștii *liceeni* erau legați acum și prin interes ma-

terial: nu mai cântau împreună doar ca să se bucure de... cântec, ci și pentru a câștiga niște bani, patru dintre ei fiind studenți: *Mihai* – la Academia de Muzică, unde își alesese ca instrument *harpa*; *Ionică* – la Academia de Teatru și Film, *secția actorie*; *Geta* – la Academia de Arte Frumoase, *specialitatea design*, iar *Dana*, după cum s-a văzut, la Ziaristică. Doar *Adrian*, îndrăgostit de *electronică*, începuse să lucreze efectiv la o întreprindere specializată (aceasta și pentru faptul că avea acasă patru frați mai mititei, pe care trebuia să-i ajute)...

... Admonestat de ochii Danei, Mihai alungă din privirile sale rătăcite imaginile care-l obsedau, reintrând în cadența melodiei. Din fericire, nimeni din sală nu sesizase *absența* lui, de câteva clipe, de pe scenă. Mulți dintre clienții restaurantului, așezați la mese, înfulecau de zor, ascultând, fără îndoială, cântecele antrenante ale orchestrei și urmărind, printre înghițituri – de mâncare și de băutură –, dansul incitant al unui grup de balerine, strălucitoare prin frumusețe și grație, ca și prin costumația – foarte sumară – de pe trupurile lor tinere, care răspândeau o înrobitoare chemare...

În sală, însă, un tânăr bărbos, aflat la o masă din apropierea scenei, „o mânca... din ochi“ doar pe Geta. Observând, fata îi zâmbește. Încurajat, bărbosul cumpără un frumos boboc de trandafir de la o copilă ce se plimba cu coșul de flori printre mese și, urcând din doi pași pe scenă, îl așază pe marginea orgii electronice. Geta este încântată. Mihai zâmbește, în timp ce Ionică, împrumutând, pe loc, chipul lui *Othello*, privește spre trandafir și vede înaintea ochilor... sânge. „Omoară“, deocamdată, bateria cu o necruțătoare canonadă de *ciocane*.

Spre o masă mai retrasă, se îndreaptă un chelner cu un platou bine garnisit. Patronul restaurantului, aflat și el în sală, îi iese înainte, ia platoul și se apropie de cei doi musafiri ai săi: un bărbat cam de 50 de ani, negricios, cu sprâncene stufoase și ochi reci, tăioși, și o fată blondă, foarte frumoasă. Bărbatul – domnul Jean – este patronul vestitului magazin

„Raiul copiilor“, iar fata – Nely se numeşte – este secretara lui.

După ce le lasă platoul, urându-le „poftă bună“!, boss-ul de la „Amore mio“ se retrage.

Nely, total absentă la ceea ce se petrece în jurul ei, îl urmăreşte pe Mihai.

— Nostalgii de dizeuză? Sau îţi place băiatul? rosteşte cu ironie domnul Jean, observând *interesul* special al fetei.

— Poate şi una, şi cealaltă! răspunde sec Nely...

Acum patronul restaurantului urmăreşte cu ochi de *stăpân* unduirea aceea de trupuri fragede, plescăind din buze, de parcă ar fi gustat... un nou fel de mâncare. Ochii lui lacomi, pe retina cărora se amestecă, în devălmăşie, sâni, sâni de nimic ocrotiţi şi picioare, se opresc la Dana şi la Mihai care, în aceste momente, îşi încheie melodia, într-un puternic ropot de aplauze.

Plecându-se, zâmbitoare, în faţa publicului, fata îşi întreabă, nerăbdătoare, iubitul:

— Ce s-a întâmplat adineaori?

— Îţi spun mai târziu! îi răspunde Mihai, făcând şi el acelaşi gest de salut către sală.

Urcând pe scenă, în timp ce se trage cortina, patronul exclamă încântat:

— Bravo, copii! Aţi fost de milioane!

— Păi, da! Am primit şi flori! mormăie Ionică, privind îmbufnat spre Geta, care parcă nu-l bagă în seamă. Era *metoda* ei de a scăpa, măcar din când în când, de *atacurile* generate de nevindecabila *gelozie* a lui Ionică.

— Mihai, uite banii! Pentru săptămâna aceasta! Ne vedem mâine! adaugă patronul, trecând şi el pe lângă *sublinierea* lui Ionică. Apoi, intrând în camera alăturată scenei, în care balerinele îşi schimbau toaletele, mângâie, în grabă, câţiva sâni, „admonestează“... cu palma nişte funduri goale, îndemnându-le pe fete:

— Repede, repede, c-acuşi vă vine din nou rândul!...

— Dacă „bărbosul“ îi oferea Getei un buchet întreg, pre-

cis găureai toba! remarcă Mihai, când îi dă lui Ionică plicul cu bani.

— Noroc că *urechea muzicală* a ascultătorilor noştri savurează, mai degrabă, cântecul tacâmurilor – răspunde bateristul, parând ironia prietenului său. Şi, terminând de aşezat instrumentele într-un dulap din încăperea în care intraseră între timp, se îndreaptă spre telefonul aflat într-un colţ al acesteia.

— Spune clar: faci rost? Îmi trebuie o sută de *fiole!* şopteşte Ionică în receptor, ferindu-se să nu fie auzit, pentru ca, după câteva secunde de ascultare, să exclame: OK! Rămâne deci cum am stabilit!

Închizând telefonul, cu o lumină de mulţumire pe faţă, îşi freacă palmele, gata aproape să scoată un chiot. Se potoleşte însă repede, privind oarecum îngrijorat în jur. Nu, nu era nimeni care să-i fi ascultat convorbirea. Toţi membrii orchestrei plecaseră.

Coboară şi el în fugă pe lângă cortină şi, deodată, o vede în sală pe Geta stând de vorbă cu... „bărbosul".

Simte din nou răsucindu-se ceva în el. Se apropie cu paşi apăsaţi, gata de luptă:

— Alo, domnu'! îi spune, bătându-l pe umăr.

Tânărul se întoarce mirat.

Sfredelindu-l cu privirea, Ionică se sileşte să zâmbească şi să fie... *spiritual.* Aşa că adaugă:

— Dacă vrei s-o mai vezi, peste o săptămână!... La nuntă! A noastră! arată el spre Geta şi spre sine. O facem tot aici!... Eşti invitatul meu! completează „serios" şi, căutându-se într-un buzunar de la geaca de piele cu care era îmbrăcat, scoate o invitaţie... tipărită în toată regula, pe care i-o oferă. Apoi, smucind aproape braţul Getei, o îndeamnă să iasă din local, sub privirile şi mai mirate ale curtezanului.

— Până nu calci tu-n străchini, nu se poate! îi spune Geta, însoţindu-şi remarca de un oftat neputincios.

— Nu-mi plac bărboşii! Ce să fac?! încearcă s-o dreagă Ionică, zâmbind.

— Dar nici *mustăcioșii!*... Că ești gelos și pe asistentul meu! sosește replica fetei.

— Îmi pare rău, agreez numai bărbații... *cu chelie!* completează viitorul mire, făcând aluzie la puținele fire de păr ce-i mai rămăseseră pe cap și pe care el, de-o vreme, le masca cu o perucă blondă, frumoasă, care-i venea foarte bine...

Cunoscându-l „ca pe un cal breaz“, care nu se potolește până nu-și face „jocul“ în ham, Geta schițează către el un gest de lehamite și se îndreaptă spre *Lăstunul* ce-i aștepta în stradă. Era mașina ei, pe care i-o cumpărase tatăl, cu un an în urmă, când reușise la facultate.

„Să fie una mică, mică!“ își exprimase proaspăta studentă dorința. „Alta mai mică decât asta nu găsesc!“ i-ar fi spus arhitectul (tatăl Getei era arhitect, iar mama actriță) și, așa, n-a avut încotro, a acceptat „Lăstunul“.

După câtva timp, fata avea să adauge, adresându-se tatălui: „Mie îmi place, să știi: merge chiar mai bine decât... o roabă! Are și patru roți! E bună!“...

La puțin timp după ce a intrat la facultate, s-a ales și Mihai cu o mașină... Bunicul lui, care se îmbolnăvise de cancer, s-a luptat, s-a tot luptat cu boala, până ce și-a văzut nepotul student. La o săptămână, a murit. I-a lăsat lui Mihai o sumă importantă de bani – peste două sute de mii – pe care-i economisise într-o viață de om... Și „cu limbă de moarte“ l-a rugat să-și cumpere... o mașină.

„Bunicule, mașină ai spus?“ a întrebat nepotul, surprins.

„Vreau să fii *domn*, Mihai!“ i-a răspuns bătrânul, străduindu-se să întindă mâna, ca să-i mângâie obrazul.

Băiatul i-a prins-o și i-a sărutat-o cu pioșenie... *El, mai ales el*, acel bărbat, îl crescuse de când se stinsese din viață mama sa. Avea pe-atunci doisprezece ani... Tatăl lui Mihai, mecanic de locomotivă, era mai mult plecat de-acasă. Lipsa lui, în timpul drumurilor lungi, prin țară, ca și în străinătate, era suplinită de bătrân, el fiind – pentru nepot – și mamă, și tată, și bunic... I-a purtat de grijă, l-a învățat să

iubească viața, să fie om!... Iar acum, părăsindu-l pentru totdeauna, îi lăsa acești bani, cu porunca de a-și cumpăra o mașină, „să fie *domn*“!

Și Mihai își cumpărase, într-adevăr, o „limuzină“ – cum avea să-i zică el –, o mașină străină, mai veche, bineînțeles, decapotabilă. „Pentru tine am luat-o așa, *dezvelită* – i-a spus, când i-a arătat-o Danei –, ca *să vadă* lumea cât ești de frumoasă, iar eu să mă fudulesc că ești iubita mea!“...

— ... Ai dat articolul? o întreabă Mihai, îndreptându-se spre *limuzină*.

— A și apărut! răspunde Dana, scoțând un ziar din poșetă și arătându-i-l.

Mihai se oprește și cercetează nerăbdător prima pagină pe care se afla publicată fotografia unui tânăr spânzurat, iar dedesubt, un titlu, cu litere de-o șchioapă, anunța: *Moartea albă în România: în colimator L.M.4!*

— Ce e asta: „L.M.4“?

— O substanță nouă, intermediară, din care se prepară un drog foarte eficient: în nici două luni, ești curățat, te faci îngeraș și te înalți la ceruri!

— Îți mai arde și de glumă! izbucnește băiatul. Zău, Dana, ți-am mai spus să nu te bagi și în chestia asta cu drogurile! Nu ți-e de-ajuns că te-au avertizat acum câteva zile? Ăștia n-au scrupule, să știi!

— Ai avea și tu ocazia să cumperi un buchet de flori pentru mine, unul frumos de tot, alb, ca de mireasă! îi răspunde fata, zâmbind puțin trist... Că, de când cu *garoafele* noastre de liceeni, care „înfloreau“, din când în când, în banca mea, ce mult timp a trecut!...

Răspunsul Danei era o aluzie, pe de o parte, la acei primi ani de liceu, în care Mihai, îndrăgostit, îi strecura în bancă, uneori, câte o frumoasă garoafă albă...

Aflând până la urmă de acest gest, mai mulți băieți din clasă l-au batjocorit pentru „romantismul lui leșinat“ – cum l-au numit ei. Mihai, tip orgolios, s-ar fi jurat atunci că n-o

să mai ofere nimănui nici o floare, în toată viața sa. Și, până acum, chiar se ținuse de cuvânt.

La început, Dana a zâmbit, când a auzit despre „jurământ“. Mai apoi, faptul, adică *respectarea* lui, a început s-o deranjeze, dar bineînțeles că n-a arătat acest lucru niciodată. Până astăzi... Pe de altă parte, unele vorbe din replica pe care Mihai a ascultat-o cu mirare erau o expresie a unei dorințe intime a fetei – de a deveni cu adevărat *mireasa* lui Mihai... Îl iubea de atâția ani; i se dăruise într-o primăvară – ultima primăvară pe care o trăiau ca liceeni; de atunci, *viața* lor, dintr-un anumit punct de vedere, era aidoma celei a unor *soți*... La căsătorie însă, Mihai „nici nu se putea gândi, deocamdată“... Așa îi spusese într-o zi. „Trebuie să ne facem un rost, să strângem bani!“ a adăugat el. „Nu vezi în ce lume am intrat?!... Nu vreau, când o să fii soția mea și... pe hârtie, să-ți plângă ochii în fața unor vitrine, și eu să mă fac că nu-i văd, pentru că îmi fluieră vântul prin buzunare“... Și, de-atunci, muncea în disperare: în afară de îndeplinirea obligațiilor impuse de urmarea facultății, găsise acest contract pentru orchestră, la restaurant, ținea un fel de contabilitate la o firmă particulară și dădea lecții de matematică unor copii, care se pregăteau pentru admiterea în liceu.

La fel se zbătea prietenul său, Ionică. Însă acesta se hotărâse să se însoare cât mai curând...

„De ce atâta grabă?“ a întrebat-o Dana, cândva, pe prietena sa, Geta, iar în întrebare se ascunsese, fără îndoială, și o oarecare invidie.

„Ce să mai aștept, dragă – i-a răspuns atunci Geta –, că zăpăcitul ăsta e un demodat, nu vrea să se culce cu mine decât *după* ce mă mărit cu el!... Asta e! Așa că...“

Dana a zâmbit și n-a răspuns nimic, dar zâmbetul ei exprima și mirare, și bucurie, și oarecare părere de rău, și... În orice caz, din ziua aceea, parcă-l vedea cu alți ochi pe Ionică... „Ia uită-te la el!“ își zicea...

... Cu o figură disperată, Mihai ar fi vrut să răspundă vorbelor Danei referitoare la flori, dar lângă ei au apărut Ionică și Geta, urmați de Adrian.

— Salve! li se adresează Ionică celor doi.

Renunțând, șeful orchestrei își descarcă ironiile pe prietenul său:

— Bagă de seamă, *musiu*, îi spune el, dacă și mâine seară întârzii, te rad de pe stat!

— Ah! N-o da Dumnezeu s-ajungi *tu* pe statul *meu!*... Și atunci să-ți vedem zelul, domnule *boss!* glumește Ionică.

— Adriane, vii cu noi? i se adresează Mihai, neluându-l în seamă pe baterist.

— E prea mică „limuzina" voastră pentru mine! se aude răspunsul ironic al acestuia. Știa, de fapt, că, de câte ori pleca cu ei, atâta se mai *giugiuleau*, nemaiavând răbdare până acasă, încât el se simțea „în plus".

— Atunci ai un fotoliu-n „Lăstun"! îl invită Geta, în timp ce Ionică s-a și așezat la volanul acestuia, parcat în spatele mașinii lui Mihai.

— Rămân la „iubirea" mea – *metroul!* decide Adrian, făcându-le semne și îndepărtându-se.

2

„Limuzina" cu Mihai și Dana demarează.

— Dă-mi cheile! îi cere Ionică iubitei sale, cu un aer de stăpân.

— Nu vezi nici o cheie! Și treci alături! îl repede Geta. Că, după ce-ai jurat de – și se gândește o clipă – douăsprezece ori, ești tot gelos și bădăran! Și, în al doilea rând, n-am chef să asist cum iarăși îți pune foc sub tălpi

diavolul vitezei. Destul că mi-ai făcut-o armonică săptămâna trecută.

— Da, dar am reparat-o cu banii mei.

— Ai reparat-o! Ce să zic?! Uite ce culoare de brezaie i-ai făcut!...

— Ce, nu-ți place? E unică! N-am mai văzut așa ceva!

— *O să vezi tu,* când te-o prinde poliția!... Nici numerele nu i le-ai montat ca lumea... Apropo, unde e cel din față?!

— Acolo, unde să fie!

— Uite că nu e!

— Ei, s-o fi pierdut! Facem altul! Ce atâta scandal pentru... nimic?!

— Cum „nimic", mă, cum „nimic"?! Ești nebun? Și-acum ce facem?... Cum mergem așa?

— Bine, pe roți! Dar, dacă nu-ți place, întindem aripile, ne facem elicopter!... N-am mai zburat... de când eram mic. Atunci totdeauna zburam... În vis!...

Geta îl privește lung și nu știe ce să mai creadă. Uneori, acest iubit al ei, pe care – culmea – s-a hotărât să-l ia și de bărbat, se poartă de-a dreptul anormal, parcă ar fi... drogat. Și *treburile,* pe care pretinde că le face..., „ca să câștige bani": ba *lecții* cu nu știu cine (de *actorie,* bineînțeles), ba câte un *rolișor* pe ici, pe colo, pe la teatrele particulare, ba tot felul de *scălâmbăieli* la un magazin, „ca să atragă copiii, să cumpere păpuși și... arme, mă rog, astea, ca și altele au devenit din ce în ce mai... *netransparente*"... Așa că ea, Geta, simțea că-l scapă de sub *control.* „Ăsta cine știe ce e-n stare să mai facă! Mă trezesc cu vreo belea pe cap! Mă spulberă ai mei! Și așa «îl înghit ca pe o castană nedezghiocată»..."

... Iată că, în vreme ce curioasa *pereche* își continuă disputa, de restaurant se apropie... o mașină a *POLIȚIEI...* Cei doi n-o bagă, bineînțeles, în seamă. Se ciondănesc mai departe.

În mașină, pe fotoliul din dreapta, un tânăr...

— Oprește, nea Marine! îi ordonă el, dintr-o dată, șoferului...

Mașina se oprește, într-adevăr, la vreo câțiva metri depărtare de „Lăstun", de care o desparte alt autoturism.

După ce privește din nou spre Ionică, tânărul scoate din torpedo două fotografii-robot.

— Mata vezi ce văd eu? îl întreabă pe șofer.

Acesta se uită cu atenție când spre fotografii, când spre Ionică.

— Nemaipomenit! exclamă el. Ăla, din „Lăstun", e ăsta, dom' locotenent, „*Blondul*" (și arată una dintre cele două fotografii, aflate în mâna ofițerului), iar ăstălalt trebuie să fie „*Bigamul*"! Apoi, luând pozele în mâna sa și comparându-le, adaugă: Măi, ai dracului, ce seamănă!

Locotenentul îl fixează iarăși pe Ionică, parcă spre a se convinge o dată în plus.

— Îți dai seama ce pleașcă pe capul nostru, nea Marine? subliniază el, începând să freamăte.

— Ar fi prea frumos, dom' locotenent! e de părere șoferul, neîndrăznind parcă să spere într-un asemenea noroc. Anunțați-l pe *Sherlock Holmes!* îl îndeamnă el.

— Alo! Alo! începe locotenentul apelul, vorbind în aparatul portativ de radio-emisie-recepție. Aici, „A12"! „A12"!...

— ... Getuțo – se roagă Ionică, în continuarea *argumentației* pe care i-o *administra* viitoarei sale mirese –, lasă-mă să jur și a treisprezecea oară – „Ptiu! că ăsta e cu ghinion!", se gândește el – ... a paisprezecea oară, na!... Uite, îți promit solemn – spune, luându-și un aer grav: merg ca după mort; nu depășesc nici măcar o babă chioară; dau prioritate la toți ăia cu „portocala mirată", iar la *stop*, aștept până se face verde... a doua oară... și, dacă vrei tu, zâmbesc la toți polițiștii!...

Geta, impresionată, ca de obicei, de această comportare de *copil mare*, începe să râdă...

— Bine, bine! Să zicem! conchide ea, dar cu gelozia ce facem?!

— O rezolv și p-asta! Am găsit un cabinet particular... E acolo o doctoriță tânără... Hm! Vindecă și de *gelozie!*...

— Ionică, să ştii că e pentru ultima oară! îl avertizează, serios, fata şi, dându-i cheile, ocoleşte maşina şi se aşază pe scaunul din dreapta...

... Într-un birou al *Poliţiei*, un bărbat distins, care se apropie de patruzeci de ani (este vorba despre maiorul Andrei Pădureanu, poreclit de subalterni, cu admiraţie, desigur, *Sherlock Holmes*, pentru isteţimea lui în rezolvarea a tot felul de „cazuri"), aflat acum în picioare lângă biroul său, ascultă, mai departe, relatarea locotenentului. Trage, din când în când, dintr-o pipă... goală.

— Ce număr are maşina? întreabă el, la un moment dat.

— N-are! răspunde locotenentul, privind în faţa „Lăstunului".

— Cum „n-are", Şerbănescule? se aude în aparat vocea, iritată, a lui *Sherlock Holmes* (Şerbănescu se numea tânărul ofiţer).

În clipa următoare însă, „Lăstunul" demarează, întorcându-se cu spatele şi pornind în lungul străzii.

Locotenentul priveşte încordat spre locul unde se montează, de obicei, numărul de înmatriculare.

— Ba are! se grăbeşte el să răspundă, observând, în spatele maşinii, plăcuţa albă cu înscrisul negru.

— Spune-l! îi cere *Sherlock Holmes*.

— Nu pot, că... se bălăngăne! rosteşte cu ciudă, înfrânt, ofiţerul. Într-adevăr, numărul din spate al „Lăstunului", montat neglijent de Ionică, a rămas agăţat doar într-un şurub (celălalt pierzându-se, după cum s-au pierdut şi cele două din faţă, cu plăcuţă cu tot) şi-acum, din cauza mişcărilor maşinii, pendulează...

— Nu-l scăpa din ochi! ordonă maiorul.

— Dă-i bice, nea Marine! i se adresează locotenentul şoferului. Şi maşina cu însemnele *POLIŢIEI* porneşte în goană după „Lăstun"... După câteva zeci de secunde, se află în spatele lui...

... Ionică priveşte cu coada ochiului spre Geta, care pare mulţumită, fiindcă el conduce liniştit şi atent.

— Getuţo, i se adresează, după ce *ne-nsurăm*, poate nimerim un loz norocos – am auzit că acum sunt şi de cinci milioane câştigurile – şi ne pricopsim şi noi... Ne luăm atunci un „Volvo" d-ăla roşu, cu opt cilindri, în „V", şi cu dublu carburator!... Îţi dai seama? Doar atingi pedala şi o iei în zbor!... Şi, cuprins parcă de extaz, Ionică apasă, instinctiv, pe acceleraţie... „Lăstunul" zvâcneşte ca din puşcă. Geta îl priveşte îngrijorată.

— Ionică, potoleşte-te! îi porunceşte ea... Încă nu „ne-am însurat", nici nu „ne-am măritat" şi nici „Volvo" n-avem... Dar, în clipa următoare, Ionică se angajează într-o depăşire spectaculoasă...

— A simţit că-l urmărim! afirmă tânărul ofiţer. Calc-o pe coadă, nea Marine! îi cere el şoferului. Apoi, prin radio, se adresează maiorului: Aici „A12"! „A12"! A intrat în *careul* 24! Trimiteţi încă două echipaje!...

„Lăstunul" este în plină viteză. Se strecoară ca o zvârlugă, „croşetând" maşinile de pe cele trei benzi ale marelui bulevard pe care circulă.

La volan, Ionică se află în culmea fericirii, spre deosebire de Geta care e... aproape disperată. „Frânează" la fiecare secundă, apăsând, din reflex, cu piciorul în podeaua maşinii şi... strângând din dinţi... Când cuţitul spaimei „îi ajunge la os", începe să strige:

— Opreşte! Opreşte! Vrei să ne-agaţe poliţia? Suntem numai *buni* pentru aşa ceva!...Doamne, cine m-a pus să mă îndrăgostesc de un asemenea zăbăuc? Ăsta e-n stare să mă lase văduvă! se vaită ea, făcându-şi cruce...

Dacă cineva s-ar fi urcat chiar atunci pe acoperişul blocului din faţă, cel mai înalt de la răscrucea a două bulevarde ce se întâlneau peste câteva sute de metri, ar fi văzut venind, din direcţii diferite, două maşini ale *POLIŢIEI*, cu girofarurile aprinse şi cu sirenele în funcţiune. Aşa cum înaintează, dau impresia că strâng cercul în jurul „Lăstunului".

Din spatele acestuia, „A12" se apropie tot mai mult. Dar, iată, un microbuz negru, mortuar, coboară, intempestiv, de

pe trotuar şi se interpune între Ionică şi Geta şi maşina Poliţiei.

— E clar, ne merge „bine“, dom' locotenent! exclamă, cu ciudă, nea Marin, domolind viteza...

În acest timp, semaforul de la intersecţie se colorează în roşu. Şirurile de maşini se opresc brusc.

Ionică este cât pe-aci să intre în maşina din faţa lui. Ca să evite ciocnirea, frânează puternic şi, în ultima clipă, virează la dreapta, strecurându-se într-un gang dintre blocuri... Geta iese, ocoleşte maşina şi, deschizând portiera, îl prinde de guler şi-l aruncă afară. Apoi, aşezându-se la volan, închide furioasă şi bagă în marşarier, ca să întoarcă.

Rămas afară, Ionică aleargă în jurul maşinii ca un titirez, făcând, către Geta, tot felul de gesturi cu care îşi însoţeşte vorbele menite, după speranţa lui, să-i aducă, şi de data aceasta, iertarea.

Fata deschide brusc uşa şi-i strigă:

— Paharul s-a umplut! Şi cu asta – basta!... Demarează apoi în forţă şi, ieşind în bulevard, se înscrie... chiar în spatele maşinii *POLIŢIEI*, condusă de nea Marin.

— Alo! Aici „A12“, „A12“! Pierdut obiectivul! Continuăm urmărirea în 25! raportează locotenentul Şerbănescu, în timp ce nea Marin virează imediat pe bulevardul din dreapta.

Neştiind nimic despre... spectaculoasa *urmărire*, Geta traversează intersecţia, luminată acum de culoarea verde, continuându-şi drumul spre casă...

— Fantastic! se miră Şerbănescu. Parc-ar fi intrat în pământ!

— Dom' locotenent, eu cred că ăla a băgat maşina-n buzunar şi-acum ne dă cu tifla! încearcă nea Marin să facă haz de necaz.

Tocmai atunci Ionică ieşea din gangul cu *pricina*. Suflându-şi nasul în batistă, mormăie amărât: „Mama ei de viaţă!“ Apoi, luând seama la înjurătură, adaugă: „Iartă-mă, Doamne, dar *diavolul* ăsta din mine nu-mi dă pace deloc!“...

3

Mihai conduce preocupat. Pe lângă el, trece în goană, depășindu-l, o mașină a Poliției.

— Ce s-o fi întâmplat? se întreabă Dana.

— Un accident... sau, mai știi, un viol, o crimă... orice poate fi. Avem acum de toate! răspunde Mihai... Apoi, după câteva clipe de tăcere, adaugă: Ce zici, trecem întâi pe la mine? rostește el rugător, mângâind piciorul fetei.

— Astă-seară, pofta-n cui, domnul meu! Am program... cu redactorul-șef! i se răspunde prompt.

— Ce face?! exclamă băiatul, privind-o cu ochi de „asasin", în timp ce era să se tamponeze cu o mașină.

— Vezi mai bine „ce faci" cu volanul... Că pericolul ar fi doar dacă... *tu* ai avea „program" cu el... Știi că-i *plac* băieții frumoși!...

Mihai izbucnește în râs. Apoi, lingușindu-se, o roagă:

— Hai, totuși, să trecem întâi pe la mine!

— Ți-am mai spus, nu insista!

După câteva sute de metri, „limuzina" se oprește într-un scuar puțin luminat.

— Nu-nțelegi că mi-e dor de tine?! rostește tandru Mihai și, aplecându-se spre ea, îi descheie bluza și începe să-i mângâie sânii și să-i sărute... din ce în ce mai pătimaș.

— Mihai, Mihai, ești nebun? șoptește Dana, dar rezistența ei slăbește cu fiecare mângâiere și sărut, în timp ce, în urma

declanşării unui buton, capota maşinii începe să ruleze, acoperindu-i... Fata închide ochii, cuprinsă de voluptate...

*

În acest timp, de *limuzină* se apropie, clătinându-se uşor, un „cetăţean turmentat"; e îmbrăcat decent şi are în mână o sticlă. După câţiva paşi, se opreşte şi, privind în jur, constată că... totul se mişcă. Porneşte din nou... Când ajunge lângă maşină, se reazemă încet de portbagajul din spate, ca şi când acesta ar fi un felinar oarecare. Îşi roteşte iarăşi privirile, de parcă s-ar afla în desfăşurarea unei experienţe. Copacii din marginea străzii, care până atunci pendulaseră lent, îşi recapătă verticalitatea lor firească.

— În sfârşit, ceva care nu se clatină... Un *punct de sprijin* în univers! exclamă omul încântat. Dar, tocmai când se pregăteşte să mai tragă o duşcă, maşina ţâşneşte de sub el, demarând în trombă, iar „cetăţeanul" cade în fund.

— Aiurea! spune el, amuzat, şi Newton ăsta, cu ideile lui!... Nu există nici un *punct de sprijin!* Poate doar..., şi duce sticla spre gură, cu o mână tremurândă. Nu, nu asta! adaugă, renunţând şi punând sticla deoparte... Poate doar – reia el ideea – ... dragostea. Apoi rosteşte, întristat: Dar... „unde sunt zăpezile de altădată?..." Şi, prinzând sticla, o duce la gură, înghiţind cu lăcomie... Da, da..., dragostea! repetă omul...

O femeie tânără, îmbrăcată excentric, care tocmai trece pe trotuar, auzindu-l, se opreşte:

— *Dragostea* oriunde poate fi întâlnită! i se adresează ea, întinzându-i mâna, ca spre a-l ajuta să se ridice.

Bărbatul face ochii mari, cuprins de o plăcută mirare, şi dă să se salte, dar renunţă repede, spunând:

— Nu! Mai bine nu! Las'... că ştiu eu..., şi rămâne, mai departe, jos, îmbrăţişând... butelca „prietenă".

*

În maşină, Dana râde cu poftă...

— Mai şi râzi! o admonestează Mihai, îmbufnat.
— Că doar n-o să plâng!... Nu eşti tu *punctul meu de sprijin* în univers? ... Şi hohoteşte din nou...

4

Se înserează. Ca în fiecare zi, Florin, elev în clasa a X-a, fratele lui Ionică, o însoţeşte pe Sanda, colega sa de bancă, până acasă. Şi, ca de obicei, înainte de a se despărţi, se opresc un timp în părculeţul din apropiere de locuinţa Sandei. Mai stau de vorbă...

... Cum a ajuns Florin să înveţe la Bucureşti? Simplu: l-a adus Ionică, pentru că... n-a mai scăpat de gura lui...

Intrase la liceu într-un orăşel din apropiere de satul lor. Terminase clasa a IX-a cu note foarte bune, mai ales la matematică, unde obţinuse media *zece*. În privinţa aceasta, adică la matematică, Florin era un adevărat *campion*, în comparaţie cu fratele său mai mare. Puştiul chiar i-a spus într-o zi: „Ia-mă şi pe mine la Bucureşti, s-o fac praf pe *Isoscel* aia a ta, care te-a chinuit patru ani la rând..., să vadă şi ea că în familia noastră avem şi matematicieni, nu numai... «scamatori»!“... Chestia asta cu „scamatorii“ era nu o ironie, ci, mai degrabă, o formă de alintare a lui Ionică, din partea lui „Prâslea“, care se arăta cu adevărat impresionat de talentul fratelui său, ajuns student la *teatru* şi nu la sport, cum a intenţionat multă vreme. Ei, şi a fost de-ajuns să-i vină ideea cu „ia-mă şi pe mine la Bucureşti“, că, de-atunci, a început *asaltul*. Iar bietul Ionică n-a mai scăpat

toată vara trecută de el, așa că, în toamnă, la începutul anului școlar, l-a adus la fostul său liceu.

„O să stați amândoi în garsoniera pe care-am închiriat-o pentru tine, tot plătesc! a hotărât tatăl băieților – asta ca să nu se înțeleagă cumva că pe *cel mic* o să-l lase la internat. Așa o să poți avea mai bine grijă de el, că Bucureștiul ăla... e un adevărat *loc de pierzanie!*“...

Ionică s-a scărpinat în cap, strecurând cu ușurință degetele prin *răritură*, a înghițit în sec... și a acceptat, ce era să facă?!... Și-apoi, „ăsta micu'“, după cum îi plăcea lui să-i spună, îi era drag, fiindcă, pe lângă deștept, era și băiat frumos: înalt, mai înalt chiar decât studentul (semăna cu bunicul din partea mamei), bine făcut, cu un chip atrăgător, cu ochi albaștri... Ce mai, era un *tip bine!* Chiar așa s-a și exprimat Isoscel, când l-a văzut: „O, dar e un tip bine și un flăcău în toată regula, nu pare să-ți fie frate, Ionică! Să vedem dacă are ceva *plăcut* capul ăsta frumos și pe dinăuntru...“

„Doamnă...“, a încercat să intervină viitorul actor...

„Nu, n-am nevoie! l-a întrerupt Isoscel. Vreau să mă conving... *cine* e dânsul și *ce* poate... Am să-l așez în bancă lângă o fată – Sanda se numește. E și ea nou-venită în clasa mea. A fost anul trecut la a IX-a B și... a ținut neapărat să vină la mine... O cunosc de când era mititică... Sunt prietenă cu părinții ei. E o copilă cuminte, serioasă, harnică la învățătură... Sper să se înțeleagă bine!...“

... Și, într-adevăr, cei doi „s-au înțeles bine“ chiar din prima clipă. Li s-au luminat chipurile când s-au privit, iar pe dinăuntru, ceva, ca un instrument muzical de mare finețe, și-a mișcat o coardă, a cărei vibrație a născut un ecou ce s-a răspândit în ființele lor precum gunguritul unui izvor de munte, limpede și pur... Fiecare și-a aninat în ochii celuilalt un zâmbet frumos ca prima petală dintr-o floare de măr...

Lumina aceea, observată de cineva, dintr-o bancă de pe rândul de-alături – un băiat, căruia colegii îi spuneau Grig –, a deșteptat – pe fața și în sufletul acestuia – umbra unui oftat...

Grig o știa pe Sanda de la gimnaziu. Fuseseră colegi. O plăcea de mult... Numai că fata nu privise niciodată spre el cu un alt *interes* decât cel... colegial. O dată doar, anul trecut, după ce-o bătuse la cap timp de vreo săptămână, a acceptat să meargă împreună, într-o duminică dimineață, la un film, la matineu. Grig s-a purtat însă ca un golan: i-a mângâiat tot timpul picioarele, a încercat să-și strecoare mâna sub fusta fetei, a sărutat-o cu forța, acolo, în sală..., încât Sanda a ieșit scârbită de la spectacol și n-a vrut să-l mai vadă în ochi. Nu era o sclifosită, care să se poarte ca o *mironosiță*, dimpotrivă: agrea glumele, chiar fără perdea, dacă erau bune, se săruta, din când în când, cu băieții care-i plăceau, mergea la dans, la petreceri... toate însă cu o anumită *limită*... Când cineva încerca s-o depășească, Sanda „îl rădea" pe loc, cum se obișnuise ea să spună, adică îl punea la punct într-o asemenea manieră, încât îi pierea pofta de a mai repeta încercarea...

De atunci Grig n-a mai existat pentru ea. Chiar dacă îi apărea în față, *nu-l vedea* pur și simplu, nu voia să-l vadă, mai exact. Înfrânt și otrăvit, Grig s-a lăudat, după aceea, prietenilor că s-a *culcat* cu Sanda și că... a părăsit-o, pentru că *atâta* l-a interesat... Dacă ar fi știut fata despre acest lucru!... Ar fi fost vai și-amar de pielea lui!... Noroc că ea nu-și pleca urechea la nici un fel de bârfă... Și-apoi, de când apăruse Florin, care era, de departe, cel mai chipeș și mai deștept din clasă (în ciuda unor note nu prea „fățoase", primite așa, „la înghesuială", când profesorii nu prea știau cu cine au de-a face), Sanda se simțea... *altfel*, crescuse parcă în propriii ei ochi, pentru că Florin i se afla tot timpul în preajmă, iar în fiecare seară, după cursuri, o însoțea de la liceu până în acest părculeț, unde le plăcea să mai stea încă... de vorbă..., ca acum de pildă...

*

— Tu habar n-ai să săruți! remarcă Sanda, zâmbind. Așa-i că n-ai mai sărutat nici o fată?

Băiatul tace, puțin stânjenit.

Atunci fata îl îmbrățișează și începe să-l sărute „metodic“, vrând parcă „să-l inițieze“.

Încet, încet, Florin *se aprinde* și preia inițiativa.

— O, are dreptate Isoscel: prinzi repede „lecțiile“, exclamă Sanda, desprinzându-se din îmbrățișare și izbucnind în râs. Râde, bineînțeles, și Florin..., în timp ce Grig, aflat la câțiva metri în spatele lor, ascuns după un boschet de trandafiri, își mușcă mâinile de ciudă, strivind printre dinți câteva înjurături...

... Văzându-i plecând împreună de la școală, se luase după ei, fără să știe precis ce vrea de fapt. Era împins de clocotul dinăuntru – o năvală de necaz care-i frământa sufletul..., pentru că fusese atât de prost și-o pierduse pe Sanda prin comportarea lui neghioabă, din anul trecut... L-ar fi făcut „mii de fărâme“ pe „țărănoiul“ ăsta – cum îl numea el, în gând, pe Florin –, dacă ar fi putut. Dar preferatul Sandei era mai voinic și nu un terchea-berchea, știa, fără îndoială, să se apere, așa că... Ar fi pus niște golani, pe care oricând putea să-i aibă la îndemână, să-l „aranjeze“ cum știu ei... Se temea însă de scandalul care ar fi urmat, s-ar fi descoperit, cu siguranță, și-atunci l-ar fi putut zbura din liceu. (Și așa, cu notele era... la pământ!) Tot mestecând asemenea gânduri, se trezise în parc, unde fusese nevoit să se ascundă, ca să-i poată privi mai departe. Ceea ce făcea acum semăna cu un fel de autoflagelare: suferea de parcă cineva i-ar fi răsucit un fier înroșit într-o rană deschisă, dar nu-și putea lua ochii de la ei... Numai când i-a văzut îmbrățișați și sărutându-se îndelung, a simțit așa o amețeală, ca un fel de leșin, a întors capul, hotărât să se îndepărteze. Picioarele îi deveniseră însă, dintr-o dată, moi, nu voiau să-l mai asculte... S-a așezat, sfârșit, pe o bancă, pe care a descoperit-o în apropiere și care se afla adăpostită de același boschet de trandafiri...

Privindu-și ceasul de la mână, Sanda se îngrijorează:

— Aoleu, am întârziat! Mă omoară mama! Pa! Ne vedem mâine, la școală! spune ea, sărutându-l încă o dată pe

Florin. Apoi se îndepărtează în fugă – întruchipare a unei fericiri, fermecate şi ameţitoare, cum numai pe chipul unor asemenea ani poate să se nască...

Florin o petrece cu ochii până ce fata intră pe poartă. O legănare uşoară a unei mâini, ca un zbor de fluturi, înainte ca Sanda să dispară în curtea casei, trimite spre sufletul băiatului încă o undă din valul acelei bucurii adânci, care pusese stăpânire pe ființa lui... Porneşte spre stația de metrou din apropiere, fredonând un fragment dintr-un şlagăr la modă... *Ca acum*, nu se simțise niciodată în viața lui. În cele câteva zeci de minute petrecute astăzi în părculeț, crescuse, fără îndoială, cu câțiva centimetri. Simțea el, clar, acest lucru. Iată, ca probă, vedea lumea mai de deasupra; şi-apoi, era mult mai puternic: dacă ar fi vrut cineva să-l încerce, ar fi putut să-i aşeze şi... un munte pe umeri, iar el l-ar fi purtat aşa, rămânând drept ca un brad... Un lucru însă îl punea într-o oarecare încurcătură: deşi primăvara trecuse de mult, se mistuise şi vara chiar – se aflau acum în plină toamnă –, peste capul lui curgea din cer o ploaie de petale din flori de măr, de piersici, de caişi... El le primea liniştit, le săruta cu ochii, le ocrotea în palme şi, ca să nu le murdărească ceva – mai ştii, lumea e plină de tot felul de mizerii –, le ascundea, în fugă, într-un loc cald şi luminos, din sufletul lui, unde, era sigur, vor rămâne veşnic proaspete şi zâmbitoare...

Trecând pe lângă un stand de cărți şi reviste, aflat la gura metroului, atenția îi este atrasă de un volum expus cu oarecare ostentație. Băiatul se opreşte, silabisind, în gând, titlul cărții: *Kamasutra – tratat de sexologie*. O ia de pe masă, o cercetează curios, se uită la preț şi, după câteva clipe de cumpănă, scoate nişte bani din supracoperta buletinului de identitate şi o plăteşte. Vânzătoarea – o tânără care n-avea mai mult de douăzeci de ani şi care îl priveşte cu plăcere – primeşte banii, schițând un zâmbet oarecum complice. Obrajii lui Florin iau foc – de vină fiind, probabil, prea multele petale de flori, frumos colorate, pe care le simțea murmurând acolo, înăuntru. Iese însă şi el în

întâmpinarea fetei cu acelaşi zâmbet. Aşa, da, acum lucrurile erau clare.

— Alo, băieţică – i se adresează Grig, batjocoritor –, vrei să-nveţi *viaţa* din cărţi? De ce n-o întrebi pe Sanda?...

Pornise în urma lui... Ceva i se răsucise înăuntru şi-acum, prin vine, i se învârtejea un iad de otravă. Ameţeala, senzaţia de leşin dispăruseră. Era în stare de orice...

Auzindu-l, Florin întoarce capul. Pe faţa lui coborâseră în grabă umbrele nopţii...

— Aha, continuă Grig, pe la voi, *pe la ţară*, asta încă n-a ajuns!...

În clipa aceea, Florin ia de pe masă o revistă dintre multele care aveau pe coperte tot felul de fotografii deşănţate cu femei goale şi, cu un gest neaşteptat, o înfige pe capul colegului său, rostind apăsat:

— Nici *asta* n-a ajuns! Poftim! Serveşte-te! şi-l lasă pe Grig cu imaginea sânilor femeii... sub bărbie. Apoi, după ce plăteşte revista vânzătoarei, care... râde în hohote, întorcându-se spre neinspiratul invidios, îi şopteşte, din mers:

— Noroc că suntem aici, că, altfel, pe făraş te-aduna maică-ta!

Grig şi-a scos, furios, coperta aceea de pe cap şi-a trântit revista pe masă.

— Ce e aşa de râs? aruncă el, la fel de neinspirat, vorbele în obrazul vânzătoarei.

— A, nimic! Te rog să mă scuzi! răspunde fata, potolindu-se. Mă mir şi eu ce m-a apucat, că doar zilnic văd atâţia sâni goi cum se apropie... de buzele clienţilor mei!

— Faci pe deşteapta cu mine, ai?

— Nici vorbă! Mi-e milă numai de cei care se cred *deştepţi* şi... calcă în bălţi chiar şi-atunci când strada n-a mai văzut apa de-o lună de zile!...

Grig ar fi vrut s-o înjure în gura mare... Se stăpâneşte, totuşi, dând să plece, după ce-i aruncă o privire scârbită şi... *superioară*.

— Şi, ca să vezi că mi-e *milă* cu adevărat, îţi fac o propunere – îl opreşte vânzătoarea... Văzându-l atent, continuă: Eşti băiat fain, aşa după cum arăţi, numai că dai cu cornul în lună... Ţi-aş alina, cred, necazul..., dacă mă aştepţi să strâng tot ce se află pe taraba asta şi să le-ncui aici, în ladă...

— Încuie-ţi şi propunerile neruşinate şi lasă-mă-n pace! îi strigă Grig, pornind în fugă pe scările de intrare în staţia de metrou...

5

Ionică merge abătut pe stradă. Deodată, privirea îi este atrasă de un afiş mare pe care se afla scris: *Cu dragostea nu-i de glumit!* de Alfred de Musset. Se opreşte şi murmură, ca pentru sine:

— Ştii ce, neică? „Aprob pozitiv": cu dragostea... nu-i de glumit!

— Aud? i se adresează un moş de lângă el.

— A, nimic! Vorbeam cu domnul... Alfred de Musset! răspunde Ionică, silabisind numele scriitorului francez.

Bătrânul îl priveşte mirat, pe sub ochelari.

*

Sprijinit, acum, de grilajul unui pod, Ionică priveşte, parcă hipnotizat, apele Dâmboviţei...

La câţiva metri de el, tânăra femeie care intrase, nu cu mult timp înainte, în dialog cu „cetăţeanul turmentat", ce se rezemase de maşina lui Mihai, îl vede şi precipită paşii.

— Știți – spune ea, oprindu-se lângă el –, apa e prea mică! Și-n afară de asta, viața e, totuși, frumoasă!...

Întorcând capul, Ionică o privește cu plăcută mirare:

— Și dumneavoastră sunteți frumoasă..., rostește el, ca în transă. Cum vă numiți?

— Geta! răspunde femeia simplu.

— Geta?! se miră, din nou, Ionică. Imposibil! Pe lumea asta, o singură fată frumoasă se numește Geta... *Dar ea nu mă mai vrea!* adaugă Ionică grav, întorcându-și privirile spre apă...

— Dar eu...

— Nu, domnișoară!...

— Dar eu – reia, precipitat, fata, prinzându-l de braț – vreau să vă ajut! Sunt de la *Fundația pentru protecția oamenilor triști!* precizează ea, arătându-i o legitimație. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Sărutați-mă, domnișoară!

Fata se execută, sărutându-l pe obraz... Rămâne cu ochi îngrijorați pe chipul lui.

— Mulțumesc! i se adresează baterisul, plecând abătut pe lângă parapet și privind îngândurat spre apă.

— Domnule dragă, strigă fata neliniștită, dacă vreți, vă mai sărut o dată. *Statutul* fundației îmi permite!...

6

Dana coboară în fugă scările din fața Palatului „Universul" și dă să traverseze strada. Se oprește însă brusc, fiindcă, prin fața ei, trece ca o nălucă o „Salvare" cu sirena deschisă.

Mihai, la volanul maşinii sale, staţionată vizavi de „Universul", închide ochii speriat. Când îi deschide, o observă pe Dana lângă el.

— Redactorul-şef îţi transmite salutări. Nu *te văd* bine! Dar tu ştii că eu nu-s geloasă! spune ea.

Aflat încă sub impresia momentului de panică prin care trecuse, Mihai nu reacţionează la replica, insinuantă, a Danei. Porneşte maşina absent.

*

Acum străbate o stradă întunecoasă... Băiatul ia încet mâna iubitei sale şi o sărută delicat, la încheietură. Fata se înfioară de plăcere.

Maşina se opreşte pe neaşteptate.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Dana.

— „Dorul-dor / Bate-n calea tuturor!" şi, mai ales, într-a mea – răspunde Mihai, pe jumătate serios, pe jumătate în glumă, completând versurile lui Blaga.

— Iar? se alarmează Dana. Lasă-mă-n pace! Vrei să mă-nnebuneşti... degeaba? Ne mai pomenim, din nou, cu cine ştie ce neisprăvit peste noi ori... cu vreo *umbră obsesivă* şi... plecăm mai departe *ca la-nceput!...*

Ca şi când n-ar fi auzit nimic, Mihai se apleacă spre ea şi începe s-o sărute.

Tocmai atunci, din apropiere, se aude vocea distorsionată a cuiva, suprapunându-se peste rumoarea unui grup de oameni: „Statul de drept!" ... „Revoluţie!" ... „Protecţie!" „Drepturile omului!"... „Demagogie!"... „Implementare!"... „Falimentară!" ...

— Aprinde faza mare! îi porunceşte Dana lui Mihai.

În lumina farurilor, la o distanţă de vreo douăzeci-treizeci de metri, poate fi observat un bărbat care, cocoţat pe o pubelă de gunoi întoarsă cu fundul în sus, vorbeşte la un *portavoce* hârâit.

În spatele lui se zăreşte vitrina unui magazin alimentar.

— Îl ştiu pe cioflingarul ăsta, spune Mihai. E în stare să țină discursuri şi-n fața câinilor de pe maidane!...

Becul unui stâlp electric aruncă o lumină palidă, făcând abia identificabile figurile *ascultătorilor*, împărțiți, evident, în două tabere.

Interesată de „spectacol", Dana îşi scoate reportofonul din geantă şi dă să iasă din maşină.

— Ce te-a apucat? sare Mihai.

— Uiți că sunt la „Ziaristică"?

— Şi vrei să-nregistrezi pe toți „cațavencii", care cred că *ei* pun țara la cale? Nu-ți ajung amenințările ălora cu drogurile?

Dar Dana a ieşit şi se îndreaptă în grabă spre grupul înfierbântat.

Neavând încotro, Mihai o urmează, furios.

— Ce părere aveți despre *violență?* întreabă ziarista pe unul dintre adversarii „oratorului".

— Eu lupt pentru *nonviolență*, domnişoară! răspunde acesta răstit şi, cu un gest brusc, necontrolat, loveşte mâna Danei, făcând să-i proiecteze reportofonul pe capota unei „Dacii" din apropiere. Izbitura declanşează sistemul de alarmă al maşinii. „Nonviolentul", încurcat, aleargă la „Dacie", îi aplică un pumn şi, surprinzător, alarma se opreşte. Ia apoi aparatul de jos şi-l aduce fetei.

— Scuzați! rosteşte el, jenat.

Ziarista i-l smulge din mână şi-l pune la ureche spre a vedea dacă nu s-a defectat. Apoi se apropie de-o femeie, pe care o întreabă:

— Dumneavoastră ce credeți despre *violență?*

— Politica fără violență e ca nunta fără lăutari! Cine spune altfel e demagog! răspunde femeia parcă savurând ideea de scandal.

Mihai, în a cărui ființă se îmbinau două trăsături distincte: o fire năvalnică, tumultuoasă, nestăpânită, spontană şi plină de orgoliu – din care se formase bărbatul de inițiativă, întreprinzătorul, şeful de orchestră, iubitul încărcat de pasiune –, fire cenzurată însă, nu de puține ori, de o atitudine de recul,

de dorința de însingurare, propice reveriei, meditației – această din urmă jumătate a lui determinându-l, între altele, să-și aleagă pentru studiu, în facultate, harpa, ca instrument muzical –, așadar Mihai se lasă prins, în aceste momente, tot mai mult, de ceea ce vede și se întâmplă sub ochii săi.

— Dă-te jos de la „tribună“, domnule! strigă „nonviolentul“, scuturând pubela.

— Lasă-l, domnule, în pace! se repede cineva din tabăra susținătoare a vorbitorului.

— Fiecare *are dreptul la cuvânt!* se aude replica altcuiva.

Mihai își face loc cu coatele printre cei adunați. Primește, la rându-i, câteva ghionturi.

— Dar nu vedeți că îndrugă numai prostii?! spune el indignat.

„Haos“ ...; „Nimic“ ...; „Nimeni“!... se-aude, mai departe, printre hârâiturile acelui *portavoce.*

Apucându-l de picioare pe „orator“ și zguduindu-l, Mihai îi strigă:

— Da' cine mă-ta ești tu, mă, de-ți permiți să iei în derâdere totul?

— Noi suntem... țara! răspunde, cu emfază, cocoțatul de pe lada de gunoi, făcând un gest larg și arătând cu degetul parcă spre firma știrbă a magazinului din spate, pe frontispiciul căruia, căzând grupul de litere „ALIMEN“, rămăsese doar... „TARA“, pe care Mihai abia acum îl descoperă, la lumina farurilor de la propria-i mașină.

În această clipă însă, fundul pubelei se rupe și „oratorul“ politic cade înăuntru. Un vacarm de voci, râsete, țipete, busculadă urmează *căderii...*

Dintr-un balcon de deasupra lor (întrunirea se desfășura lângă un bloc, la parterul căruia se afla magazinul alimentar), o femeie, pe care zgomotele n-o lăsau să doarmă, exclamă cu obidă:

— Arză-v-ar focul, cu politica voastră cu tot! Și, măcar, de v-ați bate civilizat! Apoi, dispărând în casă, revine după câteva secunde și răstoarnă peste cei de jos o căldare cu apă rece...

Mihai e ciuciulete din cap până în picioare.

Dana izbucneşte în râs, dar apoi, strecurându-se prin mulţimea potolită ca prin farmec, îl prinde de braţ şi-l trage spre maşină.

— Aşa-ţi trebuie! îl bodogăneşte fata, că-n tot ce faci eşti un nestăpânit... Tu n-ai nici o frână!

— Ba da! La maşină! răspunde Mihai, ştergându-şi faţa de apă şi zâmbind.

Ajunşi în maşină, Dana scoate batista şi-l freacă uşor pe păr. Apoi, privindu-l galeş, propune:

— Hai la tine..., să-ţi fac un ceai!... Să nu răceşti!

Mihai se luminează şi porneşte, în viteză, *limuzina*...

7

Florin a ajuns de mult acasă. L-a aşteptat ce l-a aşteptat pe Ionică şi, văzând că nu soseşte, şi-a pregătit cina şi-a mâncat singur. „Cine ştie, ăsta o fi mâncând pe la Geta... Acum că arhitectul, adică *tata-socrul*, mă rog, *viitorul* tată-socru – se corectă el, parcă tras de mânecă de cineva –, se află într-o delegaţie, în străinătate, iar actriţa – viitoarea *mamă* – într-un turneu, se întâlnesc şi ei mai eliberaţi de cei patru ochi grijulii şi se desfăşoară mai... în voie... Foarte bine, foarte bine!" exclamă el, frecându-şi palmele de bucurie şi, luând cartea cumpărată în seara aceea, se instală într-un fotoliu şi începu s-o răsfoiască... Pe măsură ce citea, ochii i se făceau, din mari, tot mai mari... Nerăbdător, trecea de la un capitol la altul, „gustând", deocamdată, câte ceva când de ici, când de colo...

„Ah! iată, despre *sărut!*" îşi spuse Florin, hotărându-se să facă un prim popas mai consistent... Ochii lui aleargă

peste rânduri și, dintr-o dată, se opresc. Băiatul citește rar, cu voce tare, de parcă ar recita:

— „Și buzele *lui* (ale bărbatului), atingând, ca o boare, trupul femeii, vor deștepta freamăt lung și năvalnic, prevestind sublimele clipe de fericire, arzător așteptate..."

Liceanul lasă cartea, încet, deoparte. Chipul lui pare cuprins de o bizară euforie...

8

O țigancă își strânge florile de pe tarabă. Văzându-l pe Ionică venind abătut, îl îmbie:

— Ia, conașule, un boboc pentru *franțuzoaică*. E ultimul cu noroc pentru astăzi! spune ea, întinzându-i un trandafir.

Ionică refuză printr-un gest și trece mai departe. Dar, după câțiva pași, zărind un telefon public, se oprește, ca luminat de-o idee. Se întoarce și ia floarea. Când s-o plătească, țiganca îi zice:

— Lasă, bre, că te văz cam opărit. Ia-o ca cadou de la mine! Și să fie cu baftă!

Impresionat, viitorul actor rostește ca pe o tiradă:

— Extraordinar! Veniți, oameni buni! Veniți să vedeți..., invocă el, cu gesturi largi, pe niște trecători... inexistenți... Apoi, întorcându-se spre stăpâna florilor, adaugă: Dumneata nu ești o simplă vânzătoare. Nu!... Ai suflet de poet; ființa dumitale este mai presus de mizeriile acestei lumi în care... Da!...

— Bre, bree! îl întrerupe țiganca... Las-o mai încet, că ne-aude lumea... zice că suntem nebuni... Și, izbucnind în râs, completează: Dumneata ai fi bun... de d-äia din *parlament*, că numai acolo se varsă atâtea minciuni!... Hai, ia floarea și du-te, că mă grăbesc!...

Împiedicat brutal în desfăşurarea avântului poetic al inimii sale, Ionică se îndepărtează ducând floarea spre buze şi sărutându-i petalele, ca inima unui jar dulce şi parfumat...

Intră în cabina unui telefon public şi formează, cu gesturi febrile, un număr. După câteva secunde, se aude, de la celălalt capăt al firului, declicul receptorului ridicat. Apoi, tăcere...

— Alo, Getuţa? întreabă Ionică aproape pierit.

Fata aşteaptă cu receptorul la ureche.

Vocea umilă a lui Ionică rosteşte din nou:

— Alo, Getuţa?

În sfârşit, fata se decide, repezind vorbele în receptor ca pe o rafală de mitralieră:

— „Getuţa" nu mai există!... Aşa că... adio ofiţerul stării civile! Adio nuntă! Adio Ionică!... Şi închide, cu un gest hotărât, telefonul.

Viitorul *mire*, rămas acum fără obiect, priveşte mirat spre receptorul din mână care, pierzându-şi pe drum vorbele, ţiuie, văitându-se parcă a pustiu. Lui Ionică nu-i vine să creadă... După câteva secunde, agaţă receptorul în furcă, potriveşte, alături, bobocul de trandafir şi şopteşte de parcă fata ar fi de faţă:

— Da' eu te iubesc, Getuţo! Zău că te iubesc! Niciodată n-am fost un escroc sentimental!...

9

„*Escroc internaţional!*" se afişează pe un monitor, pe care se vede un portret-robot, ce seamănă extraordinar cu imaginea lui Ionică. Deasupra chipului se poate citi: „*John Popp*"...

După câteva secunde, pe ecranul monitorului apar, în continuare, alte date: „Născut – 23 februarie 1969, România. Condamnări în: Franţa, Anglia, S.U.A., Zair. Evadat. Ucis doi poliţişti în Liban. Infractor extrem de periculos. Trafic de droguri. Prezumţie: organizează reţea în România"...

Prin faţa monitorului se plimbă, nervos, maiorul *Sherlock Holmes*, cu pipa goală în gură. În poziţie de drepţi, spăsiţi, locotenentul Şerbănescu şi şoferul-plutonier „nea Marin" îl urmăresc îngrijoraţi.

— Poftim! exclamă maiorul, săgetându-l cu privirea pe locotenent. *Interpolul* scotoceşe tot mapamondul, iar voi nu sunteţi în stare să prindeţi o gânganie de maşină!... Şi nici numărul nu i-l ştiţi!

— Dacă se bălăngănea?!... se scuză plutonierul.

— Dar culoarea? Ce culoare avea? Asta sper *c-aţi reuşit* să vedeţi.

— Una... fistichie! răspunse locotenentul.

Maiorul schimbă pipa cu alta tot fără tutun, pe care o ia din mănunchiul de pipe aflate într-un vas de pe biroul lui. Apoi îl priveşte ca şi cum ar vrea să-l înghită... nemestecat. Se stăpâneşte însă şi întreabă calm:

— Domnule locotenent, puteţi să fiţi mai explicit?

— Ca rochia nevesti-mii, domnule maior!

Maiorul se aşază epuizat pe fotoliu. Schimbă din nou pipa. Se uită la ofiţer şi nu-i vine să-şi creadă urechilor.

— Şi rochia nevestei dumitale... ce culoare are? îl întreabă el, alb.

Locotenentul este de-a dreptul încurcat. Dar, după câteva secunde, găsind soluţia, rosteşte:

— Imediat, să trăiţi! Şi, punând mâna pe telefon, formează un număr. De la capătul firului, se aude o voce de femeie:

– Alo!

– Dragă, eu sunt! şopteşte tânărul locotenent... Spune-mi repede ce culoare are rochiţa aia...

– Ce te-a apucat? Ce rochiţă? îi răspunde nevasta, nedumerită...

Şerbănescu se întoarce puţin cu spatele spre *Sherlock Holmes* şi adaugă şi mai în şoaptă:

— Aia pe care o purtai tu când... – tuşeşte jenat – ai venit pentru prima dată la mine...

— Ciclamen, dragă!... Da' nu-nţeleg!...

— Las', că-ţi explic eu! o linişteşte locotenentul şi, întorcându-se spre maior, îi raportează victorios:

— *Ciclamen*, domnule maior!

— Şi „ciclamen" ce culoare e? întreabă acesta, disperat, privind parcă dincolo de locotenent... Ptiu! că m-am tâmpit, exclamă imediat, punând pipa în buzunarul de la tunică. Astăzi, *am fumat* prea mult! trage el concluzia...

10

E întuneric. Mihai şi Dana intră tiptil în vila doamnei Elvira, sora lui Isoscel. Aici locuia – într-o cameră frumoasă şi spaţioasă, cu baie separată şi acces la bucătărie –, de când devenise student. Isoscel îl aranjase. După moartea lui Ticuţă, bărbatul doamnei Elvira, aceasta rămăsese singură – copii n-aveau – în ditamai *căsoiul* – cum îi spunea profesoara. Şi-atunci a rugat-o să-l primească în gazdă pe băiat, dând pentru el cele mai bune recomandări. O singură supărare avea Isoscel cu privire la Mihai: îi înşelase aşteptările, n-a mai vrut să se facă profesor de matematică, aşa cum îi promisese. Pusese totală stăpânire pe el muzica şi astfel... a intrat la Academia de specialitate...

„Ce-o să facă el cu *cocoşata* aia de harpă... om trăi şi-om vedea! se exprimase, cândva, profesoara. Poate cu zdrăn-

gănitul la chitară să-i iasă mai multe parale!" își dăduse ea cu părerea. Și la urma urmei, avea dreptate!...

— ... Să nu ne-audă baba! șoptește Mihai, bâjbâind pe scări, în urma Danei. Nu voia să aprindă lumina ca să nu atragă atenția. Nu uita că treapta a cincea... scârțâie! adaugă el.

Dana, ajungând la treapta cu pricina, întoarce capul spre Mihai, râde pe înfundate și, făcând un pas mare, trece... peste ea...

Doamna Elvira, în camera ei – aflată tot la etajul întâi, ca și a lui Mihai –, așteaptă, ca de obicei, cu urechea lipită de ușă... Îi era drag băiatul, așa că nu-l spiona. Dar murea de curiozitate să vadă *pe cine* aduce acasă și... *ce face*...

Pe Dana o cunoștea, o mai văzuse, bineînțeles. Într-o zi, la început, i-o prezentase Mihai. Era „o fată frumoasă și blândă" – așa i s-a părut. „A plesnit-o feciorul, o să fie o nevastă bună! își formulase concluzia doamna Elvira, în fața lui *Romeo* – cotoiul dumneaei. În orice caz, Romică, e *apetisantă*..., mamă, mamă, s-o strângi în brațe și... să nu-i mai dai drumul!" își asigurase ea tovarășul de singurătate...

... Ajuns în fața camerei sale, cu o mână, Mihai descuie încet ușa, iar cu cealaltă, precipitat, încearcă să desfacă rochia fetei.

– Fii cuminte! Vezi că fermoarul... „scârțâie"! glumește Dana...

Cei doi au dispărut, în sfârșit, dincolo de ușă. Când a înțeles acest lucru, bătrânica își părăsește locul de pândă și intră, tiptil, în bucătăria învecinată cu camera lui Mihai. Aici, cu gesturi precise, care presupun o mai veche practică, așază un taburet lângă masă și unul deasupra acestuia. Apoi, cu o sprinteneală pe care nu i-o puteai bănui, se cațără ca o pisică până sus, deschide un ochiuleț de geam și, cu aviditate, privește ca la un spectacol...

După câteva zeci de secunde, murmură nostalgic:

— Ticuță, Ticuță!... Unde ești tu, Ticuță?!...

*

În camera sa, Mihai, înrobit dorinței, o mângâie și-o sărută în neștire pe Dana... Fata, goală, se abandonează îmbrățișărilor pătimașe ale iubitului ei. Deodată, mâna acestuia îi întâlnește lănțișorul de la gât, pe care el îl rupsese, din greșeală, atunci când mașina aceea misterioasă simulase un atac, avertizându-i. Reparat, lănțișorul fusese pus la locul lui. *Întâlnirea* cu el deșteaptă însă amintiri... Chipul lui Mihai se crispează pe loc. Imagini, care deveniseră aproape o obsesie, reapar – așa cum mai năvăliseră, de câteva ori, în ființa lui Mihai: la restaurant, în timp ce cântau, acum o oră și ceva, în mașină, când bețivul acela se proptise de capotă, în fața Palatului „Universul", când Dana era să fie călcată de duba „Salvării"...

Bolidul argintiu se apropie, iată, din nou, de data aceasta izbind-o în plin pe Dana și rostogolind-o pe trotuar. Mihai se repede și-o ridică. Fata este plină de sânge și... moartă...

Cutremurându-se, băiatul se retrage din îmbrățișare... Trezită din euforia erotică, Dana îl privește intrigată:

— Ce e cu tine? Ce s-a întâmplat?

— Ți-am mai spus: mă tem pentru viața ta! Asta s-a întâmplat.

Fata țâșnește din pat ca un arc și începe să se îmbrace.

— Și eu ți-am mai spus: să mă lași în pace! îl repede ea. Sunt ziaristă, ce vrei să fac? Asta e viața mea!...

Și, luând cheile mașinii lui Mihai, se îndreaptă spre ușă.

— Nu e nevoie să mă conduci, precizează Dana... Vii mâine dimineață și-ți iei mașina! Apoi iese, trântind ușa...

Din postul său de „observație", doamna Elvira tresare:

— Ticuță, Ticuță, tu n-ai fi scăpat așa ușor! exclamă ea, adnotând situația la care fusese... martoră.

*

Rămas singur, Mihai, în halat, se plimbă nervos prin cameră. Apoi se așază în fața harpei, la care zilnic exersa, și încearcă să cânte o melodie, ca să se liniștească. Renunță însă repede, dându-și seama că nu se poate concentra... Se ridică și dă drumul televizorului... Pe ecranul acestuia apar imaginile de început ale primului episod din filmul serial „Twin Peaks". Mihai începe să fie atent. Îl urmărește cu interes pe agentul federal *Cooper*, care își *consemnează* în reportofon gândurile în legătură cu misiunea de a cerceta o crimă petrecută în această închipuită localitate de la granița Canadei cu S.U.A., Twin Peaks.

*

În acest timp, Dana, la volanul *limuzinei* lui Mihai, străbate în viteză o stradă. Deodată, observă, în oglinda retrovizoare, că e urmărită de o camionetă. Ca să verifice, virează pe o stradă la dreapta. După câteva secunde, camioneta face aceeași manevră. „E clar!" își spune fata, neliniștită, apăsând și mai mult pe accelerație...

*

Pe ecranul televizorului tocmai a apărut imaginea cadavrului fetei ucise, Laura Palmer, descoperit pe malul râului... Mihai tresare, făcând ochii mari, pentru că, iată, după câteva clipe, în locul ei apare... Dana... „Da, da, e Dana!" zice Mihai, închizând televizorul și ieșind, înnebunit, pe ușă...

*

În mare viteză, camioneta se apropie de mașina con-

dusă de Dana şi o izbeşte puternic, din spate. Fata aproape că scapă volanul din mâini. Reuşeşte, totuşi, să stăpânească situaţia şi, accelerând din nou, virează la stânga şi iese în drumul ei obişnuit, către casă. Aici este mai multă lumină, dar nu cât ar trebui. Iar la ora aceasta, strada este pustie...

Camioneta o izbeşte din nou, şi mai puternic. Speriată de-a binelea, Dana caută să redreseze maşina, dar, la izbitura următoare, eşuează, oprindu-se cu bara de protecţie într-un copac. Capul îi cade peste volan, în timp ce camioneta asasină se pierde în noapte...

*

În mijlocul străzii, Mihai opreşte un taxi. Deschide portiera şi intră.

— Încotro? întreabă şoferul.

— Înainte!

— Spre Spitalul nr. 9?

Mihai abia atunci realizează că se află în halat şi papuci.

— Deocamdată, numai înainte! răspunde el, serios.

Taxiul străbate străzile, în funcţie de indicaţiile lui Mihai. La un moment dat, îşi zăreşte maşina.

— Opreşte! îi strigă şoferului şi iese ca o furtună.

În *limuzina* lui însă, nu se află nimeni. Descumpănit, cercetează loviturile primite. Nu erau prea multe: suferiseră, cu deosebire, barele de protecţie – din spate şi din faţă.

Tot învârtindu-se în jurul maşinii, o descoperă, pe neaşteptate, pe Dana, care, la câţiva metri depărtare, stătea liniştită pe bordura trotuarului şi fuma.

— Dana, ce-ai păţit? îi strigă Mihai, speriat.

— Nimic! răspunde fata, calm. A alunecat... pe-o coajă de banană, s-a învârtit ca un titirez şi... asta e! Te aşteptam! încheie ea, ca şi când ar fi vorbit despre cea mai neînsemnată banalitate.

Ascultând un asemenea răspuns, Mihai îşi pune mâinile

în cap, declarându-și parcă neputința de a descurca lucrurile și de a scoate adevărul la lumină.

*

Realitatea era că Dana nici nu se putea ține pe picioare. Trăsese o spaimă ca niciodată în viața ei. La un moment dat, a avut convingerea că n-o să mai scape. De aceea, când mașina a intrat în copac și s-a oprit, ea a pus capul pe volan, așteptând... gloanțele menite s-o ucidă. „Asta e! Până aici mi-a fost!“ și-a spus. Și în clipa aceea și-a văzut părinții disperați, bocind-o, ca și pe Mihai, pe care... nu-l ascultase...

Zgomotul camionetei se risipi însă, treptat, iar gloanțele...

Atunci a ridicat capul, și-a mișcat mâinile, picioarele..., să vadă dacă nu este rănită. A constatat că nu avea nimic!...

A învârtit cheia de contact și motorul a pornit. A băgat apoi în marșarier, ca să desprindă mașina de copac. Coborând, și-a dat seama că pagubele nu erau prea mari și că *limuzina* putea fi folosită. Da, dar ea nu mai era în stare să conducă..., mâinile și picioarele îi tremurau. A simțit nevoia să se odihnească. „Unde?“ s-a întrebat. „În mașină ar fi periculos“, s-a gândit, pentru că „asasinul“, cum începuse ea să-i spună, s-ar fi putut întoarce, ca să se convingă dacă mai trăiește sau nu, și bineînțeles că ar fi controlat, mai întâi, înăuntrul acesteia. De aceea a căutat un loc, la câțiva pași, adăpostit de întuneric. S-a așezat. Și-a aprins o țigară, așteptând să se liniștească. „După aceea, vom mai vedea!“ și-a zis... În timpul acesta, a sosit Mihai...

Când l-a văzut, a simțit în suflet o imensă bucurie: fiindcă putea să-l mai vadă (că trăia, adică – ea, desigur, nu Mihai); și-apoi, *ținuta* în care ieșise în stradă dovedea că spaima lui „pentru viața ei“ era reală, iar iubirea ce i-o purta – frumoasă și puternică... Acum făcea pe grozava, fiindcă... nu avea încotro. Dacă i-ar fi spus lui Mihai întregul adevăr, era sigură că n-ar mai fi lăsat-o să scrie, cu orice risc. Or,

asta... nu se putea! Aşa ceva era de neacceptat! Ce-ar fi putut să facă acum..., după ce se luptase atâta cu ai ei spre a-i convinge că nu e bună de doctoriţă şi că, în consecinţă, nu va da examen la *Medicină*, ci... la *Ziaristică*, unde... aşa... şi pe dincolo?!... Şi-apoi, meseria aceasta, cu toate riscurile ei, realmente îi plăcea. Simţea că trăieşte din plin fiecare clipă, că realizează ceva de care oamenii au nevoie, că... Sigur, era conştientă de doza de exagerare cuprinsă în propriile-i mărturisiri, dar..., deocamdată, asta era! Înapoi nu va da!...

... Ca să nu-l enerveze şi mai tare pe Mihai, a simulat că nu observă halatul şi papucii folosiţi drept ţinută de stradă... Iar el a invitat-o în maşină, s-a aşezat la volan şi a pornit. N-avea, bineînţeles, nici un act în buzunar – şi-a dat seama de acest lucru –, dar „n-are importanţă!" şi-a zis. „Numai să îndrăznească domnii poliţişti!"... Se mira cum de-a luat, totuşi, cheile de la uşa camerei...

*

De vreo săptămână, Dana rămăsese singură acasă. Părinţii ei, aflaţi în concediu, plecaseră undeva, într-o staţiune, să se odihnească şi să facă şi nişte tratamente.

„Ai grijă de tine! au sfătuit-o când au plecat. Şi de casă, fireşte! Vezi să nu stai nemâncată, mai cumpără câte ceva, mai pregăteşte-ţi şi tu!...Şi nu te mai certa toată ziua cu Mihai... Îţi vrea binele, când îţi spune să te mai astâmperi cu... săgeţile acelea, din ceea ce scrii!"...

O *pilduia* când unul, când altul...

„Bine, bine! le-a răspuns fata. Uite, *mi-am notat* aici totul – a adăugat, arătându-le un carneţel... O să pregătesc *un raport* amănunţit când vă întoarceţi..."

Mama i-a taxat ironia cu o privire ascuţită.

„Zău, mamă – s-a repezit atunci Dana –, voi mă trataţi, în continuare, ca pe-o puştoaică... Sunt *om* în toată firea, ce Dumnezeu! Mi-am asumat tot felul de responsabilităţi...

Lăsați-mă să mă descurc! Că doar n-o să trăiesc... pe picioarele voastre!"...

„Ai dreptate – a intervenit tatăl, împăciuitor –, ale noastre nici nu prea mai sunt bune..., de-aceea plecăm să le cârpim pe ici, pe colo..."

*

Agentul federal Cooper evoluează într-o secvență din același episod al serialului „Twin Peaks".

Așezat „turcește" pe covor, Mihai urmărește cu atenție imaginile ce se derulează pe ecranul televizorului.

Dana se apropie de el și-i oferă o dulceață. Apoi, privind de câteva ori când la televizor, când la Mihai, exclamă:

– Măi, să fie! Dacă agentul Cooper ar avea... halatul tău, s-ar putea lăuda că-ți seamănă foarte bine!...

Mihai se ridică și, luând de pe masă reportofonul „de buzunar" al fetei, începe să vorbească (aluzie la gestul ce va deveni *tipic* pentru protagonistul din film):

- Dana! rostește el cu o notă de gravitate în glas (în film, Cooper își alesese o anume *Diane*, căreia, chipurile, i se confesa), să știi că n-am crezut nici o iotă din *povestea* cu mașina... (Într-adevăr, Dana, venind către casă, îi îndrugase o „poveste" ... cum că n-ar fi văzut o groapă din stradă, că s-a ferit de ea, în ultima clipă, și așa a ajuns în copac, ca...) Dar, continuă Mihai, dacă vrei să-mi iau mâinile de pe tine, te privește!

Dar cine-a spus că vreau *să le iei?* îi replică fata, afectând seriozitatea. Dimpotrivă! completează, zâmbind insinuant... Apoi se așază pe canapea și-l privește galeș:

- „Agent Cooper", ce zici... te-ai lecuit de *imaginile* acelea care te urmăresc? îl întreabă ea făcând aluzie la *obsesia* băiatului... Nu vrei să vii mai aproape? adaugă, arătându-i canapeaua.

Nu, nu! răspunde Mihai, speriat de perspectiva unei noi *ratări*... amoroase...

11

Un câine mic, lățos, latră parcă înciudat.

— Ți-am mai spus să taci, când mă gândesc la Ionică! îl admonestează stăpâna lui – profesoara Isoscel.

Cățelul hămăie din nou...

— Sigur, tu nu crezi, dar el... e rupt din sufletul meu... că patru ani, cât mi-a fost elev, zi de zi *mi l-a mâncat!*... Nu înțelegi? continuă Isoscel... Cum se-ntâmplă ceva mai deosebit cu Ionică, pornește-n mine o *sirenă*...

*

Oricine o cunoștea pe profesoară cât de cât s-ar fi mirat, ascultând-o... *Ea* – femeia abrașă, *ea* – spaima școlii, în privința respectării *regulamentelor*, *ea* – neiertătoarea față de leneși și obraznici, *ea*... ajunsese acum să vorbească *astfel* despre relația de suflet dintre un dascăl și un elev...

Mirarea s-ar fi produs, desigur, pe o bază legitimă, legăturile făcându-se între aspecte exterioare, săvârșite la vedere. Dar ce se afla... *dincolo* de acest paravan cine putea să știe?!...

Dacă cineva ar fi cunoscut *cu adevărat* viața acestei femei!... Cine are însă timp, și răbdare, și atâta *inimă* spre a se putea opri la căpătâiul fiecărei dureri?!... Ea însăși – profesoara – se jurase, demult, să renunțe la orice durere de

suflet... Nu reuşise!... Astfel că, ani în şir, nu numai că nu s-a ferit de ele (de dureri), ci aproape că le cultiva. Unde era mai adâncă rana şi mai vie, acolo învârtea şi ea, cu nemilă, bisturiul... gândurilor. Ajunsese să creadă, la un moment dat, că *aşa* va muri – cu acel enorm buchet al nefericirilor ei în piept...

... Fusese un copil al nimănui... fără părinţi, fără fraţi, fără surori... Cea care o adusese pe lume o lăsase, la câteva săptămâni de la naştere, în scutece, la o *casă de copii*. „Să-i spuneţi Liana – a hotărât ea atunci –, Liana Baldovin!" Era şi ea, mama, mai mult o copilă, să tot fi avut 17-18 ani: micuţă la trup, subţirică, brunetă, îmbrăcată sărăcăcios. A lăsat-o, a lăcrimat puţin şi-a plecat. Şi, de-atunci, nimeni n-a mai văzut-o...

Liana a crescut printre ceilalţi copii asemenea ei. Era, poate, mai tăcută decât toţi şi mai singuratică. Avea mai tot timpul pe faţă o tristeţe de om matur. Arareori o vedeau jucându-se cu cineva... Era cuminte şi blândă, şi nu deranja pe nimeni.

Şcoala şi liceul le-a făcut locuind la *Casa de copii*. A urmat, în paralel, cursuri speciale la o şcoală de muzică, iar după absolvire a fost admisă, în urma unui concurs, în corul Operei. A cântat aici trei ani, după care s-a apucat de matematică. A lucrat şi a învăţat. Când a ieşit profesoară, era căsătorită deja...

Cunoscuse, la Operă, un violonist, pe Tiberiu... A fost prima ei iubire, prima şi ultima... Era frumos, era cult, era delicat... „Un vis rar", îl numise tânăra profesoară, un adevărat *noroc!* Câţiva ani – vreo patru la număr – viaţa lor a fost o încântare. Se iubeau, se înţelegeau... Pentru ca, după aceea...

Începuse să bea din ce în ce mai mult. Pierdea nopţile şi zilele, uneori lipsind chiar de la repetiţii (era în orchestra Operei), jucând cărţi, bând mult, fumând... A început să lipsească de-acasă... Profesoara înţelesese că şi până atunci Tiberiu, soţul ei, mai umbla şi cu alte femei... Încercase să

nu observe, se străduia să-l ierte, de fapt să nu mai sufere atât, spunându-și că, la urma urmei, toți bărbații...

În tot amarul acela – pentru că viața lor frumoasă devenise un calvar aproape de nesuportat – se aprinsese, de câteva luni, flacăra unei bucurii: profesoara aștepta un copil.

Tiberiu a venit însă într-o noapte beat – s-au certat, el a lovit-o, bruscând-o fără milă... Liana a leșinat și, a doua zi, dusă, de urgență, la spital, a pierdut copilul. Când s-a întors acasă, la vreo trei zile după ce și-a mai revenit, l-a găsit pe Tiberiu spânzurat în baie...

A descoperit apoi că era dator câteva zeci de mii de lei, pe la tot felul de oameni, bani mulți pe vremea aceea, pe care ea a trebuit să-i plătească...

„Să fie, oare, pentru unii, viața un blestem?“ s-a întrebat, atunci, profesoara. Și ființa ei, care era toată numai o rană, a îndreptat către cele patru colțuri ale lumii un cumplit blestem *pentru aceea ce-o adusese pe lume*: „Oriunde te-ai afla, să știi că te blestem!“ a urlat sufletul ei. Dar auzindu-i țipătul, gândul i s-a speriat de moarte și-a alergat să adune vorbele înapoi și să le-ngroape în destrămarea trupului... *„Oricine aduce viață pe lume aprinde o făclie în templul cel mare al nepieritoarei existențe...“*

Gândul acesta, cu adevărul lui, putea umezi fruntea oricui a intrat, măcar o clipă, în conul de lumină al înțelepciunii timpului... Și-atunci, retezată în răscruce de viață, profesoara și-a pus din nou încălțările – pentru *golgota* ce i-a mai rămas de urcat... Și primul gând a fost să tragă... *oblon* peste răni..., *oblon* peste suflet!... Avea atunci treizeci de ani... Și a devenit, din nou, ființă a nimănui... Singurul crez ce i-a luminat zilele s-a numit *profesie!*

Să-i învețe carte pe copii – asta și-a dorit, pentru așa ceva n-a pregetat niciodată. Dar „oblonul“ de peste suflet nu l-a mai dat deoparte decât arareori. Se bucura când, în confruntările cu unele dintre mizeriile ce curg printre oameni și prin ei, maculând aspirații, tendințe sau, pur și simplu, clipe de viață, care trec ori adastă în lumina zilelor, ea se afla în spatele unei astfel de baricade... Nu putea să sufere

lenea, abaterile de la *normă* (prin aceasta înțelegând cerințele care guvernează viața ce trebuie să crească în grădina numită *școală*), nu putea să se împace cu impolitețea, cu obrăznicia, cu orice pată sau umbră – în faptă sau în comportare – de pe chipul celor care, iată, după *revoluție*, nici măcar matricole nu mai poartă pe braț și care, potrivit opiniei profesoarei, se cuvenea, indiferent de *timp* și de *condiții*, să curgă, într-un singur sens, pe făgașul numit *ordine, disciplină, învățătură*.

„Au pentru asta de toate – se gândea mereu profesoara... Eu n-am avut nimic! Și nici nu mi-a rămas nimic în afară de ei!..."

*

Într-o zi venea de la liceu. Era cu vreo... zece ani în urmă...

În apropiere de casa ei se organizase, cu puțin timp în urmă, un salon de pictură. „Probabil că s-a deschis o nouă expoziție", și-a spus Isoscel, văzând înăuntru lume multă. A intrat și ea. „Poate mă mai limpezesc de încrâncenarea de la școală...", se gândea.

Intrând însă, a cuprins-o spaima: pe un perete – chiar pe cel central – se aflau... *chipul* și *corpul* ei, surprinse în diverse momente și ipostaze. „Nu se poate!" și-a spus. S-a frecat la ochi, crezând că nu vede bine. Degeaba: imaginile acelea erau... tot acolo și erau... adevărate. S-a apropiat, să le cerceteze mai cu atenție. Apoi s-a îndepărtat, măsurându-le încă o dată și încă o dată. „Nemaipomenit!" a exclamat, fără să vrea. Câteva persoane, din preajmă, o privesc. „Ați fost *model*, așa-i?" îndrăznește cineva s-o întrebe...

Isoscel se îndepărtează ca de un pericol. I se făcuse, dintr-o dată, cald. Își dezbrăcă taiorul, în timp ce se îndepărta de-a lungul peretelui. „*Cine*, domnule, *cine?*" se muncea mintea ei să găsească un răspuns... „Și *când? Unde* m-a văzut *el* așa, dezbrăcată?" Și se gândea că, de la moartea lui Tiberiu, nici un bărbat n-o mai privise așa, întreagă, în in-

timitate..., nicidecum s-o mai picteze... Să-l caute, deci, pe pictor..., pe pictor – acesta era acum gândul!

„Care-o fi, dintre atâția bărbați?“ se întreba Isoscel, mutându-și ochii de la unul la altul, până când...

„Ei, nu, că asta le-ntrece pe toate!“ exclamă ea, în clipa în care se oprește cu privirea pe chipul unei femei, aflată pe un fotoliu, lângă o masă, într-un colț al salonului. Dacă ar fi avut o oglindă mare în față, profesoara ar fi crezut că, între timp, fără să-și dea seama cum, și-a schimbat îmbrăcămintea, și-a modificat într-o oarecare măsură pieptănătura și s-a așezat acolo, pe fotoliu, angajând o discuție cu cineva, probabil cu o prietenă – după cum se rosteau vorbele și după gesturi –, prietenă pe care însă ea... n-o cunoștea...

A făcut câțiva pași mari și hotărâți, oprindu-se în fața mesei. Femeia de pe fotoliu tocmai privea acum într-un program-pliant al expoziției... Când și-a ridicat ochii, a scos o exclamație ca de spaimă...

— Cine ești dumneata? a întrebat-o Isoscel, fără nici un fel de introducere și pe un ton aspru, de parcă s-ar fi aflat la Poliție, iar ea era anchetatorul.

— Dar dumneata? a sosit, prompt, răspunsul din partea cucoanei care, ridicându-se, o măsura, înfruntând-o...

Lumea din apropiere a făcut un fel de cerc în jurul lor. Cuvintele de mirare se înghesuiau tot mai mult.

— Cred că ar trebui să stăm de vorbă – spune profesoara. Poftiți cartea mea de vizită. Vă aștept după-amiază, la ora optsprezece! Stau undeva aici, foarte aproape!...

— Vin chiar acum! i se răspunde, pe loc. Dacă nu vă deranjează, bineînțeles.

— Cu atât mai bine! își exprimă acordul Isoscel.

— Ticuță! Ticuță! strigă *doamna*, făcându-și loc printre oameni și apropiindu-se de un bărbat, care tocmai se despărțea, lângă ușa salonului, de cineva.

Isoscel are câteva clipe la dispoziție, să-l observe: e un bărbat cam de șaizeci de ani, deci mai în vârstă decât cucoana care se-ndreaptă acum spre el; nu e prea înalt, dar are

o figură distinsă, de om fin. Isoscel reține, în fugă, părul lui mare, aproape alb, fața prelungă, terminată cu un barbișon îngrijit, și ochii albaștri, care, acum, ca într-un prim-plan cinematografic, se apropie, mirați, de ai ei...

— Soțul meu – îl recomandă femeia.

— Costin Văleanu! rostește pictorul – fiindcă el era autorul tablourilor – și privește, uimit, când spre nevasta lui, când spre Isoscel.

— Liana Baldovin! își spune aceasta numele.

— Cum „Baldovin"?

— Da! E numele meu de fată... Am rămas cu el!...

Pe stradă, cele două femei nu și-au spus nimic. Mergeau alături și parcă nu se vedeau.

În apartamentul lui Isoscel, s-au oprit direct în fața unei oglinzi. Fiecare a privit îndelung cele două imagini care, dacă ar fi fost suprapuse, cu mici excepții, ar fi alcătuit una singură.

Și-au scos din poșete buletinele de identitate: aceeași zi, aceeași lună, același an – datele venirii lor pe lume.

În dreptul părinților, de asemenea, aceleași mențiuni: „necunoscut", „necunoscută". Înțelegând adevărul, s-au îmbrățișat lăcrimând...

Povestea Elvirei Baldovin – și ea se numise la fel (pe bilețelul lăsat de aceeași femeie, mama celor două fetițe gemene, fusese scris: „Să-i spuneți Elvira, Elvira Baldovin!") – era, până la un punct, asemănătoare cu a viitoarei profesoare. Și ea fusese lăsată la o *casă de copii*, numai că aceasta nu se afla în București, ci la Brașov.

Când era elevă în ultimul an de liceu, Elvira l-a cunoscut, întâmplător, pe pictorul Costin Văleanu. La solicitarea acestuia, a acceptat să-i devină *model*. Iar peste nici un an, i-a devenit soție. Școală n-a urmat mai departe și nici n-a avut vreodată serviciu. *Ticuță* – cum a început să-i spună tânăra soție – n-a lăsat-o: „Câștig eu destul pentru amândoi! Tu trebuie să fii doar frumoasă!" i-a declarat el... De

cinci ani, se mutaseră în Bucureşti, pentru că Ticuţă a moştenit, de la o mătuşă a sa, care se prăpădise, o vilă... pe strada Florilor, la nr. 7.

— Strada Florilor? Păi asta nu e prea departe de liceul meu. Cum de nu ne-am întâlnit? remarcă Isoscel... Am fi câştigat cinci ani de viaţă!...

— Bine că ne-am întâlnit măcar acum! răspunde cealaltă soră, strângând-o în braţe şi lăcrimând din nou...

De-atunci, s-au văzut aproape zilnic. Când termina orele ori înainte de a le începe, profesoara trecea pe la sora ei. În sfârşit, nu mai era *singură pe lume*...

Numai că, după alţi ani, pictorul le-a părăsit. A făcut congestie cerebrală şi... s-a dus. *Doamna Elvira*, cum îi spuneau vecinii din cartier, a suferit cumplit. Fusese sfătuită să închirieze o parte din vilă, dar ea nu se învoise. Casa era încă plină de amintirea lui Ticuţă şi ea ţinea atât de mult ca nimeni să nu i-o tulbure. Numai cu un an şi jumătate în urmă, când a rugat-o Isoscel pentru Mihai... s-a învoit. Şi bine a făcut, pentru că băiatul era plăcut, „cânta atât de frumos la harpă şi la chitară“, era „un tânăr manierat“, în sfârşit, „se simţea nevoia unui bărbat în casă“ şi iată că acesta se ivise...

*

Ochii lui Isoscel cercetează cu intensitate fotografia-tablou, reprezentând un grup de liceeni, în mijlocul cărora se află ea... Privirile profesoarei decupează parcă chipul lui Ionică. Acesta zâmbeşte cu figura lui de mucalit.

— Ionică, Ionică – i se adresează fosta lui dirigintă –, ce se întâmplă cu tine, puişor? (Într-adevăr, Isoscel avea o capacitate deosebită de a presimţi şi de a prevesti unele lucruri referitoare la persoane foarte apropiate. Iar din lumea aceasta, după sora ei, Elvira, Ionică îi intrase cu adevărat în suflet, în ciuda faptului că îi făcuse, ca elev, atâtea boroboaţe... sau poate că tocmai de aceea...)

12

În aceste clipe, viitorul actor, după ce colindase străzile cu sufletul pustiit de vorbele pe care i le spusese Geta la telefon, deschidea, cu grijă, ușa garsonierei sale. Nu voia să facă zgomot, ca să nu-l trezească pe „ăla micu'"... .

Ajuns în dreptul cuierului, își scoase de pe cap peruca blondă și o așeză, într-un cui, ca pe o pălărie. Mirat, se apropie de televizorul deschis și-atunci îl observă pe fratele său, răsturnat în fotoliu, într-o stare de bizară euforie.

— Ce e cu tine, mă, de ce nu te-ai culcat? îl ia la rost.

— N-am nevoie, visez și așa! răspunde băiatul ca în transă.

— Florine, fac eu destul *teatru*, nu mai am nevoie și de-al tău... Ce s-a întâmplat? îl zgâlțâie Ionică, nedumerit.

— Sunt fericit! sosește răspunsul liceanului, care privește dincolo de ceea ce este în jurul lui...

Ionică începe să se înfurie.

— Și, mă rog, fericirea asta – de unde ți-a picat așa pe cap? întreabă el.

— Din pliculeț! mărturisește Florin, arătându-i, pe masa de-alături, un pliculeț desfăcut, iar lângă el – un bilet.

Ionică începe să citească textul de pe bilet: „Ai în fața ta fericirea! Vrei s-o cunoști? Nimic mai simplu: dizolvă conținutul acestui plic într-un pahar cu apă! Soarbe-l ca pe-o licoare fermecată și vei cunoaște întruchipările de vis ale *Paradisului!* Încearcă! Nu te costă nimic!..."

Încrâncenat, bateristul scutură pliculețul în palmă; din el cad câteva fire de „praf alb".

— Nenorocitule! țipă, repezindu-se spre Florin și zgâlțâindu-l. Știi ce e ăsta?

— Nu știu, da' e bun! spune băiatul.

— „E bun" să te omoare, găgăuță! E drog!... De unde îl ai?

— L-am găsit!

— Unde?

— În caietul de matematică...

Vrând să ia de pe masă caietul, Ionică dă cu ochii de cartea cumpărată în seara aceea de Florin. Citește: ... „Tratat de sexologie" ...

— Asta ce mai e? întreabă el, făcând ochii mari.

— *Tratat* de fericire în doi! Trebuie să învăț și eu! Nu spuneai tu că-m-am „făcut băiat mare"?! răspunde Florin euforizat.

Ionică deschide caietul de matematică și, răsfoindu-l, țipă ca scos din fire:

— Poftim! La matematică însă nu lucrezi, n-ai scris nimic! Iar ți-ai pierdut timpul cu Sanda! Eu alerg de dimineață până noaptea, ca un ogar, să fac rost de bani..., completează el, trântind caietul...

— ... pentru nuntă! remarcă, ironic, Florin.

— Da, pentru nuntă. Dar și pentru tine, nerecunoscătorule!... Să te țin ca pe-un boier! Că eu am stat la internat, în timpul liceului... S-ajungi om, să fii cineva!... Iar tu îți sapi singur groapa!... Știi ce înseamnă *drogul?* „Azi un ou – mâine un bou!" Te-a prins în gheare, s-a terminat! Cale de întoarcere nu există...

Și, enervat la culme, intră în bucătărie, umple un pahar cu apă, răstoarnă în el, cu mâini tremurânde, conținutul unui pliculeț pe care îl scoate din buzunar și apoi bea, închizând ochii...

— A! Folosiți și dumneavoastră, care va să zică! exclamă Florin, care urmărește toată scena.

— Mâine mergem la Isoscel! este răspunsul, hotărât, pe care îl dă Ionică, întinzându-se pe pat, sfârșit de puteri.

Florin îl privește zâmbind. Apoi se apropie, îi scoate pantofii și îl învelește încet, să nu-l trezească...

*

În timp ce Ionică zâmbește în somn, vocea lui *Sherlock Holmes* face să vibreze toate aparatele subalternilor săi: „Atenţiune! Atenţiune! Către toate echipajele!... Infractor periculos!..."

Bruiată de niște „paraziţi", vocea se percepe cu intermitenţe: „Atenţiune! Atenţiune! Către toate echipajele!..."

13

În dimineaţa zilei următoare, Geta deschide în grabă ușa garajului aflat în curtea casei și încearcă să pornească „Lăstunul". Dar acesta e „mort"! Privește cu jind spre o „Dacie" albă, aflată alături. E mașina tatălui ei, dar cum știe că acesta nu i-a lăsat cheile, studenta, supărată, închide garajul și începe să alerge către poartă, privindu-și ceasul de la mână. „Precis o să întârzii!" își spune ea îngrijorată.

*

Aceeași poruncă, a lui *Sherlock Holmes*, pornește, din nou, spre urechile subordonaţilor:

– Către toate echipajele! Către toate echipajele! Depistaţi «Lăstun» culoarea citroën!

Ordonaţi? îi răspunde o voce...

Pardon: ciclamen! sosește imediat corecţia... Și glasul este acoperit iarăși de hârâituri ca de bruiaj...

14

Într-un atelier de design, din cadrul Academiei de Arte Frumoase, spațiu împărțit, prin panouri, în mai multe compartimente, asistentul Getei – un bărbat tânăr, simpatic, cu mustață „pe oală“ – privește entuziasmat o schiță:

— Bravo, Geta! Minunat! Excelent model! exclamă el rotunjind, cu o plăcere deosebită, după cum îi era obiceiul, fiecare superlativ.

— Știți..., e, de fapt, *rochia mea de mireasă!* răspunde studenta... M-am gândit că, dacă facem, împreună cu colegii, mai multe exemplare – așa, ca *variante la temă* –, am putea să le valorificăm prin magazinul facultății... Vă dați seama ce business? încheie Geta, nu fără o oarecare ironie.

— Grozav! Nemaipomenită idee! adaugă asistentul în aceeași manieră a exagerărilor... conștiente (acesta era omul – un exaltat, dar un exaltat foarte competent în profesiunea lui).

— Și cu banii îi ajutăm pe copiii aceia amărâți, de la orfelinatul pe care îl patronăm...

— Fantastic! Colosal! aprobă mustăciosul. „Colega“, dă-mi voie să te felicit!...

*

În acest timp, Ionică venea abătut pe culoarul ce ducea spre atelierul de design. De după un colț, îi răsar în față

două studente. *Actorul* își schimbă pe loc înfățișarea, mimând buna dispoziție:

— O, pe cine văd! Salut, fetelor! Frumoaselor! Ați și terminat cursul? Geta unde e? le întâmpină el cu această avalanșă de exclamații și interogații...

— Ea... încă n-a terminat! răspunde, în doi peri, una dintre fete, cu o figură poznașă.

— Cum „n-a terminat“? se repede Ionică, uitându-și „rolul“ pe care și-l impusese.

— Păi... a mai rămas cu asistentul! adaugă cealaltă fată, intrând în joc.

— Unde? întreabă Ionică apăsat.

— La design! precizează prima fată.

— Sunt singuri! completează cealaltă.

Ionică pare sufocat, dar se stăpânește, reintrând în „rol“.

— Fetelor, v-am pupat! Vă mulțumesc, mai ales pentru *sinceritatea* voastră! declară el, îndepărtându-se.

— Când o vedea și hârtia aceea rămasă de la examen..., spune una dintre fete, pufnind în râs...

— O să înghită ușa cu totul! adaugă colega ei, iuțind pașii.

*

Ajuns în fața ușii pe care scrie *Atelier design*, Ionică citește cu uimire anunțul: „Rugăm nu deranjați!“

— Nemaipomenit! exclamă bateristul, încrâncenat.

Apoi, deschizând cu grijă, face, tiptil, câțiva pași, privind curios, după primul panou. Se oprește însă, auzind vocea asistentului..., în continuarea discuției pe care o purta cu Geta:

— Într-adevăr, *nemaipomenit!* Va fi foarte frumoasă. O să arăți ca un înger în ea! Dă-mi voie să te sărut de pe-acum!

Ionică se plesnește cu palma peste frunte și, parcă nemaivăzând nimic, se împiedică de un panou și... cade cu el grămadă... În fața lui apar cei doi, care îl privesc stupefiați.

— Scuzați că v-am *deranjat!* rostește Ionică, din poziția *culcat*, încercând să fie ironic.

— Dar domnul cine este? întreabă asistentul, de parcă ar fi văzut un extraterestru.

— ... Fostul meu logodnic! răspunde Geta cu mâhnire, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Daaa? ... Îmi pare bine, spuse mustăciosul, întinzând mâna spre Ionică. Acesta îl privește ca și când ar urma să-l înghită. Se ridică în grabă și, cu gesturi de silă, își scutură hainele. Se întoarce apoi imediat și iese, trântind ușa.

*

Pe coridor, Ionică se oprește, răsuflând greu... „Iar am făcut-o de oaie!" își spune el, amărât. „«Calc în străchini», asta e, și «stropesc până la stele!»... Nu știu ce să mă mai fac!..."

Chiar în această clipă, Geta iese din sala atelierului. Trece pe lângă Ionică *fără să-l vadă*... Acesta începe să alerge după ea pe culoar. Furioasă, Geta grăbește pasul. Ionică o urmează ca un cățel bătut. Coboară, unul după celălalt, scările, ajungând în fața facultății...

— *Punct!* exclamă Geta energic. Gata, *punct!* și cu un gest vrea să arate că povestea i-a trecut dincolo de cap.

— Și eu ce fac? începe Ionică, plângăreț. Am aranjat totul: popi, lumânări, fotograf, filmare pe video, restaurant, purcei de lapte, vițelul tatei, fiolele...

— Ce *fiole?* întreabă Geta intrigată, oprindu-se pentru o clipă.

— De *Pietroasele!* Pentru export! precizează Ionică încântat.

— Ți-am spus: *punct!*

— „Punct" și... de la capăt! Te rog, Getuțo! se vaită *actorul*, de parcă și-ar rupe vorbele din suflet.

Dar *mireasa* aleargă deja spre un taxi, făcându-i semn să oprească.

Îmbătrânit cu cincizeci de ani parcă, fără puteri, Ionică

se așază pe o treaptă de la intrarea în facultatea iubitei sale. Nu mai vede, nu mai aude, se... gândește...

*

Icoana Maicii Domnului îl privește cu blândețe. Îngenuncheat în fața ei, Ionică se roagă, cucernic: „... Și dă-i, Maică Preacurată, minte să nu se lepede de mine!“ În acest timp, două lacrimi i se preling pe obraji. „Și mai ajută, Maică Sfântă, să termine ăia mai repede apartamentul, că așa o să avem cuibușorul nostru mai aproape de tine...“, adaugă el, înălțând ochii spre cer...

15

Pe un coridor din sediul Poliției, locotenentul Șerbănescu și plutonierul nea Marin merg în cadență.

— Ține-te bine, nea Marine..., cel puțin o sută de culcări ne dă *Sherlock Holmes!*

– Nu-i nimic, dom' locotenent, eu sunt antrenat: mi-a dat popa trei sute de mătănii! Știți, cu *chestia* aia, cu fata... M-am mărturisit!... Nu se face să te pui rău cu... Dumnezeu, că – cine știe?! – odată îți retează... *puterile!* Și-atunci...

– Și nevestei ce i-ai spus? îl întreabă ofițerul, râzând.

– Că mi-a recomandat... doctorul să fac flotări, fiindcă m-am mai „împlinit“.

– Și te-a crezut?

— Ei, e învățată... să nu facă cercetări... I-am spus de la început, de când m-am însurat: „Cu astea... eu mă ocup!..."

*

„Chestia" cu fata fusese cam așa... Într-o zi, nea Marin, în civil, s-a urcat într-un autobuz. În ziua aceea era *liber* și-l trimisese nevasta după niște treburi. (Era, de fapt, o zi de sărbătoare, iar el nu se afla la serviciu.) Și-a scos portmoneul, ca să ia de-acolo un bilet de călătorie. Se nimerise să aibă niște bani la el, mai multe mii. Cineva, din spate, cu ochi atent, i-a zărit. Și, la puțin timp după ce plutonierul introdusese portmoneul în buzunarul de la spate al pantalonilor, niște degete subțirele se strecoară și-l scot ușurel-ușurel. Numai că *simțurile* polițistului, aflate în permanentă „alarmă", au apăsat pe „buton" și... haț! Mâna lui nea Marin a prins acele degete. Întorcându-se, a dat, ochi în ochi, cu stăpâna lor – o tinerică de vreo șaisprezece-șaptesprezece ani, destul de arătoasă, în orice caz, „bine făcută", încât, în ruptul capului, n-ar fi crezut că... În timp ce nea Marin strânge ca-n clește mâna aceea delicată, fata îi zâmbește candid... La prima stație, au coborât împreună (adică a obligat-o să coboare cu el).

„Tocmai cu mine ți-ai găsit?" o întreabă, fiindcă, în autobuz, nu angajase nici un fel de discuție.

„Nu te supăra, dar *cine* ești dumneata?" răspunde fata cu detașare.

„Nu *cine* sunt, ci *ce* sunt ar trebui să întrebi."

„Mă rog, *ce* ești?"

„Polițist! Polițist, înțelegi?!"

„Îmi pare rău, dar... nu arăți deloc!"

„Cum?" a țipat nea Marin... Asta îl înfuriase cel mai mult... Și-atunci, cu fata de mână, s-a oprit direct la Poliție. A dus-o jos, într-o cameră de arest.

„Până mâine, *aici* ai să stai, iar mâine... ai să vezi tu!" a hotărât, furios, plutonierul.

„Nu te supăra, nu s-ar putea... *să văd* chiar acum?" a

rostit fata, prinzându-l de mână și zâmbindu-i... galeș, în timp ce, cu cealaltă, a început să-și descheie bluza, oferind privirilor, mai întâi mirate, apoi lacome și scânteietoare, ale polițistului, doi sâni frumoși și proaspeți, ca doi hulubi ce așteptau parcă să-și ia zborul.

Nea Marin își scutură mâna și, ieșind pe coridor, îi spune sergentului de pază: „Ai grijă să nu mă deranjeze nimeni, că-i «iau chiar acum interogatoriul»!"

„Am înțeles! Să trăiți!" răspunde sergentul... care, rămânând, firește, afară, se așază liniștit pe un scaun.

După o vreme – să fi trecut zece-cincisprezece minute – aude niște gemete înăuntru.

„Te pomenești că s-a înfuriat plutonierul și că o maltratează! se gândește sergentul-paznic. Mai intră în cine știe ce bucluc, că, de! – acum e *democrație!* Te reclamă ăștia una-două!..."

Și, dând încet deoparte capacul care astupa ferestruica din ușă, privește, *discret*, înăuntru...

„Mamăăă! exclamă, fără să vrea, sergentul, dar știu c-o *maltratează*, nu glumă!... Ei, păi dacă-i p-așa, nu rămâne ea cu mine la noapte, aici?!" Și, de bucurie, își freacă palmele.

Numai că, după alte zece-cincisprezece minute, plutonierul deschide ușa și, cam extenuat de-atâta „interogatoriu", se adresează sergentului:

„Îi dau drumul, că... n-a făcut mare scofală: *tentativă de furt din avutul personal*..., al meu! completează el. Nici n-am apucat s-o înregistrăm. Și-apoi, se pare că e la prima ei încercare... Am vrut să văd dacă nu e în vreo *bandă* ceva, dacă nu putem pune mâna pe vreun boss... Dar nu, cred că nu! conchide nea Marin, care privise tot timpul cam într-o parte și nu spre ochii sergentului. Scoate apoi fata pe coridor, o *pilduiește*... așa și pe dincolo..., adică „să nu mai facă", fiindcă „uite ce pățește"..., și o lasă să plece...

La nici un minut, părăsește și el sediul Poliției, privind îngrijorat spre ceasul de la mână și făcându-și în gând socoteala dacă mai are timp să rezolve tot ce-i *ordonase* soția...

După câțiva pași însă, încetinește mersul și începe să fluiere ușor, dus pe gânduri...

„Fain *interogatoriu*, n-am ce zice!“ i-a șoptit sergentul a doua zi, întâlnindu-l.

„Nu înțeleg, sergent!“

„Ei, lasă, bre nea Marine..., bărbați suntem..., n-o să te torn eu..., că doar nu câștig nimica... Așa, dai și dumneata o bere-două, acolo!“

Și a dat, ce era să facă?!...

Lui Șerbănescu însă – cu care lucra zi de zi împreună, de mai mult timp, și de care era apropiat sufletește – i-a spus chiar el. N-ar fi vrut să afle, cumva, din altă parte – mai știi?! – și să pună, deasupra lui, vreun semn de întrebare. Nu, asta în nici un caz! Așa că... „s-a mărturisit“, întâi ofițerului și apoi popii. Iar acum, „executase“ și mătăniile, era deci antrenat pentru ceea ce... va ordona maiorul...

*

— Domnule maior, raportez: „Gângania“ aia ne dă de lucru. Nu există!

— Cum „nu există“, Șerbănescule? întreabă *Sherlock Holmes*, schimbând pipa cu alta, tot fără tutun, firește.

— Culoarea, domnule maior! Nu e înregistrată o asemenea culoare la *Circulație!*

— Și cu accidentele? Tot nimic?

— De „Lăstun“ au fost două, în ultima lună!

— Și-atunci ce mai căutați la mine? se repezi maiorul în cei doi subalterni ai săi, aflați în poziție de drepți. Știți ce-aveți de făcut! Hai, repede! Stânga-mprejur! Și, nervos, *Sherlock Holmes* schimbă, din nou, pipa...

*

Povestea lor, a pipelor, dura de vreun an de zile... Se căsătorise târziu, la treizeci și doi de ani. Și aceasta pentru că, imediat ce absolvise Facultatea de Drept, suferise o mare

dezamăgire. Iubea, pe atunci, o fată foarte frumoasă – studentă în anul al treilea, la engleză; și ea pretindea că îl iubește... Abia aștepta, chipurile, ca el să-și termine facultatea, să se angajeze și să-și facă un rost, cât de cât, ca să se poată căsători... Și iată că el terminase. De o lună și ceva lucra în Ministerul de Interne. Era la începutul lui septembrie. Se apropia toamna... În ei însă, în cei doi îndrăgostiți, mugurii *primăverii* se desfăceau bucuroși către florile de vis ale speranței... Atunci ea a plecat într-o excursie în Occident. El a fost de acord, desigur. Chiar a ajutat-o spre a obține pașaportul, fiindcă cineva, de la *serviciul* respectiv, ridicând din sprânceană, întrebase: „Studentă la *engleză?*" „Da, a răspuns el. Și e o fată de toată isprava! Neam de neamul ei – țărani, oameni serioși, legați de... " „Bine, bine! Să considerăm că *nu sunt probleme!*" a sosit replica... și i s-a eliberat pașaportul.

Irina – așa se numea fata – a fost nemaipomenit de bucuroasă.

„Am să sufăr cumplit că n-am să te pot vedea timp de două săptămâni. Nici n-am plecat și simt că mi-e dor de tine!" i-a spus ea, la despărțire, îmbrățișându-l. Vocea ei însă venea parcă de departe și, în *lungu-i* drum, își pierduse *adevărul* ce trebuia să-i dea viață. Iar lui i s-a făcut, dintr-o dată, frig pe coloană și în suflet. I-a zâmbit, totuși, fiind aproape sigur că o vede pentru ultima dată... Ar fi putut s-o oprească... Un singur telefon și pașii ei n-ar mai fi atins „scara" avionului. I-ar fi fost însă mult mai greu s-o știe trăind undeva, pe-aproape de el, mincinoasă și perfidă.

„Așa – am să-mi spun c-a murit, a murit departe și cu asta s-a terminat!..."

Presimțirea celui ce peste puțin timp va fi supranumit, de către colegii săi, *Sherlock Holmes* – pentru extraordinara pricepere de care avea să dea dovadă în problemele specifice Poliției, *descurcând*, cu mare fler, cele mai complicate „cazuri" – s-a dovedit adevărată. Irina nu s-a mai întors în țară. Iar în scurt timp, pe diferite căi, a început să reverse otravă peste numele ei.

Faptul că s-a înşelat atât de amarnic l-a otrăvit şi pe *Sherlock Holmes* (pe numele său adevărat – Andrei Pădureanu). Până atunci nu fumase niciodată. Acum, nici nu apucase avionul să decoleze, când el, cumpărându-şi un pachet de ţigări, a aprins-o pe prima dintre ele şi-a tras adânc fumul în piept, de parcă ar fi fost sigur că astfel va ajunge la o boare de aer curat... A început să tuşească. A aruncat ţigara, dar, după câteva secunde, a aprins alta... Apoi alta, şi alta...

Trecuseră destui ani, vreo şapte-opt la număr, timp în care *viaţa* lui Andrei se identificase, aproape în întregime, cu *munca* lui. Până într-o seară... Era la un concert, la Ateneu. Se afla, de fapt, în *misiune*... Un „caz", care venea de departe, de dincolo de hotare, ajunsese şi aici..., iar el, *Sherlock Holmes*, mai avea de *aşezat* pe *portativul* căutărilor o singură *notă*, pentru ca *suita* argumentelor să fie pe deplin lămuritoare şi *concertul* să poată fi... *încheiat*... A fost de-ajuns o privire şi cei doi colaboratori ai săi au înţeles că au primit ordin... să rezolve... *problema*...

Intrând în sală, şi-a ocupat, liniştit, locul. La câteva zeci de secunde, în scaunul din dreapta sa, încă liber, se aşeza o femeie tânără. Se numea Lucia. Peste doar o singură lună, Andrei Pădureanu se căsătorea cu ea...

... A sosit cu un minut înaintea începerii concertului. El s-a ridicat, spre a-i face loc să treacă. S-a oprit o clipă în dreptul lui. S-au privit adânc în ochi. Fără să-i mulţumească, aşezându-se, l-a întrebat:

— Este adevărat că mă aşteptai?

— Da! a răspuns Andrei, după o mică ezitare... În drum, venind încoace adică, m-am oprit la o ghicitoare: s-a uitat în palma mea şi m-a asigurat că, în sfârşit, *ai să vii!*...

În timpul concertului nu şi-au spus, bineînţeles, nici un cuvânt. S-au privit, discret, de câteva ori, iar, la un moment dat, mâna ei s-a aşezat tandru şi firesc peste mâna lui, care a primit-o... ca pe o veche şi aşteptată cunoştinţă.

De cum s-a ieşit în pauză, ei au plecat...

— E un sacrilegiu ceea ce facem? a întrebat Lucia cu

oarecare cochetărie... Să pleci de la un asemenea concert...

— Trecem pe la biserica „Boteanu“ și aprindem câte o lumânare...

— Și ne rugăm...

— Pentru *noi!*...

Pe la biserică n-au putut trece, fiind închisă la ora aceea, astfel că lumânările le-au aprins în... suflete...

Afară ningea. Fulgi mari, cuminți, dansau în zbor liniștit, oprindu-se, până la urmă, pe acoperișuri de case, pe crengi de pomi, pe genele ochilor, pe fața pământului.

S-au urcat în mașina lui Andrei și au pornit-o... în lume. S-au gândit să facă o „haltă“ în Parcul Herăstrău, să se plimbe, lăsându-se cuprinși de feeria aceea albă, imaculată.

— Mi s-a spus că ești un băiat nemaipomenit! a rostit Lucia, la un moment dat.

— Ți s-a spus? s-a mirat puțin Andrei.

— Exact! Cum crezi că aș fi venit altfel așa, *la țintă?!*

— Care va să zică există un „inculpat“!

— Încă unul, pe lângă toți pe care îi ai tu în vedere. El se numește Cornelia Soare și este colega ta de la Contabilitate. Ea mi-a cumpărat biletul la concert, al cărui loc „s-a nimerit“ să fie chiar lângă tine! Suntem prietene încă din facultate. Și-apoi, tu și eu facem parte... din aceeași familie...

— Cum?!

— Din aceeași *familie... lexicală.* Nu te cheamă Andrei *Pădureanu?* Ei bine, numele meu este Lucia... *Pădure.* Stimate domn, ești, așadar, un... derivat. Este firesc, cu alte cuvinte, să-ți întregești... familia!...

... Din seara aceea, Andrei n-a mai fumat!

„O să te-nsor eu odată... cu una căreia nu-i plac țigările, și-atunci să te văd!...“ îi spunea, nu de mult, colega și amica lui, Cornelia Soare, îngrijorată că Andrei fuma mult prea mult. Și iată că se ținuse de cuvânt! Peste opt ani însă, polițistul avea să se apuce din nou de fumat...

Într-o zi, era cu două veri în urmă, Lucia a murit fulgerător...

Se scurseseră opt ani de la căsătoria lor. Se înțelegeau de minune, în ciuda unei dureri ce le umbrise viața aproape de la început: tânăra soție pierduse sarcina, în urma unui traumatism generat de o cădere – a alunecat pe gheață și a căzut –, și, de-atunci, semnele pentru un alt copil nu mai apăruseră... Obișnuindu-se cu gândul, cei doi soți se simțeau bine împreună, erau fericiți.

În ziua aceea, întorcându-se de la serviciu – lucra, ca economistă, într-un minister –, Lucia a cumpărat, în drum, câteva sticle de bere. Cum a ajuns acasă, a desfăcut una și a băut până la fund un pahar, ca să-și stingă setea (căldura de-afară o copleșise). A căzut pe loc, ca trăsnită. Așa a găsit-o Andrei, când a sosit, noaptea, târziu... La analiză s-a dovedit că sticla avea urme de *verde de Paris*...

Durerea – aproape de neimaginat de către alții – a reaprins și țigările care, pur și simplu, și-au trecut focul de la una la alta, până ce polițistul s-a îmbolnăvit... Atunci doctorul i-a spus: „*Stop!* Definitiv!...“ Neavând încotro, *Sherlock Holmes* a început să fumeze... cu pipa, dar cu pipa... *goală*. Și-a adunat pe birou o colecție întreagă... Le schimbă ori de câte ori se enervează...

16

— Păi așa ne-a fost vorba, nea Bărbuță? rostește Ionică, livid, la telefon.

— Fără cincizeci de „foi“, d-alea cu *Poetul*, nu ține! Dar azi! îi răspunde, rece, individul de la capătul firului.

— Cum „azi“? se înfurie studentul.

— Ori azi, ori deloc! Te-aştept până la trei! E clar? adaugă aceeaşi voce hodorogită, după care Ionică aude declicul telefonului.

Total dezorientat, începe să se lamenteze: „De unde, Ionică, de unde? De unde, *prăpăditule* de tine, că parcă toată lumea a început să-ţi fie împotrivă?!...“ Şi aşază receptorul în furcă. Un clinchet specific, ca un clopoţel, îl anunţă că, *de milă*, moneda i-a fost restituită... Bateristul o ridică mai mult mecanic, apoi se bate cu palma peste frunte, luminat de o idee...

17

Într-un laborator electronic, Adrian – fostul coleg de clasă al lui Ionică, membru, şi astăzi, al orchestrei „Liceenii“ – lucrează la un calculator. Auzind telefonul de pe birou zbârnâind, ridică receptorul.

– Adriane, tu eşti? îl întreabă Ionică, fiindcă el era cel care telefona.

– Salve, bătrâne! i se răspunde.

Fără introducere, că n-am timp: îmi trebuie, urgent, 50 000 lei! Arde!

Ai uitat că *m-am făcut capitalist?* Mi-am vărsat „tezaurul“ la S.R.L.-ul nostru. Dar, dacă „arde“, în două-trei zile mă împrumut şi îi ai! îl asigură Adrian binevoitor.

Până mâine, *focul* se stinge! Te-am salutat! adaugă, cu voce moale, viitorul actor.

18

Într-o sală de repetiții, de la Academia de Muzică, Mihai cântă la harpă, lăsându-se stăpânit de fluxul armonios al melodiei...

Intrând vijelios în cameră, bateristul exclamă, cu sufletul la gură:

— Mihai, scapă-mă! Tu ai fost totdeauna salvatorul meu!

Dar Mihai, contopit cu muzica, nu-l aude.

— N-auzi, mă? îl zgâlțâie Ionică. Tu ai fost totdeauna salvatorul meu: dă-mi 50 000!

— Poftim? răspunde Mihai, ca trezit din vis.

— Apartamentul! Ca să-l termine, Bărbuță – lua-l-ar dracu' – mai vrea încă 50 000 ciubuc... Și asta până astăzi, la trei! Ai înțeles?

— Am înțeles, căpcăunule, dar bani – de unde?

— Păi aveai!

— N-am reparat *limuzina*?! Azi-dimineață! Două bare, ciocăneală ici, ciocăneală colea, dacă o mai și vopsea, rămâneam dator. Așa că, deocamdată, am lăsat-o cu „picățele"...

— Și-atunci ce mă fac? spune Ionică, disperat, începând să se învârtească prin încăpere ca o oaie căpiată, doar-doar o găsi o ieșire... Și, deodată, iarăși se luminează:

— Vino cu mine! îi comandă el prietenului. Tu întotdeauna ai avut noroc!

19

Ajungând în Cişmigiu, s-au dus drept la un vânzător de „loz în plic“. Au cumpărat o pungă întreagă şi s-au aşezat apoi pe o bancă, lângă un coş pentru hârtii. Au început să le desfacă...

— „Necâştigător“!... „Necâştigător“!... „Necâştigător“!... se aude rostindu-se... Cei doi prieteni au ajuns la fundul pungii. Rup acum ultimele lozuri, care sunt... tot „necâştigătoare“.

Ionică oftează din rărunchi. Apucă punga şi dă s-o arunce, dar observă ceva:

– Mai e unul! Ăsta e! exclamă el şi, rupându-l, se apucă „să-l fileze“... Dă, Doamne, dă, Doamne! şopteşte, în timp ce desface hârtiuţa puţin câte puţin... Deodată, începe să zâmbească.

Mihai, care-l urmărise în tensiune, îl întreabă:

– Ce e, mă?

– Noroc! strigă Ionică, luminat..., dar în dragoste! Măcar de-ar şti şi Geta! continuă el, încărcat de tristeţe.

Ne pricopsirăm! Am aruncat la coş ultimii bani. Aşa e când te iei după capete care sună precum tobele goale, îi reproşează Mihai.

Ia, ia, te rog să nu-mi jigneşti... instrumentul muzical. Şi, ridicându-se, aruncă punga la coş... Mama ei de viaţă! oftează el apoi, amărât de-a binelea... Norocul meu –

ca părul pe broască! mai bombăne, dând cu piciorul în cele câteva hârtii căzute pe jos.

În acest timp, o femeie ia coşul, îl răstoarnă în tomberonul de gunoi şi pleacă.

Privind, păgubaş, în urma ei, Mihai observă că pe cauciucul uneia dintre roţile tomberonului s-a lipit un loz nedesfăcut. Se-ntoarce apoi spre Ionică:

— Nu ziceai tu, mă, că-s băiat cu noroc? Poftim, ia-l!

— Ai fost! subliniază bateristul cu lehamite, vrând să arunce lozul. Dar Mihai i-l smulge din mână, îl desface şi, fără să-l privească, i-l bagă sub ochi:

— Citeşte! îi porunceşte el.

La început, Ionică priveşte apatic, apoi, făcând ochii mari, dă un chiot:

— Mamăăă! Două sute de mii! Două sute de mii! repetă el, silabisind şi nevenindu-i să creadă. Cu ăştia mă-nsor de două ori, *bigam* mă fac! îi strigă lui Mihai şi, alergând spre el, îl îmbrăţişează.

20

Pe firma unui bloc aflat în construcţie, Mihai citeşte a nu ştiu câta oară: „H_2O – antreprenor: I. Bărbuţă"...

„Bărbuţă, Bărbuţă...", repetă el, mecanic... „Ce te-aş mai *rade* eu, dacă aş fi în locul lui Ionică..."

În acest timp, viitorul actor coboară în fugă pe treptele uneia dintre scările blocului şi se îndreaptă, bucuros, spre *limuzina* la volanul căreia se află Mihai.

— Gata! În două luni mi-l dă „la cheie"! Aşa mi-a promis! îl informează Ionică, intrând în maşină.

Mihai demarează.

— Dar, încă o dată, să nu te pună Aghiuță să ciripești ceva. Nici Dana nu trebuie să știe! Cu surpriza asta vreau s-o fac praf!...

— Tu pe Geta o faci praf, cu *surprizele* tale, în fiecare zi! remarcă Mihai.

— Aoleu, mâine e *aniversarea* – se îngrijorează Ionică. De data asta, cum o mai descurc? A zis că nu vrea să mă mai vadă în ochi... Auzi, ce jignire!...

— Lasă, o pun pe Dana să vorbească! îl liniștește Mihai... Și-acum, „maestre", unde doriți să vă las? îl întreabă el apoi, cu ironie prietenească.

— La vechiul meu „amor"! răspunde Ionică, strepezit, cercetându-și ceasul... Apoi, privindu-l cu atenție pe Mihai, îi spune:

— Mă, uitai: te-am văzut aseară la televizor...

— Ce tot trăncănești acolo?

— F.B.I. (pronunță englezește Ionică). Mare vedetă polițistă! Agentul federal Cooper!

— Data viitoare să închizi televizorul! Dacă vrei să-l mai vezi, îl ai în original! îi răspunde Mihai, arătând spre sine...

21

„Ce e amorul?/Un amic supus amândurora!/Deci cânturilor mele zic/Adio tuturora!..." O fată cu o figură searbădă recită, fără nici un fel de har, teatralizând excesiv, sfintele versuri eminesciene.

Aşezat într-un fotoliu, la câţiva metri în faţa ei, Ionică nici nu îndrăzneşte s-o privească.

— Domnişoară, domnişoară – spune el, hotărându-se s-o întrerupă...

Fata se opreşte contrariată...

— Mă tem că va trebui să ne spunem şi noi *adio!*..., pentru că ţi-am mai zis: dumneata n-ai talent! Îţi iau banii degeaba! Înţelegi? Degeaba! Mă mustră conştiinţa! Teatrul e...

Fata izbucneşte în plâns.

Ionică, înduioşat, se apropie de ea.

— Te rog să te linişteşti! Calmează-te! îi spune el, mângâind-o pe cap...

— Maestre, izbucneşte fata printre lacrimi, dar eu nu vreau să dau examen la teatru! Eu... vă iubesc! Vă iubesc! N-aţi înţeles?... Din ziua aceea, când aţi venit la noi, la liceu, cu colegii dumneavoastră, şi ne-aţi recitat. Atunci m-am îndrăgostit... De-aceea m-am zbătut atâta ca să fac lecţii cu dumneavoastră... Şi, cu un gest neaşteptat, îl prinde în braţe, vrând să-l sărute... În avântul mişcării însă, face să sară peruca blondă de pe capul lui Ionică.

Fata se trage înapoi, speriată, dând un ţipăt scurt.

În aceste clipe, studentul ia peruca de jos, o scutură şi o aşază din nou pe cap.

— Vedeţi, domnişoară – spune el sentenţios: Acesta e teatrul! Nu eşti ce pari a fi!...

Îndrăgostita începe din nou să plângă, ascunzându-şi faţa între pernele unei canapele, pe care s-a trântit îndurerată şi dezamăgită.

Ionică e încurcat. Se-apropie, întinde mâna deasupra ei, parcă a mângâiere – era impresionat de mărturisirea ei şi îi era milă, dar... ce-ar fi putut să facă?! El o avea pe Geta, pe ea o iubea, cu ea trebuia să se însoare... „dacă o s-o mai pot împăca!“ îşi spune bateristul... „O s-o împac eu! De-atâtea ori s-a supărat pe mine şi, până la urmă, i-a trecut! Şi ea mă iubeşte!...“ Şi, cu aceste gânduri, înseninat, aproape zâmbitor, părăseşte apartamentul fetei...

22

Locotenentul Şerbănescu intră în curtea unei căsuţe dintr-o mahala bucureşteană. Sub un şopron se vede un „Lăstun" albastru, căruia îi lipseşte o aripă.

Ofiţerului îi iese în faţă o bătrână, care îl priveşte cu un aer şiret...

Urmează o discuţie lungă, în timpul căreia femeia, care se dovedeşte „tare de urechi", dă tot felul de explicaţii...

Şerbănescu, privind la actele pe care le are în mână, rezumă cu voce tare, ca pentru un surd:

— Bun, am înţeles: maşina e a nepotului, plecat în străinătate...

— Aud? spune bătrânica...

— ... accidentul l-ai făcut dumneata...

— Aud? repetă femeia...

— *Ciclopul* n-a avut aripă s-o înlocuieşti...

— Aud?

Locotenentul o fulgeră cu privirea şi claxonează scurt, fără ca bătrâna să observe gestul...

— Aud? repetă ea şi de data aceasta.

Ofiţerul zâmbeşte.

— Ce nu înţeleg eu e cum de ţi-a semnat doctorul că ai voie să conduci maşina, dacă dumneata nu auzi.

Baba îşi mişcă ochii şi se luminează la chip:

— Păi, mă duc la doctor... *numai când aud!* răspunde ea şmechereşte.

— Şi, până acum, de ce *n-ai auzit?*

— Am crezut că vii pentru amendă, maică! N-am putut s-o plătesc... că ştii mata cum e: privatizare, pensie mică, neindexată cât trebuie..., bombăneşte bătrâna aproape neinteligibil...

— Aud? întreabă locotenentul, molipsit şi el de trucul babei.

— Ce, maică, ai şi mata vreo amendă de plătit?!... şi izbucnesc amândoi în râs.

23

Într-un mic birou, aflat în apropierea unor maşini tipografice, Dana corectează de zor un şpalt.

— Nu-l mai corecta degeaba! îi spune Mihai, care, de câteva minute bune, se tot învârteşte pe lângă ea. Până la urmă, tot te conving să-l scoţi!

— Te străduieşti de pomană – răspunde fata, oprindu-se şi privindu-l în ochi. Nu-l scot!

— Ţi-am spus de-aseară că potlogarul acela n-are nici convingeri politice, dar nici scrupule. Iar tu ai căzut în plasa lui: îi faci jocul, îi faci publicitate. Din *nimeni*, devine *cineva!* încearcă Mihai să ofere noi argumente.

— Un „cineva" – cum zici tu –, dar care n-o să aibă pe „nimeni" alături de el, nici măcar pe nişte gură-cască... Aici vreau să ajung! încheie Dana, arătând şpaltul.

— Am înţeles: încăpăţânarea ta este imposibil de răsturnat! conchide Mihai, cu disperare.

— Dana, ce faci cu *reportajul* despre violență? întreabă un bărbat mai în vârstă, care bagă capul pe ușă.

— Am plecat! răspunde fata, ridicându-se de la masă...

24

În mașină, Mihai a încercat, din nou, s-o pilduiască, dar, și de data aceasta, tentativa lui s-a dovedit zadarnică.

— Lasă-mă aici! îi cere, la un moment dat, fata, ajungând în dreptul Cișmigiului.

— Și dacă ți se întâmplă ceva?

— Scoate-ți din cap că sunt *Laura Palmer*, din filmul „Twin Peaks", spune ea, trântind portiera și plecând.

*

Iat-o acum străbătând o alee a vestitului parc bucureștean... Deodată simte că este urmărită de cineva. Întoarce în grabă capul. Într-adevăr, în urma ei, la câțiva metri, se află doi tineri îmbrăcați în mod civilizat, nu par derbedei.

Dana grăbește pașii. Indivizii procedează la fel, vrând s-o ajungă din urmă. Atunci, reportera ia o hotărâre temerară: se oprește brusc, se întoarce spre ei și, cu un gest neprevăzut, le întinde reportofonul, pe care îl scosese, între timp, din poșetă:

— Ce părere aveți despre *violență?* îi întreabă ea, pe neașteptate...

Surprinși, „tipii" rămân o clipă descumpăniți. Se privesc între ei...

— Despre violență?! întreabă unul, cu falsă mirare... Noi suntem pentru tratative, domnișoară, mese rotunde, negocieri!...

— Așa că – adaugă celălalt, cu un rânjet care se vrea agreabil – dă mătăluță, „de bunăvoie și nesilită de nimeni“, unealta aceasta de muncă (și indică reportofonul).

— ... că, poate așa, scapi și de grija înregistrărilor... sub clar de lună! îl completează primul individ, întinzând mâna spre aparat...

— A!... numai atâta voiați? răspunde Dana zâmbind și face gestul de a le oferi reportofonul. Dar, în clipa următoare, le aplică fulgerător, cu vârful pantofului, câte o lovitură... între picioare...

Indivizii se-încovoaie de durere și sunt gata să se arunce asupra Danei, care însă, întorcându-le spatele, o rupe la fugă. În aceste clipe, din spate, Mihai venea alergând. Văzându-l, atacatorii renunță s-o mai urmărească pe Dana și, intrând pe altă alee, se îndepărtează bombănind și înjurând.

— Uneori, și violența e bună la ceva! spune Dana, zâmbind. Pe fața ei se mai văd însă urmele spaimei prin care trecuse.

Ajuns lângă ea, Mihai îi ascultă vorbele și oftează din greu.

— Ți-am spus că mă descurc și singură! completează fata, apropiindu-se de el și sărutându-l tandru... Era, totuși, impresionată de grija pe care i-o purta. Deși o deranjau din anumite puncte de vedere, spaimele dovedeau că iubirea lui Mihai pentru ea era adevărată – așa cum avusese prilejul să constate de atâtea ori...

... După ce plecase din mașină, Mihai a urmărit-o cu privirea până ce a intrat în parc... Bătea un vânt ușor, care vălurea frunzele pomilor. Ascultându-le murmurul, băiatul s-a pomenit cu valurile unei ape înaintând până lângă mașina sa. Apoi, retrăgându-se, au lăsat în urma lor, pe trotuar, corpul neînsuflețit al unei fete, care nu era alta decât Dana. Mihai privește speriat, de-a lungul unei alei. Vede doi indi-

vizi... Apoi o vede pe Dana oprindu-se în fața lor. Simte că prinde aripi la picioare. Aleargă într-un suflet...

— Hai, hai, lasă! caută să-l liniștească Dana, văzându-l, în continuare, preocupat. Nu te mai speria, că... n-o să scapi tu de mine așa de ușor! Și, sărutându-l încă o dată, se îndreaptă spre liceul din apropiere...

25

... unde, aflați în recreație, elevi și eleve joacă handbal, în curtea interioară.

Într-un colț, mai retrași, Florin și Sanda discută aprins, în timp ce, din apropiere, aflat într-un grup de băieți, Grig privește curios spre ei.

— Hai, măi Grig, acum ce-oi fi vrând, să moară cu tine în brațe? Mai lasă-l și pe bietul Florin!... comentează Cristian, un băiat simpatic, din grup.

— Ți-am mai spus: n-am avut și n-o să am niciodată nimic cu Grig! E un măgar și jumătate! îi declara Sanda lui Florin, chiar atunci.

— Vezi, înseamnă că tot a fost ceva! remarcă băiatul.

Sanda îl privește crunt:

— Atunci nu există decât o singură soluție – decide ea: Ionică e la facultate?

– Da! răspunde Florin, nedumerit.

– Mergem acum la tine acasă și-ți demonstrez!

– Cum adică „să-mi demonstrezi"? întreabă flăcăul, puțin speriat.

Nu știu cum, dar... sper să ne descurcăm!

În acest moment, Isoscel tocmai trecea, grăbită, pe lângă ei, purtând într-o mână o sacoşă mare. Cei doi au îngheţat...

... Între timp, Dana, care intrase în curtea liceului, stătea de vorbă cu un băiat. Profesoara o zăreşte şi se îndreaptă spre ea.

— Dar despre *violenţă* şi *sex* ce părere ai? Există vreo legătură? îl întreabă ziarista, cu microfonul în mână. Văzând-o însă pe Isoscel, o salută bucuroasă:

— Bună ziua, doamnă! Ce mai faceţi?

— Să-ţi răspund eu la întrebare, drăguţă – spune Isoscel: În şcoală nu există sexe. Aici sunt doar elevi şi atât! Şi, privind spre Florin şi Sanda, le face semn să se apropie. Elevii vin spăsiţi.

— Ia spuneţi voi, puişorilor, ce vă învăţ eu mereu? li se adresează, fără nici un fel de introducere.

— Matematică, doamnă! răspund cei doi, deodată.

— Şi cu iubirea?

Sanda şi Florin „au băgat-o pe mânecă"... Nu ştiu ce să răspundă, de fapt n-au înţeles la ce se referă profesoara.

— ... Cu iubirea..., la ora de dirigenţie..., reia Isoscel.

— A, că „matematica este singura noastră iubire"! răspunde Florin, de parcă ar cita.

— Şi că „ea n-are sex"! îl completează Sanda, în aceeaşi manieră.

— Ei, ai văzut? se „făleşte" profesoara ca pentru nu ştiu ce fel de victorie..., dar, după câteva secunde, izbucnesc cu toţii în râs.

O minge se opreşte în sacoşa lui Isoscel, care începe... să latre...

Dana tresare...

— Nu vă speriaţi: e „Ionică". L-am dus la doctor, fiindcă e bolnăvior, săracu'! zice Isoscel, descoperind un căţel, care scoate capul din sacoşă şi latră din nou... Tu mai stai pe-aici? o întreabă profesoara pe Dana.

— N-am terminat reportajul, aşa că... mai stau! răspunde ziarista.

— Atunci ţi-l las ţie! hotărăşte Isoscel. Eu mă duc la oră, cu ăştia! motivează ea, arătându-i pe Sanda şi Florin, care

se pregăteau să se îndrepte spre clasă. După ce ies, am o fereastră și-l duc acasă.

— Doamnă, sper să fiu la înălțimea acestei misiuni! precizează Dana, cu o ușoară ironie, mângâind cățelul pe cap. Așa-i, „Ionică"?

— Poate îi iei și lui un interviu... Știe multe! E un bandit și jumătate! completează profesoara, plecând spre cancelarie.

— Vasăzică din ăștia mi-ești, domnule „Ionică"! se miră Dana.

— Ham-ham! „răspunde" cățelul, trăgând-o după el spre două fete, care discutau undeva, în apropiere. Devenind foarte atentă, Dana înregistrează următoarea convorbire:

— Auzi, dragă – spune una dintre fete: mă trimite la mătușă-sa, că „e patroană de mare casă de modă"..., pe post de manechin!... „OK!" zic eu și mă duc. Dar acolo constat că: „Afară e vopsit gardul, înăuntru-i leopardul!"

— Cum adică? întreabă cealaltă.

– Bordel! Bordel în toată regula! Dar... cu ștaif, pentru străini! Tarif: 50 de dolari!

– Și?

— Le-am spus că nu stau de vorbă decât... de la *o mie* în sus! Măcar să știm și noi pentru ce! se amuză fata.

Se aude soneria de intrare la ore... Elevele se grăbesc spre clasă.

- Bravo, domnule „Ionică"! exclamă Dana, mângâind, din nou, capul cățelului. Știi că ai vocație?! Parcă ai fi *Sherlock Holmes!...*

*

O „Dacia", fără însemnele poliției, se oprește la poarta liceului. La volanul ei, îmbrăcat în civil, se află chiar *Sherlock Holmes*. Gânditor, fumează „la rece" una din pipele sale.

Domnule maior, permiteți-mi să raportez! se aude, dintr-o dată, vocea locotenentului, în aparatul de emi-

sie-recepţie din maşină. Nici celălalt «Lăstun» accidentat nu intră în *colimator!*

— Atunci, varianta a doua, Şerbănescule! spune maiorul, schimbând pipa cu alta, aflată în buzunarul pentru batistă.

*

Intrând peste câteva minute în curtea şcolii, *Sherlock Holmes* este întâmpinat de Dana. Îl văzuse mai de departe şi, pentru că îi atrăsese atenţia, îi ieşise în întâmpinare.

— Nu vă supăraţi – îl abordează ea –, dumneavoastră ce părere aveţi despre *violenţă?*

— Excelentă, domnişoară! răspunde maiorul prompt şi serios.

Fata e stupefiată.

— Poftim?!

— Dacă ea n-ar exista, n-aş exista nici eu!

După momentul de perplexitate, Dana îl întreabă, cu umor:

— Sunteţi, cumva, bandit?

— Un bandit şi jumătate... de poliţist! Sărut mâinile, domnişoară – mai adaugă ofiţerul şi se îndreaptă spre cabinetul directorului...

În urma lui, „Ionică“ *îşi exprimă părerea*: „Ham-ham!“

— Aha! Eşti invidios! Te concurează! remarcă fata, amuzată.

26

Într-un birou al Combinatului de Vopsele, locotenentului Şerbănescu i se arată un catalog cu eşantioane de culori.

— Este între asta şi asta! precizează poliţistul, indicând două nuanţe alăturate.

— Noi nu producem aşa ceva! spune tehnicianul cu care stătea de vorbă.

— Dar cine?

— Nimeni, nicăieri!

— Şi-atunci, ce credeţi?

— O improvizaţie! Asta trebuie să fie!

Şerbănescu priveşte *departe*, pe lângă omul din faţa sa.

— Păcat de o asemenea culoare frumoasă!... Te face să turbezi!... De ce-a trebuit să aibă nevastă-mea rochie ciclamen?

Ascultându-l, tehnicianul îl priveşte acum ca pe un extraterestru.

27

Se aude, din nou, ţârâitul strident al soneriei. Într-o larmă specifică, elevii ies din clase şi se foiesc pe coridoarele liceului.

Ajuns în şcoală tocmai într-un asemenea moment, Ionică se strecoară printre liceeni.

— Geta! Geta! se aude vocea unui băiat.

Ionică tresare. Şi, căutând cu ochii în jur, observă cum o fată aleargă spre un tânăr aflat, întâmplător, în apropiere. Se sărută...

Închizând, o clipă, ochii, studentul înghite în sec. Apoi, îl bate uşor pe umăr pe băiatul din faţa sa.

— Ce vrei, domnule? întreabă acesta, contrariat.

— Habar nu ai ce fericit ești! răspunde Ionică, plecând.

Însoțindu-și vorbele cu un gest caracteristic, elevul exclamă:

— Precis îi *filează* ceva!...

De după un colț al culoarului, apare Dana cu „Ionică“ de zgardă. Cățelul începe să latre.

— Ce faci, tizule, ești supărat pe mine? îl întreabă viitorul actor.

Dar cățelul îl latră din nou.

— Domnu' meu, puțin respect, ce naiba! zice Ionică, arătând spre obraz. Sunt nașul tău doar! De la mine te are stăpână-ta! (Într-adevăr, cu câteva luni în urmă, i-l făcuse cadou o elevă, pe care o medita, iar el îl dăruise lui Isoscel.)

Sub asaltul „criticii“, cățelul se potolește și i se gudură pe lângă picioare.

— Ei, așa mai putem sta de vorbă! conchide studentul.

— Ionică, poți să fii un minut serios? i se adresează Dana, pregătindu-și microfonul.

— Păi, asta e – îi răspunde acesta: eu sunt tot timpul serios și nimeni nu mă crede.

Dana zâmbește și devine oficială:

— Stăm de vorbă cu domnul Ion Popa, student la actorie. Ce părere aveți dumneavoastră despre violență? se aude întrebarea ei.

— Stimată domnișoară, ... eu vreau să omor pe cineva! răspunde Ionică, grav.

Dana apasă pe un buton și oprește banda.

— Ionică, eu te-am întrebat serios.

— Și eu ți-am răspuns la fel.

Socotind că băiatul glumește, ziarista intră în joc:

— Nu, zău! Și pe cine, mă rog?

— Încă nu știu, dar aflu eu...

— Și-atunci?

— Îți mai dau un interviu... O s-ajungi mare! spune băiatul, zâmbind.

— Te ții numai de pozne, prietene! Ține-l și pe *dumnealui*

până iese Isoscel de la oră..., că eu alerg la redacţie... să nu se răcească mărturisirile tale „senzaţionale"...

*

În sala de clasă în care se afla, de la catedră, Isoscel priveşte cu încântare cum Florin, în mare viteză, umple tabla cu formule matematice.

Cunoscând clasa, Ionică se apropie, tiptil, de uşă şi începe să se uite pe gaura cheii. Căţelul stă cuminte lângă el.

Din banca lui, Grig, întunecat, trage cu coada ochiului spre Sanda, care îl urmăreşte cu plăcere pe Florin.

Acesta a terminat demonstraţia. Aşază creta pe marginea tablei şi aşteaptă.

Rămânând cu ochii pe tablă, profesoara începe să asculte „sirena" ce-i pornise înăuntru...

— Am greşit ceva, doamnă? întreabă Florin, nedumerit.

Dar Isoscel, cu privirea încă ţintă spre tablă, strigă:

— Ionică!... Şi, întorcând capul spre uşă, adaugă: Intră! Nu te mai uita pe gaura cheii!

— Sărut mâna, doamnă! spune studentul, deschizând uşa.

În bănci, elevii se foiesc miraţi.

— Adu-l şi pe ăla micu'! porunceşte fosta dirigintă.

Ionică iese câteva secunde, desprinde lesa pe care o legase de clanţa uşii şi înaintează spre catedră cu căţelul care hămăie bucuros şi îşi pendulează codiţa, de parcă ar fi limba unui metronom.

— Fii cuminte! îl potoleşte Isoscel, ameninţându-l cu arătătorul. Apoi i se adresează lui Ionică:

— Ei, ce zici? îl întreabă ea, arătând spre tablă.

— Doamnă, nu înţeleg nimic! mărturiseşte Ionică, după o privire globală cu care învăluise „scofala" făcută de Florin.

— Nici nu ai cum să înţelegi! subliniază profesoara. Fratele ăsta al tău e nemaipomenit! Un adevărat talent!... Dar nu munceşte cât trebuie!... Brânză bună-n burduf de „Ionică"! încheie ea, arătând spre căţel.

Clasa întreagă se amuză.

— Treci la loc! i se adresează apoi lui Florin, care pornește spre banca sa.

Trecând pe lângă Grig și observând că acesta intenționa să-i pună piedică, Florin îi șoptește:

— Nu ține, „băiețică“! după care se așază lângă Sanda. Fata îi zâmbește fericită, strângându-l de braț.

Din banca din față, Cristian se-ntoarce și-l felicită.

— Bravo, Florine! Ești tare! Ai băgat-o-n buzunar pe Isoscel...

Apropiindu-se de profesoară, Ionică i se adresează, confidențial:

— Doamnă, eu am venit să vă spun ceva foarte serios.

— Ce vorbești? zice Isoscel, măsurându-l. Ei, voi - adaugă ea: Gata, acasă! Și burta pe carte!

— Vă rog, doamnă, să rămână și Florin! intervine Ionică.

— Ai auzit? îi strigă Isoscel puștiului, care își strângea cărțile.

— Ei, acu-i acu! îi șoptește băiatul colegei sale.

— Dar ce e? S-a întâmplat ceva? se neliniștește Sanda.

— Îți spun eu! Așteaptă-mă la *banca noastră!*...

Fata părăsește clasa împreună cu ceilalți colegi.

*

Pe culoar, elevii lui Isoscel discută aprins.

— Bă, ce chestie! Cum a simțit că e la ușă?! se miră unul.

— Și cu cățelul! Că afară nu hămăia potaia! adaugă altul.

— Telepatia, n-ați auzit? A ghicit și cine-o să iasă la alegeri! intervine Cristian, zeflemitor.

—Zexe! S-o creadă „muta de la Manutanță“ ! zice Grig, trecând pe lângă ei.

— Sst! Că ne-aude! se neliniștește altcineva. E cu „spiritul“ după noi.

— Și, dacă se prinde... despre *ce facem* noi, astă-seară, la Marilena?!... glumește careva.

— Mâine, tabla o să fie numai scântei sub creta noastră... *Spiriduși* ne face! încheie Cristian.

Râd cu toții, ieșind pe poarta liceului...

*

... Ceea ce *făceau* ei la așa-numita *Marilena* nu era deloc de râs. Femeia – un fel de codoașă – își punea casa la dispoziție (o casă singură în curte, cu grădină, așezată pe o stradă mai retrasă) ...pentru întâlnirile *unor perechi*, de obicei tineri, elevi mai ales, care plăteau o sumă de bani la intrare, veneau cu băutură, cu ceva mâncare și... *petreceau*, adică făceau *amor*, așa, la vedere, unii în fața altora, culcându-se pe unde apucau, schimbând partenerele, partenerii... Din clasa lui Florin și a Sandei frecventau acest loc patru băieți, între care Cristian și Grig. Fetele erau din alte clase, ori de la alte școli... Dacă ar fi știut, într-adevăr, Isoscel despre aceste orgii..., mamă, mamăăă!...

*

— Înțelegi, mă, ce nenorocire te paște? îl întreabă Ionică, roșu ca sfecla, pe fratele său. Doamnă, puneți-l să jure!

Isoscel îl privește pătrunzător pe puști:

— Florine, te ascult!

— Jur! spune băiatul, spășit.

— Mai tare! îi poruncește Ionică.

— Mă jur, na, mă jur! repetă Florin convins. Apoi, trecând cu privirea peste cei doi, exclamă încet, ca pentru sine: Da' ce bine era!...

— Bine?! Parascovenia ta de analfabet! sare Ionică ars și, apucându-l de ciuf, îl trage sub robinetul unei chiuvete din colțul sălii (era un laborator, de fapt), dând drumul jetului de apă... Mă iertați, doamnă, continuă studentul, fără să

se întoarcă spre profesoară, dar ăsta trebuie răcorit! Nu vedeți că și acum o ia ca apucatu' peste *miriște?!* Ce, mă, a intrat strechea-n tine, că te mănânc! urlă Ionică, ieșit din fire, în timp ce îl tot îndesa pe Florin sub șuvoiul de apă...

— Ho, nebunule, că mi-ai stricat freza! îi strigă băiatul reușind să se elibereze și scuturându-și capul de apa care, împrăștiindu-se, răcorește și obrajii lui Ionică.

Isoscel îi privește matern, zâmbind înțelegătoare.

28

... Fata e înaltă, suplă, îmbrăcată decent. Are un chip frumos, puțin palid (poate din cauza spaimei), mângâiat de șuvițele unui păr blond care-i ajunge până spre umeri. Nu este fardată deloc. Luminile-i albastre, de sub frunte, s-au lipit parcă de vârfurile pantofilor. Răspunde fără să ridice capul. Recunoaște totul, cu o voce stinsă, abia perceptibilă... Nu are mamă... Tatăl ei, inginer, o crește singur, de când fata avea șase ani. *El* se ocupă de toată gospodăria. Ea, fata, îl mai ajută „din când în când"... „Nu mă lasă – mărturisește tot cu capul plecat –, vrea să învăț bine, să mă fac doctoriță!..."

Directorul liceului, în biroul căruia se petrecea *scena*, se uită în catalog: „Da, are note bune – spune el – și nici de la școală nu lipsește, n-are aproape nici o absență... Faptul că are cursuri după-amiază îi permite ca diminețile, când tatăl său se află la slujbă, să fie folosite pentru..."

... *Sherlock Holmes* venise la țintă. Avea toate informațiile... I-a arătat directorului câteva fotografii, care reprezentau trei chipuri urâte, hidoase aproape, întunecate...

„Sunt țigani – a precizat maiorul. Au între 30 și 40 de ani. Racolează fete, în special eleve, și *le vând* străinilor. Bineînțeles că le *batjocoresc* ei mai întâi. Din *prețul* vânzării – valută, desigur – le dau și lor, acolo, ceva. Le mai «scot ochii» cu câte o pereche de ciorapi, cu vreo trusă de farduri sau te miri cu ce fel de alte nimicuri, în timp ce lor le rămâne grosul. Și, când socotesc că nu le este de-ajuns cât a rezultat din tocmeala cu «clientul», la sfârșit îl jefuiesc, iar, dacă acesta se opune, îl potolesc cu lamele cuțitelor... Eleva dumneavoastră – și i-a spus numele – «lucrează» cu ei de aproape două luni. Acum câteva zile a fost «vândută» unui..., mă rog, n-are importanță naționalitatea. Individul – de vreo cincizeci de ani – se află, în prezent, la spital, înjunghiat. O să scape cu viață. I-a fost recuperată și o parte din lucrurile de care a fost jefuit. Unele se pare că sunt la fată..."

... Dintr-un munte de întrebări care se vânzolesc în sufletele aflate de față (pe lângă directorul coordonator, mai erau prezenți și cei doi directori adjuncți – o femeie și un bărbat), răsună, într-o liniște de mormânt, cea mai simplă și mai firească pe care o pune femeia directoare:

— Bine, dar de ce?

— Voiam să am și eu *dolari!* sosește răspunsul, rostit alb, ca o linie dreaptă.

— Pentru ce? se aude, după alte clipe de tăcere îndurerată, de data aceasta vocea directorului.

— Pentru nimic special... Îi voiam și atât!

— Și cât primeai pentru...

— Depinde... Între 15 și 20!...

... Anunțat de urgență, tatăl fetei a sosit, cu sufletul la gură. Când a aflat despre ce este vorba, bărbatul distins, înalt, suplu, cu părul argintat pe la tâmple, s-a clătinat scurt, a întins o mână tremurândă, golită de orice forță, spre brațul

unui fotoliu și... s-a prăbușit... Doctorul, care a venit cu „Salvarea“, a promis că va putea fi recuperat.

În clipele acelea sufletul lui *Sherlock Holmes* se văita în tăcere, cu vorbele de aur ale lui Blaga: „*Ce umbră curată / Aruncă-n lumină o fată. / E aproape ca nimicul / Singurul lucru fără de pată!*“ Lacrimile fetei, îngenuncheată la capul tatălui, nu-i pot spăla, desigur, obrazul batjocorit și demnitatea târâtă în noroi, nu-i pot reda liniștea vieții și sănătatea, pierdute pentru totdeauna.

Și iarăși vibrează între pereți – și ei îndurerați – întrebările: „De ce?...“, „Pentru ce?...“

Ecourile lor sunt menite parcă să deștepte, în spațiul de suferință al acestui neam, pateticele implorări de cântec dintr-o *rugăciune* ce-ar trebui rostită nu pentru alinarea înfrângerilor, ci pentru îmbărbătare către biruință: „*Doamne, vino, Doamne, / Să vezi ce-a mai rămas din oameni!...*“

29

Mergând alături de Florin, pe o alee din Cișmigiu, Ionică își privește ceasul de la mână (îi intrase în reflex acest gest, datorită „luptei cu timpul“, după cum se exprima el) și bombăne ceva neinteligibil, ca și cum și-ar face niște socoteli.

Încordat, Florin privește spre o alee vecină, unde... Sanda se plimbă prin fața unei bănci. Băiatul îi face semne să-l aștepte.

— Ai auzit ce-a spus Isoscel? Trebuie să-ţi deschid ochii... Că la fiecare pas te pândeşte o ispită. Femeia, de exemplu! Tu ştii ce este femeia? întreabă studentul-actor, însoţindu-şi vorbele cu un gest larg, ca în faţa unei întregi săli de ochi, care-i sorb înţelepciunea şi talentul.

— Da, „femeia – eterna poveste“! îl ironizează puştiul.

— Asta e din cărţi, găgăuţă!... Am văzut c-ai început să arunci cu banii anapoda... Viaţa e altfel! Concret: tu ştii cum să intri în vorbă cu o fată?... Nu cu Sanda, care stă în bancă, lângă tine...

Florin priveşte cu coada ochiului spre Sanda. Aceasta îi face semne să se grăbească. Băiatul îi „răspunde“ printr-un gest, arătând spre Ionică: n-are-ncotro deci, trebuie să scape mai întâi de el...

— Uite, pe stradă! îşi continuă bateristul peroraţia... Să zicem, de pildă, că-ţi place una. Simţi că mori dacă n-o cunoşti! Ei, cum faci?

— O fluier! e de părere Florin şi, cu ironie ascunsă, imită fluieratul.

— Iar ea se întoarce şi-ţi trage două labe, de se învârte lumea cu tine! Fiindcă ai fost bădăran... *Femeia se cucereşte*, ţâcă!... Hai să-ţi arăt o figură infailibilă! O ştiu de la Mihai. El e as în chestia asta!... Vezi fata că vine spre tine... Îi prinzi privirea şi te îndrepţi spre ea. Şi, când ai ajuns ochi în ochi, îi spui serios: „Aţi zâmbit, domnişoară! Să nu tăgăduiţi!“... Atunci ea începe să râdă şi... lipitura e gata!... Şi-acum să trecem la practică! Vrei?

— Nu putem să lăsăm pe altă dată? scânceşte Florin, gândindu-se la Sanda.

— Nu! Căci cine ştie când mai am timp de aşa ceva... Îţi place blonda aceea?

— Nu! răspunde Florin, dând impresia că a intrat în jocul lui Ionică.

— Dar asta? indică el altă fată, brunetă de data aceasta.

— Treacă-meargă! acceptă Florin, aşezându-se pe un scaun din marginea aleii, ca la spectacol.

Şi Ionică îşi pune în aplicare „teoria“. Dar, când ajunge

„ochi în ochi“, fata îl altoieşte cu două palme zdravene, apostrofându-l:

— Bădăranule!

Ionică a rămas „ca la teatru“.

— Nu e mai bine cu fluieratul? Că eşti mai departe? comentează Florin, „serios“.

— Asta n-are umor! decretează studentul. Lasă, că-ţi mai explic eu, adaugă privindu-şi ceasul, acum am treabă. Tu du-te acasă şi apucă-te de lecţii! Să nu dea necuratul să te mai găsesc cu temele nefăcute, că... e vai de pielea ta!...

*

După ce-a plecat Ionică, Florin, prefăcându-se că se îndreaptă şi el spre ieşirea din parc, dar pe o altă alee, s-a întors şi-a început să alerge către locul în care îl aştepta Sanda.

— Tanjă mare! rosteşte el, gâfâind. Toată lumea îmi explică, toată lumea mă pilduieşte, toată lumea mă ceartă...

— Aşa se întâmplă când eşti... mare – spune fata înălţându-se în vârfuri, până la buzele lui – şi... neştiutor! Ce să-i faci, mai învaţă omul! Dar, ia spune, ce-a fost cu Isoscel... Despre ce *poveste* era vorba?!...

Şi Florin îi relatează pe scurt *ce* şi *cum*...

— Ceea ce nu ştiu eu – se întreabă el, la un moment dat – este cum de-a ajuns în caietul de matematică?!...

Sanda caută repede în ghiozdan şi scoate o carte. Deschizând-o la o anumită pagină, scoate de-acolo un *pliculeţ*, însoţit de un bileţel.

— Aşa era?

Băiatul îl cercetează cu înfrigurare.

— Da! Identic! aprobă el.

— Şi iată-l şi pe cel de astăzi! adaugă fata, scoţând din geantă încă un pliculeţ...

— Înseamnă că tu nu l-ai folosit! Ştiai ce e înăuntru?

— Ce poate să fie? Drog!

— Mă duc să pup mâna cuiva! *decretează* Florin.
— Cui? întreabă, curioasă, fata.
— Lui Isoscel, bineînţeles!... Că ea m-a aşezat lângă tine... Şi aş mai pupa eu pe cineva..., adaugă băiatul, linguşitor...
— Dar ai învăţat „lecţia“?
— Ionică susţine că *practica* e totul! Şi, îmbrăţişând-o, o sărută lung, însă tot stângaci.
— Aşa e „ca-n filme“! spune Sanda, desprinzându-se din îmbrăţişare. Hai să-ţi arăt încă o dată..., şi începe să-l sărute „ca la carte“...

30

În drumurile lui, locotenentul Şerbănescu a ajuns acum la un alt „Ciclop“, al patrulea de pe o listă întreagă, pe care trebuie s-o parcurgă.
Un meşter din secţia *Vopsitorie* îi prezintă registrul.
— Uitaţi-vă: la noi n-a intrat nici un „Lăstun“ în ultimul an! îi spune acesta.
Ofiţerul se încruntă şi pleacă.

*

În acest timp, nea Marin, coechipierul locotenentului, se afla în curtea unui vopsitor particular, undeva, într-o mahala.
— Dar dumneata, la cooperativă, lucrai cu unul Pandele – i se adresează plutonierul. El și-a deschis atelier?

— Nu ştiu, dom' major! spune vopsitorul, foindu-se.
— Ascultă, meştere, îl ia din scurt poliţistul, mă crezi copil de trupă? Lucrează fără autorizaţie, aşa-i?
— Dom' major, de ce-o luaţi aşa? Ştiţi..., eu... turnător n-am fost nici în timpul comuniştilor! răspunde meşterul ambiguu.
— Nu-i nimic, îţi scoţi pârleala acum! remarcă, zâmbind, nea Marin, care obţinuse, în felul acesta, ceea ce dorea...

31

Ionică merge atât de grăbit pe stradă, de parcă ar fi hăituit de cineva... „Mama ei de viaţă!" mai exclamă el din când în când, nebăgând de seamă că oamenii privesc, întrebători, în urma lui. Acum simte că i s-a făcut foame... Trecând pe lângă un *snack-bar* – o rulotă, de fapt –, se opreşte şi cere două sandvişuri. O vânzătoare tânără le aşază pe o farfurie şi i le oferă.
— Sunt calde – îi spune ea.
— Mulţumesc! Cât costă? întreabă Ionică, înfulecând jumătate dintr-unul.
— Două sute.
Ionică se îneacă...
— Să vă aduc şi-o citronadă? spune fata, văzându-l că tuşeşte.
— Nu, nu! se apără Ionică speriat, gândindu-se la bani. Mi-a trecut!...

*

Tu n-ai ăst drept
Nici zeii cei

Din cer nu-l au
Tu însă-ncalci orice ar fi!

rosteşte studentul un fragment din monologul lui *Tiresias*, bătrânul proroc din Teba (personaj din tragedia *Antigona*, de Sofocle)...

Ajunsese la Academia de Teatru şi Film. Acum repeta, aruncându-şi privirile, ca de obicei, spre ceas. Profesorul, care îl asistă, zâmbeşte, căci aştepta *gestul*. Ionică îşi continuă tirada, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat:

Dar Furiile... te vor pândi
Şi câte rele-ai făptuit
În lanţul tot atâtor rele vei fi prins!

îi spune el lui *Creon*, care, de fapt, nu este prezent pe scena improvizată.

— Excelent, Ionică – apreciază profesorul –, în afară de... – şi arată spre ceas.

— Maestre, am înţeles! răspunde, serios, studentul, scoţându-şi peruca cu plete albe – singurul element de *costumaţie*. De mâine îl las acasă!...

*

Peste câteva minute, dă buzna într-o încăpere, în care, pe rafturi, se află diverse elemente de recuzită şi perucherie.

— Nea Costele, salvează-mă şi azi! se roagă el, întinzând unui om mai în vârstă sacul de voiaj pe care-l avea în mână...

Acesta – ştiind ce are de făcut – îi schimbă repede perucile.

— Şi cu *socotelile* noastre mă mai păsuieşti puţin?

— Până o s-ajungi tu actor mare! Cap de afiş! răspunde bătrânelul, zâmbind.

— *Cel Mare* – zice Ionică, arătând spre cer – cinci vieţi să-ţi dea, nea Costele!

32

Sala cea mare a magazinului „Raiul copiilor“ răsună de rafale de împușcături.

Ionică este îmbrăcat în șerif: peste peruca lui blondă, are o pălărie cu boruri largi, à la John Wayne, iar pe bluza costumului său de blugi strălucește insigna de șerif. Poartă mustață și favoriți, iar în mâna dreaptă ține un pistol „cu butoi“. Este „încolțit“ de un grup de „bandiți“ (copii între trei și șase ani, toți băieți – cu excepția unei fetițe), care trag în el. „Șeriful“, în spatele căruia se află un paravan, primește fiecare „glonț“ cu „durerea“ și pantomima de rigoare, legând fiecare element într-o mișcare plină de fantezie. La un moment dat, loviturile îl copleșesc și „șeriful“ cade mort, într-o volută spectaculoasă.

Un băiețel cu nasul cârn începe să plângă:

— L-am omorât, săracu'! se vaită el.

Ceilalți „bandiți“ se apropie, curioși, de „șerif“, căruia, în cădere, îi scăpase pistolul.

Ionică întinde ușor mâna, să-l apuce.

— Aha! N-a murit! strigă un alt băiețel, care, observându-l, descarcă în el o rafală.

Ionică însă, printr-un salt acrobatic, se ridică, spunând:

— Un șerif nu moare niciodată!...

— Mamă, se roagă unul din „bandiți“, vreau pistolul ăsta!

— Și eu! Și eu! se aud vocile altor copii, care își trag

părinții sau bunicii spre vânzătorul de la tejghea – un bărbat plăcut la înfățișare, dar cu figură energică și cu un trup de atlet. „Asediat“ de cereri, se străduiește să-și servească ireproșabil „clienții“...

Trecând prin sală, domnul Jean, patronul, se oprește și privește spre cumpărători. Aflat alături de el, un tip slăbănog, cu înfățișare de funcționar modest, remarcă:

— E grozav băiatul ăsta, patroane! În fiecare zi scornește altceva! A triplat deverul!

Patronul parcă nici n-ar fi auzit. Ajungând însă în dreptul lui Ionică, îi șoptește mustrător:

— Azi iar ai întârziat! După ce termini, să vii sus!

Întunecat, Ionică se ascunde după paravanul aflat în spatele său.

„De data asta... am feștelit-o la cub!“ își spune el neliniștit. „Mă dă afară!“

Apoi, cu o dexteritate de prestidigitator, începe să-și schimbe înfățișarea.

De scena aflată în fața paravanului se apropie alți și alți copii, curioși să vadă ceea ce va urma...

Dintr-o dată, în fața lor, apare un flăcău cu plete lungi aurii, cu o cămașă înflorată, peste care este încins cu un cordon de piele.

— Copii, știți voi cine sunt eu? întreabă flăcăul.

— Ciobănașul din *Miorița!* Știu, că mi-a citit bunica! spune un băiețel.

— Ba, nu: e fratele lui Gigel, de la noi din bloc! sare altul.

— E căpitanul *Power*, intervine un prichindel.

— Nu, copii! Eu sunt *Făt-Frumos!* răspunde Ionică, serios...

S-a făcut liniște. Toți copiii îl privesc cu admirație...

— Dar nu ești frumos! remarcă o fetiță cu ochelari, care îl cercetează neîncrezătoare...

Femeia de serviciu, care căsca gura la „spectacol“, proptindu-se în „T“-ul cu care făcea curățenie, râde...

– Tu trebuie să-ți schimbi ochelarii, fetițo! îi spune

Ionică, apropiindu-se de ea. *Făt-Frumos* e... totdeauna frumos!

— Da'n basme n-are blugi! constată un puşti, care a căpătat curaj între timp.

— N-are! Căci eu sunt un Făt-Frumos modern! motivează Ionică, spre a ieşi din încurcătură... Şi o caut pe Ileana Cosânzeana! N-aţi văzut-o pe aici?

— Nu! răspund în cor câteva fetiţe.

Făt-Frumos pare, o clipă, descumpănit. Dar, deodată, o vede:

— Uitaţi-o! spune el bucuros, luând, din raftul vânzătorului din apropiere, o păpuşă îmbrăcată în voaluri albe, cu coroniţă pe cap, ca o mireasă.

— Ce cauţi aici, Ileană Cosânzeană? o întreabă Făt-Frumos.

— M-am ascuns de Zmeul-Zmeilor! răspunde... tot Ionică, schimbându-şi glasul.

— Zmeul-Zmeilor?! se înfurie Făt-Frumos. Iar a îndrăznit? Praf îl fac! exclamă el, punând mâna în şold... Hiii! Paloşul! Am uitat paloşul! mai spune, aşezând păpuşa în braţele unei fetiţe... Ai grijă de ea, până mă întorc! o roagă şi-apoi trece repede în spatele paravanului..., de unde, după nici un minut, iese, pe partea cealaltă, în chip de Zmeul-Zmeilor.

În grupul copiilor se creează rumoare..., se aud ţipete...

— Aaaa! Aici te-ai ascuns! rosteşte, cu voce tremurătoare, duşmanul lui Făt-Frumos şi încearcă să smulgă păpuşa-mireasă din braţele fetiţei... Aceasta însă se luptă cu el, strigându-i:

— Nu ţi-o dau! Nu ţi-o dau!

Dar zmeul este mai puternic şi, cu păpuşa în braţe, dispare în spatele paravanului...

Imediat, din partea opusă, răsare Făt-Frumos, cu paloşul în mână.

— A venit Zmeul-Zmeilor! spune, printre lacrimi, fetiţa care ţinuse păpuşa în braţe.

— A furat-o! A furat-o! se aud alte voci.

— Pe unde a apucat-o?

— Pe acolo! strigă un băiețel, indicând direcția.

— Mă duc să mă lupt cu el! hotărăşte Făt-Frumos.

Ajungând, din nou, în spatele paravanului, Ionică dă drumul unui casetofon, pe banda căruia sunt imprimate zgomotele unei lupte cu spadele...

Studentul își saltă peruca, își tamponează fruntea plină de sudoare și, privindu-și ceasul, bombăne:

„Mă dă afară, mă dă afară! Asta-mi mai lipsea!“ Apoi, înfuriat, strigă, pe neașteptate, ca și cum s-ar adresa patronului:

— Te-am răzbit, Zmeul-Zmeilor! Îți ceri iertare?

— Nuu! răsună un glas hârâit și gros.

— Atunci, piei! adaugă Ionică oprind banda și scoțând un vaiet... de moarte: „Aaaa!...“

Apărând din nou în fața copiilor, cu păpușa în brațe, le declară:

— Am scăpat-o! Ea e *mireasa* mea!... Acum s-o punem la loc în raft! – ceea ce și face în secundele următoare. Să aveți grijă de ea! îi îndeamnă el pe copii, că Zmeul-Zmeilor s-ar putea să vie, în lipsa mea, și iarăși s-o fure... Și, cu aceasta încheindu-și „rolul“, se retrage, ca și până acum, în spatele paravanului-cortină...

Fetițele care participaseră la „spectacol“ se bulucesc acum în fața tejghelei vânzătorului, solicitând, care mai de care, câte o păpușă...

— Bunico, ia-mi și mie o *mireasă!*... o roagă un băiețel pe bătrâna care îl ține de mână.

— Lasă că-ți iei tu singur, când te-oi face mare! îi răspunde femeia, zâmbind.

Copilul, nedumerit, duce mâna la ochișorii în care îi apăruseră lacrimi...

Ionică urcă, două câte două, treptele care duc spre primul etaj al clădirii. Ajungând, intră într-o cameră, unde frumoasa blondă, care îl admira pe Mihai la restaurantul „Amore mio“, vorbește acum, simultan, la două telefoane.

— Sărut mâna, Nely! spune Ionică, livid. M-a chemat șefu'... E de rău?

— Nu știu! răspunde fata, preocupată de propriile-i probleme. Mi-a spus să te duci la Popescu și-atât!

Studentul-actor este descumpănit.

— Mda! Mulțumesc! răspunde el, pierit. Se foiește apoi câteva secunde, după care, hotărându-se, bate într-o ușă pe care scrie „Contabil-șef“ și intră.

Ridicând doar pentru o clipă ochii, omul de la birou, *slăbănogul* ce-l însoțea pe patron când acesta i-a făcut observație lui Ionică, ia de pe masă un plic și i-l întinde fără nici un fel de vorbă.

„Așadar, m-a dat afară!“ își spune studentul.

— Mulțumesc! i se adresează el contabilului și bagă plicul în buzunar fără să-l cerceteze...

... Acum coboară, amărât, scările. Pe chipul lui de om hăituit de... viață apare o nouă îngrijorare:

„Mă dau afară și ăia de la restaurant!“ exclamă, privindu-și, alarmat, ceasul.

Dar, deodată, se simte „mitraliat“. Autorul „atacului“ este puștiul cu nasul cârn, care îndreaptă spre el o nouă rafală.

— Domnule, sunt fericită!... îi declară o femeie tânără, care îi apare în față. Băiețelul meu era un fricos, iar acum de când cu „spectacolul“ dumneavoastră... Vă mulțumesc! Vă mulțumesc foarte mult!

— Așa sunt eu, doamnă, aduc, pe oriunde trec, fericire! răspunde Ionică, dar după ce depășește femeia. Numai eu rămân nefericit!... Mama ei de viață! adaugă ieșind pe ușa magazinului și îndreptându-se spre *limuzina* lui Mihai. Văzându-l, acesta izbucnește:

— Pe unde umbli, mă? Te-am căutat peste tot! Vrei să întârziem? Ne dă ăla afară!

Ionică, morocănos, deschide portiera mașinii, fără să răspundă, și se așază pe bancheta din spate.

— Să trăiești, maestre! îl ia Dana peste picior, în timp ce Mihai demarează puternic.

— Bună, Dana! mormăie Ionică.

— Ce e, ți-ai pierdut boii?

— Citește și tu! răspunde bateristul, întinzându-i plicul primit de la contabil.

Dana îl rupe și scoate din el un teanc de bancnote.

Ionică a rămas cu gura căscată.

— Mihai, oprește! îi strigă prietenului, bătându-l pe umăr.

Neatent la discuția celor doi, Mihai se sperie și oprește brusc.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă duc să-l pup pe patron! spune *actorul*, cu un zâmbet până la urechi. Ia privește ce e aici! – și-i arată banii. Eu credeam că în plic se află *lichidarea*..., când colo, el mi-a dat o primă babană!...

— Cu ăsta ajungem repede-repede la balamuc! răspunde Mihai, enervat, și pornește în viteză.

— S-a aranjat și cu „aniversarea“, intervine Dana. Am vorbit cu Geta: poți să vii, dar... „numai ca membru al orchestrei“ mi-a spus.

— E și asta ceva! e de părere Ionică și, drept mulțumire, sărută mâna Danei. Apoi se tolănește pe canapea ca un nabab și începe să fluiere fără griji...

33

În curtea unui „Ciclop“, cu mașini pregătite pentru vopsit, Șerbănescu, îngândurat, așază pe capota unui autoturism o listă cu adrese și o șterge și pe ultima. Apoi, în spațiul rămas liber, în josul paginii, pune un mare semn de întrebare.

*

Ca o replică la acest semn parcă, ochii lui nea Marin, plutonierul-major polițist, se întreabă și ei, cercetând atent pe un vopsitor cu înfățișare de om ponosit. Pe lângă singura mașină aflată în curtea acestui *atelier particular*, se joacă de-a v-ați ascunselea câțiva copii...

— Am greșit, dom'șef, recunosc! spune vopsitorul. N-avea hârtie de la poliție... Da' era lovită-n fund..., cu marșarieru', știți (și face un gest, arătând spre spate)... C-a dat-o într-un cais din curte...

— Ăsta e omul? întreabă, scurt, plutonierul-major, arătându-i portretul-robot.

— Ce să zic, parcă el ar fi... Da' era un prăpădit..., nici nu i-am luat bani...

— Cum „nu i-ai luat bani"?

— Mi-a vindecat băiatul!

— E doctor?

— Aș!... L-a făcut să râdă p-ăsta micu'! spune meșterul, arătând un băiețel care se-nvârte pe lângă ei. Că nu mai mânca de două săptămâni. Și dup-aia, să-mi mănânce și urechile! Eu cred că lucrează la circ...

— Dar culoarea de unde o aveai? mai întreabă polițistul.

— Păi asta e, că n-o aveam. Am amestecat niște resturi... și-am stropit-o așa, cu ce-a ieșit...

— Și numărul?

— Dom'șef, acu', am făcut-o – am făcut-o! Ce mai, n-am nici *registru!*

— Dar nici noroc nu ai: două amenzi o să-ncasezi! îi retează scuzele nea Marin.

— Hiii! exclamă vopsitorul, ca în fața unei descoperiri: Mi-am adus aminte – *lozul!* I-am luat cifrele și le-am jucat la *Loto*. Da', nimic! N-au ieșit! Ce să-i faci, ăsta e norocul meu!...

— Și *lozul* îl mai ai? întreabă nerăbdător plutonierul.

— Cum să nu! P-astea le păstrez, chiar dacă...

34

Orchestra „Liceenii“, condusă de Mihai, cântă dezlănţuit. Ionică se aruncă vijelios asupra bateriei, trăgând din când în când, cu coada ochiului, spre Geta, care nu-i acordă însă nici un fel de atenţie.

*

Maşina *POLIŢIEI* se îndreaptă către sediu. Locotenentul Şerbănescu, aflat în dreapta lui nea Marin, raportează:

– *Obiectiv* reperat! „Lăstun“: 1-B-106875; posesor: Georgeta Vâlsan; studentă, Arte Frumoase, anul III; note foarte bune; simţ practic... imaginaţie; sentimentală! Antecedente – fără! Relaţii apropiate: Ion Popa! Proiect de căsătorie – ratat!...

– Corespunde semnalmentelor? se aude, în aparat, vocea lui *Sherlock Holmes.*

– Întocmai! Confirmare la Academie..., de la asistentul ei... Despre *individ* însă, nimic altceva!

– Deci: *John Popp!* Şerbănescule, strângeţi cercul! ordonă maiorul...

*

... în timp ce, în sala cea mare a restaurantului „Amore mio“, orchestra „Liceenii“ revarsă peste consumatori ultimul acord al melodiei care încheie programul serii...

Clienții aplaudă frenetic, iar „bărbosul“ de la prima masă îi oferă, din nou, Getei o floare.

Privindu-l, Ionică își încearcă... dantura în coada unui băț de tobă...

35

Era cătrănit rău... În continuare Geta se ținuse bățoasă, nu-l băgase nicicum în seamă. Pentru că se stricase bateria „Lăstunului“, venea cu taxiul, pleca cu taxiul. Și în seara aceasta, după ce au terminat de cântat, ea a coborât în fugă de pe scenă, a oprit o mașină în stradă și a dispărut... Și doar i-a spus, altă dată, „să fie atentă, să nu se urce în mașina oricui, fiindcă nu știi peste cine dai și ce se poate întâmpla“! De cum a ajuns acasă, a sunat-o la telefon, să se convingă dacă totul, pe drum, a fost „all right“. Dar ea, Geta, imediat ce i-a auzit vocea, a închis. „Bine că a ajuns, că nu i s-a întâmplat nimic rău!“ și-a spus Ionică și, înveselit dintr-o dată (căpătase parcă noi puteri, deși era rupt de oboseală), a început să se ocupe de Florin, să-l învețe „cum să procedeze cu fetele, domnule, că ăsta micu' e... novice și... Doamne ferește!...“

... În pat, rezemat de pernă, Ionică „mușcă“ încet din vârful unui pix, privind undeva departe...

Florin, la masă, se preface că-l ascultă, dar citește, pe ascuns, din *tratatul de sexologie*, pe care-l ține deschis pe genunchi.

— Eu zic că ar trebui să-ți notezi..., să nu uiți! spune Ionică, întorcând capul spre Florin și întinzându-i pixul.

— Dacă zici că e important..., răspunde Florin, ascunzându-și, cu greu, ironia. Așadar, rostește el, luând de pe

masă un caiet și începând să scrie: *Lecția I*... Cu fetele trebuie să ne purtăm delicat. După pregătirea psihologică, urmează: sărut diafan pe frunte, pe ochișori, pe obrăjori... (Ionică îl ascultă atent și dă din cap, aprobând), *pe* urechiușe, *lângă* urechiușe... Oprindu-se, Florin întreabă: Și pe năsuc, nu?

— Asta numai dacă e chinezoaică!

— Și, mai departe?

— Păi, ai uitat?

— Aha: descheiem bluzița și întrebăm dacă are vreo aluniță... Dacă da, o pupăm (Ionică dă iarăși din cap)...; apoi sânișorii... și coborâm încet, încet... Na, c-aici iar am uitat...

— Păi, aici erau puncte de suspensie...

— Deci – conchide Florin – puncte de suspensie... Dar n-am înțeles: mai departe, de fapt, ce urmează?

Ionică însă „răspunde" printr-un sforăit ușor. A adormit.

— E în regulă: *punct!* exclamă Florin, zâmbind șugubăț. Se ridică apoi de la masă și își învelește ușor fratele, ca și în seara trecută.

— Mai departe, urmează... Geta! Că, precis, pe ea o visezi...

36

Dintr-o „DACIA" fără însemnele *POLIȚIEI*, parcată pe o străduță, locotenentul Șerbănescu cercetează, printr-un binoclu, vila în care locuiește Geta. Obiectivul, în mișcare, descoperă treptat casa, curtea, garajul..., fixându-se acum pe *intrarea* în vilă.

— Alo, «A12»! se aude în aparat vocea lui *Sherlock Holmes*.

— Aici «A12»! – răspunde locotenentul. Raportez: totul e-n ordine! «Obiectivul» însă n-a apărut!

— Continuați supravegherea!

— Am înțeles!...

... De ușa vilei, iată, se apropie Adrian. Are, într-o mână, un buchet mare de flori, iar în cealaltă – o sticlă de șampanie. Apasă pe butonul soneriei cu vârful sticlei...

Geta îi deschide.

— Trăiască cea de-a cincea aniversare a „Liceenilor"! spune Adrian, îmbrățișând-o... Iartă-mă că am întârziat!... Până i-am dat de mâncare ăluia mic..., până l-am culcat, că maică-sa e bolnavă...

— Care „ăla micu'", care „maică-sa"? întreabă Geta, surprinsă...

Adrian, fâstâcit, nu știe ce să răspundă... Îl luase gura pe dinainte...

— Adriane, nu cumva ne ascunzi... ceva?!... remarcă Geta, amenințându-l cu arătătorul...

— Ei, ce să ascund? Față de voi? Și începe să râdă... Gazda mea... are un copilaș, un băiețel de vreo doi ani, și, de-o săptămână și ceva, e foarte bolnavă... O mai ajut, fiindcă bărbatul ei este plecat într-o delegație, în străinătate...

— Aha! Care va să zică... tu și *gazda*...

— Geta, se poate?! Cum să-ți închipui că?!...

— Ei, se poate, se mai poate..., iar închipuirea e slobodă! răspunde Geta râzând și luându-l de braț...

— ... *Banda* are ședință, dom' locotenent! comentează nea Marin, mustăcind.

— Dacă mai ghicești și pentru ce-o să pocnească dopul de la șampanie, te propun la avansare, nea Marine! răspunde Șerbănescu...

*

„Ăla micu' și cu maică-sa" – problemă veche și stânje-

nitoare, într-un fel, pentru Adrian!... Nimeni dintre prietenii săi nu știa că s-a însurat și că are și-un copil...

Se petrecuse totul pe neașteptate... Cu un an și jumătate în urmă, de Paști, se dusese pentru câteva zile acasă, la țară. Bucurie mare pe-ai lui – îl vedeau atât de rar –, bucurie și pentru el, fiindcă nicăieri nu se simțea mai bine decât acolo, *acasă*, de unde plecase o dată cu intrarea la liceu și unde nu se întorsese decât în vacanțe, iar după absolvire, în trei ani, fusese doar de două ori, o dată – atunci, de Paști!...

Vecinii lor – ai părinților lui Adrian – aveau un singur copil, o fată – pe Liana. În anul acela urma să termine liceul. Se cunoșteau, bineînțeles, de când erau mici. În ultimul timp n-o prea băgase în seamă. Atunci însă a redescoperit-o... Aproape să n-o mai cunoască: înflorise dintr-o dată – ca primăvara aceea ce se ivise mai devreme, zugrăvind pământul cu minunile ei. *O minune* de fată era și Liana...

A întâlnit-o în poarta casei, când a sosit. Și ochii i s-au aninat de chipul ei, de ființa ei, care i s-a strecurat în suflet ca un izvor limpede, sublim, șopotitor...

— Să nu-mi spui că ești Liana! a rostit, apropiindu-se de ea.

— Ba eu sunt! a răspuns fata cu glas ce se torcea din dor spălat în aerul parfumat al primăverii... S-au îmbrățișat, cu inimi tremurânde, dar firesc, de parcă gestul săvârșit acum ar fi fost făcut la fel în fiecare zi, de ani și ani...

În aceeași seară s-au întâlnit și... s-au iubit. Fata era fecioară!... A rămas însărcinată... L-a anunțat peste vreo două luni, când a fost sigură, într-o scrisoare. Adrian s-a speriat. Apoi s-a simțit cuprins de un adevărat val de bucurie. S-au căsătorit imediat ce ea și-a trecut bacalaureatul. A fost, acolo, la țară, o nuntă fără mare fast, dar curată, sinceră. Așa au dorit-o ei, mirii – Liana și Adrian... Părinții fetei au fost mâhniți la început. Aveau – de! – o singură fată, erau oameni gospodari... „Nu se poate!“ au spus, „Trebuie să vină lume multă, să...“

Dar s-au convins că aveau dreptate *„copiii“*..., adică ei: „Nunta nu trebuie să fie un spectacol pentru alții, plătit –

mai mult sau mai puțin –, ci o sărbătoare de suflet!“ – așa au spus. Și au făcut într-adevăr o nuntă cuminte, „fără dar“, fără zorzoane, fără zarvă... Iar după aceea, au plecat împreună la București. Tânăra soție s-a instalat, deocamdată, în locuința închiriată de Adrian, în așteptarea unor împrejurări mai favorabile, când, și cu ajutorul părinților ei poate, urma să-și cumpere o casă, casa lor!... Băiețelul – Răzvan – s-a născut în anul următor, în ianuarie... Liana nu lucrează; deocamdată, toți trei trăiesc din ceea ce câștigă Adrian, dar, în modestia lor, respiră bucuria fiecărei clipe petrecute împreună, se iubesc, sunt fericiți!...

Prietenilor nu apucase să le spună de la început..., iar apoi au tot așteptat o împrejurare favorabilă, care, după cum se vede, nu se ivise încă...

... De câteva zile, Liana nu se simțea bine, răcise, avea febră și se ferea să se apropie de băiat, ca să nu-l îmbolnăvească și pe el. Așa că, în mare măsură, sarcina îngrijirii lui Răzvan trecuse în răspunderea tânărului tată... De aceea, nu greșise când...

*

Pe micul ecran al televizorului se derulează imagini dintr-o secvență a filmului „Liceenii“, pe fundalul muzical al cunoscutei și îndrăgitei melodii „Ani de liceu“. În prim-plan se detașează chipul zâmbăreț al lui Ionică. Isoscel, prezentă acum la întâlnirea foștilor liceeni (cu cinci ani în urmă înființaseră și orchestra care îi legase atât de mult între ei), îl apostrofează, privindu-și ceasul:

— Ionică, Ionică, iar întârzii, puișor!

În spatele profesoarei și al celor prezenți: Dana, Mihai, Geta și Adrian – se află o masă sărbătorește pregătită...

*

Ieșind de după *cortina* lui de lucru – paravanul din magazinul „Raiul copiilor“ –, Ionică aleargă spre vânzător

care-i înmânează o frumoasă *păpuşă-mireasă*, ambalată într-o cutie elegantă.

— Să fie cu noroc! îi urează acesta.

— Nu, nu! se sperie viitorul mire..., că se lasă cu ghinion! Şi, salutând din mers, iese din magazin. Face semne unui taxi care opreşte în faţa lui.

*

„Liceenii“ o privesc îngrijoraţi pe Isoscel. Profesoara, cu mâna la ochi, pare că se află într-o intensă concentrare...

— Nu vă simţiţi bine, doamnă? întreabă Mihai, îngrijorat, întinzându-i un pahar cu apă.

— Ionică!... Ionică... este cu o *mireasă* în braţe! exclamă ea.

— Cum?! Nu se poate! tresare Geta, lăsând să i se vadă adevăratele sentimente.

— Ba da! E una blondă şi frumoasă..., continuă Isoscel, dar cade cu ghinion!

Geta dă ochii peste cap şi e gata să leşine.

— Serviţi, vă rog! o îmbie, ironic, Mihai, întinzându-i paharul cu apă.

*

Lângă şoferul taxiului, Ionică priveşte, fericit, „mireasa“ din braţe.

— Frumoasă „mireasă“! spune şoferul, cu admiraţie sinceră.

— Şi s-o vezi pe cea căreia îi este destinată! Grozavă, ce să mai vorbim! „se umflă în pene“ studentul... Numai că e aşa de arţăgoasă..., of, Doamne! bombăneşte el încetişor, în continuare.

— Poate că şi dumneavoastră... cine ştie?! e de părere şoferul.

— Eu?! Eu sunt un *sfânt*, stimabile! Sfânt, auzi? Cumin-

te, învăț, muncesc, cânt, alerg, alerg peste tot, doar, doar... Numai chestia asta... cu viteza, știi... cu viteza... Asta, ce să fac, nu pot, când m-apucă, m-apucă... Mă furnică așa prin tot corpul, prin mâini, prin picioare și... simt că trebuie să zbor... De-aia, acu' două zile... era să... facem aripi amândoi, eu și... (arată spre „mireasă"), să ne facem îngerași... Și s-a supărat! Pe drept, recunosc!... Aici e, aici! Oprește, te rog! comandă Ionică șoferului...

*

Când să intre în curtea vilei, se pomenește cu doi bărbați lângă el, unul într-o parte, altul – în cealaltă.

— Poliția! îl anunță Șerbănescu, arătându-i legitimația.

— Poliția?! se miră Ionică. Dar ce are Poliția cu mine?

— Este vorba doar de câteva explicații! îl asigură locotenentul.

— Bine, dar eu..., arată studentul spre păpușă... și spre casa Getei...

— Vă aducem repede înapoi! intervine nea Marin.

Ionică, mirat peste poate, se lasă dus spre mașina celor doi polițiști. Înainte de a intra, aruncă o privire spre vilă și-i vine să strige. Se abține, înghițind un nod dureros ce i se așezase în gât.

— Dar eu n-am făcut nimic rău, domnilor! spune Ionică, în timp ce se așază pe bancheta din spate.

— Nu v-a acuzat nimeni că ați fi „făcut ceva rău"! îi răspunde Șerbănescu. Cel puțin, deocamdată! O să ne lămurim în câteva minute!

*

Și *lămurirea* a venit, într-adevăr, repede: în păpușa-mireasă, care se afla în brațele lui Ionică, s-a găsit, la demontare, o pungută de plastic, cu un praf alb...

Studentul a rămas mut și cu ochii holbați... Apoi a simțit că totul se învârtește în jurul lui, din momentul în care

polițistul ce-l ancheta – „un fel de șef al celorlalți doi trebuie să fie“, se gândea Ionică, „de vreme ce stau ei așa, smirnă, în fața lui“ – i-a spus că el, studentul, se numește, *în realitate*, *John Popp*, că este un mare traficant de droguri, criminal etc., etc., și că este căutat de *Interpol*.

— Eu?! a sărit Ionică de pe scaun, eu „traficant de droguri“, eu „criminal“? Domnilor, unde suntem aici, la *Poliție* sau la *balamuc?* Dar uitați-vă la buletinul meu, la legitimația mea de student – și se caută repede în geacă, să le arate actele respective... În buzunar însă, pustiu... În sfârșit, spune Ionică, le-am uitat acasă. Dar se poate verifica: sunt student la Academia de Teatru și Film, lucrez și la magazinul „Raiul copiilor“, de unde am luat păpușa ... Despre restaurant și orchestră nu le spusese nimic... „să nu-i mai bag în belea și pe ceilalți!“ – se gândise atunci, pe loc...

Nea Marin, care fusese trimis de *Sherlock Holmes* la laborator, intră în birou și predă buletinul de analiză.

Maiorul citește și se încruntă:

— Lucrurile sunt clare, domnule John Popp! afirmă el, punând buletinul deoparte și trăgând din luleaua goală...

— V-am spus de atâtea ori: eu sunt Ion Popa! Și pot să vă dovedesc! repetă Ionică, adânc mâhnit.

— Până una-alta, aici (și arată buletinul de analiză), domnule John Popp – mă rog, Ion Popa –, scrie clar: drog L.M.4; substanță în fază de prelucrare... Găsită în păpușa dumneavoastră! Despre asta ce ne puteți spune?

— L.M.4?! se miră Ionică și rămâne cu gura căscată...

În acest moment, un telefon de pe birou sună.

— Am înțeles! spune maiorul, după ce ascultă câteva clipe. Apoi se adresează lui Ionică:

— Domnule Popp, deocamdată sunteți reținut. Pentru cercetări! Nea Marine, ai grijă de dumnealui! Șerbănescule, ne cheamă șeful! adaugă, schimbând pipa cu una de pe birou.

*

Peste câteva minute, coborând în subsolul clădirii, nea

Marin îl închide pe Ionică în spatele unor gratii şi, încuind, aşază, la repezeală, cheile pe marginea unei mese din apropiere, întrucât telefonul, aflat pe ea, sună cu insistenţă.

— Da, să trăiţi, răspunde plutonierul-major... A, tu eşti, dragă? întreabă el, dându-şi seama că la telefon era soţia lui. Ce s-a întâmplat? Şi nea Marin se întoarce cu spatele, parcă spre a nu fi auzit.

— Mi s-a spus că te găsesc la telefonul acesta, îl informează soţia. Dar ce, ţi-ai schimbat biroul?

— Nu, dragă, sunt acum în altă parte, într-o *misiune* specială. Spune-mi mai repede ce s-a întâmplat, de ce mă cauţi?

Şi femeia poliţistului începe să-i spună că băiatul lor...

În acest timp, Ionică priveşte intens spre cheile lăsate pe colţul mesei... „Trebuie să scap de-aici! se gândeşte studentul. Ăştia sunt de-a dreptul nebuni... Auzi, *droguri*, *crime*, *trafic*... Doamne fereşte! Dacă rămân după gratiile astea înnebunesc şi eu..."

— ... Şi ce e grav în asta: că a venit cu una acasă? E în clasa a XII-a, dragă, are 18 ani! Tu-l vezi tot la grădiniţă? răspunde plutonierul la tocăneala nevestei.

— Da, dar stă de trei ore cu ea, s-au încuiat în cameră şi nu mai ies..., se aude vocea, panicată, a mamei.

— De trei ore? pare că se îngrijorează nea Marin, apoi izbucneşte în râs...

— Tu râzi, ce-ţi pasă, dar dacă îi face ceva rău băiatului?

Poliţistul râde şi mai tare...

— Nu-i face rău, dragă, *îi face bine!* Precis!... Şi se aude ceva?

— Chicoteli!

— Păi vezi?! Dacă băiatul nu plânge, tu de ce te bâzâi? încheie nea Marin, punând receptorul în furcă... Şi continuă să zâmbească secunde în şir... „Ia uită-te la el! Derbedeul!... Şi eu credeam că e un mototol!... Trei ore!...Bravo! Asta da performanţă!..."

În tot acest timp (al convorbirii), nici Ionică nu stătuse degeaba. Desfăcând, în grabă, un şnur de la blugi, l-a „aranjat" ca pe un lasou, a prins cu el cheile de pe masă şi le-a

tras încetișor, până a putut să pună mâna pe ele. A descuiat apoi, cu mare băgare de seamă, ușa, a ieșit, dintr-un pas, a încuiat-o la loc, cu aceeași grijă, a pus cheile pe masă și..., pâș-pâș, a întins-o...

Părăsind admirația față de *isprava* propriului fecior, plutonierul se întoarce spre proaspătul client al camerelor cu gratii. Clipește din ochi, nevenindu-i să creadă că „banditul" nu se mai află acolo. Nedumerit, privește cheile. Dă să deschidă ușa, dar aceasta este... încuiată... Se freacă pe frunte ca în fața unei întâmplări supranaturale.

— Cred că am înnebunit! exclamă el.

Apoi formează repede un număr de telefon:

— Dom' maior, raportez: ori el a evadat – și eu nu l-am încuiat, ori l-am încuiat – și-atunci cum a evadat?!... rostește, dintr-o răsuflare, într-o totală stare de confuzie. Ascultă câteva clipe ceea ce îi spune maiorul, după care adaugă:

— Să trăiți! Am înțeles! dar figura lui, alungită cât capul de cal, arată clar că, de fapt, n-a înțeles nimic...

*

Când s-a văzut în stradă, Ionică a rupt-o la fugă. Îi sfârâiau călcâiele alergând. Noroc că era noapte și strada aproape în întregime în întuneric... Gâfâia ca o locomotivă când s-a oprit în preajma unui stâlp ce împrăștia o lumină galbenă, bolnavă. Privește înapoi, să vadă dacă nu e urmărit de cineva... Nu, nu e! Oprește un taxi, care tocmai se apropie. Îi dă adresa Getei și, peste câteva clipe, închide ochii parcă spre a fi sigur că a lăsat în urmă acele *locuri* și acele *clipe*...

— Nu vă simțiți bine? îl întreabă șoferul, atras de fața lui ca de ceară...

— Ba da, ba da! răspunde precipitat, numai că sunt puțin neliniștit, trebuia să ajung mai devreme, am întârziat...

— Ei, se mai întâmplă! Știm când plecăm, nu și când ajungem!

— Ce vrei să spui?

— Nimic, doar că viaţa e plină de surprize!

— Ai dreptate!... Şi încă ce *surprize!*... Dar ştii ceva? Hai să nu mai vorbim, mă doare puţin capul! Nu te superi, nu?!

Şoferul a tăcut...

Ionică închide iarăşi ochii, dar înlăuntrul lui, în loc să se stingă imaginile de coşmar, o lumină vie le face foarte clare şi parcă şi mai... reale.

„Extraordinar! Domnule, ăştia te fac să-ţi pierzi cu adevărat minţile! se frământă Ionică, din nou. Cu «John Popp» ăla să zicem că e o confuzie... Dar de unde până unde: eu – faţă de criminal, de bandit, de traficant... ?! Hm! Mai ştii? Cu păpuşa însă... cu drogul din păpuşă ce confuzie să mai fie?! Ai? Aici lucrurile sunt limpezi: «L.M.4». Vasăzică patronul... Extraordinar! Nemaipomenit!... Doar dacă n-au pus ei, poliţiştii, punga sub rochia păpuşii!... Dar când? Că doar au desfăcut-o în faţa mea!... Eu, deci, cu scamatoriile mele, fac să se vândă droguri, păpuşi cu droguri!... Nu, nu! Aici trebuie să fie o încurcătură... mai multe *încurcături!* Şi «pas de le descurcă, bade Ioane – vorba lui Creangă – dacă te slujeşte capul»! Pe mine, în nici un caz!“ decretează Ionică şi deschide ochii...

— Credeam că aţi adormit! îi spune şoferul.

— Hm! Ce s-adorm? *Mă bat* cu tot felul de himere!

— La un moment dat, spuneaţi ceva, parcă vorbeaţi în somn...

— Sunt actor, student la actorie, adică... repetam un rol!...

— Ei, aşa da! conchide şoferul, nu prea convins însă, oprind, peste câteva secunde, maşina. Am ajuns! îşi anunţă el misteriosul client...

*

— Cine te-a pus, mă prostule, să evadezi? îl scutură Mihai pe Ionică. Asta e circumstanţă agravantă...

— Cu celelalte se rezolvă: patron, facultate..., identitatea e clară – adaugă Adrian.

— Nu există decât o soluție, puișor! intervine Isoscel: te întorci la Poliție. Dacă ești nevinovat, o să-ți spună „pardon“ și gata!

— Și dacă nu-i mai dau drumul? se aude glasul, îngrijorat, al Getei...

— Getuțo, i se adresează Ionică, emoționat, indiferent de ce se va întâmpla cu mine, spune-mi că mă iubești!... *Mireasa*... pentru tine o cumpărasem: s-o punem pe „Lăstun“, la nuntă! Mă ierți? Spune!...

Geta îl îmbrățișează și începe să plângă, de parcă l-ar boci...

— Hai, hai, fără sentimentalisme! le taie efuziunea Isoscel.

Ionică se desprinde din brațele Getei și se îndreaptă spre bucătărie, căutându-se prin buzunare.

Mihai se ia după el.

Bateristul scoate un pliculeț, îl rupe și, după ce-l dizolvă într-un pahar cu apă, îl dă pe gât.

— Ce faci, mă? îi strigă Mihai, din spate, și, întorcându-l, dintr-o mișcare, cu fața spre el, îi arde doi pumni... Drog, ai?!... Așa, deci?!...

— Ce drog, mă? Ești diliu? Bicarbonat, că mă doare stomacul! răspunde Ionică, frecându-și obrazul.

Mihai îi smulge paharul din mână și soarbe ultimele picături... Plescăie, ca să-și dea seama de gust... Apoi, spăsit, apropiindu-se de Ionică, îi spune:

— Dă-mi și tu doi pumni!

— *Patru* ai merita, că te-ai îndoit de mine! răspunde acesta așezându-se pe un scaun, sfârșit de puteri. După câteva secunde, întreabă gânditor: Vorba e însă ce mă fac? Și, căutând ochii lui Mihai, repetă: Ce mă fac, „agent Cooper“?

— Dacă îl mai invoci o singură dată pe F.B.I.-stul ăla, te fac pachet, ca pe Laura Palmer, și la el te trimit! Ai înțeles?

— Nu! Pentru că eu vorbeam serios: credeam că ai vreo idee... Alta decât aia cu...

— Ne mai gândim până mâine...

— „Mâine“ e azi! exclamă Ionică, privindu-şi ceasul...

37

... Mijesc zorile!...

În cele câteva ore care trecuseră, nimeni nu plecase din casa Getei... „Problema“ era, într-adevăr, serioasă. O suciseră pe toate părţile, dar altă ieşire din încurcătură nu se ivise...

*

... Astfel că acum, în zori de ziuă, *limuzina* lui Mihai se apropia încetişor de clădirea POLIŢIEI...

— Hai, curaj, Ionică! N-ai nici o grijă, te scoatem repede de-aici! îi spune Isoscel. Tu să fii cuminte: nu declari nimic! Venim noi cu avocaţi, cu tot ce trebuie!

După ce o mai sărută încă o dată pe Geta, Ionică părăseşte maşina, cu lacrimi în ochi, îndreptându-se spre biroul ofiţerului de serviciu, de la intrarea în clădire. Cei cinci: Isoscel, Geta, Dana, Mihai şi Adrian îi numără parcă fiecare pas... Mai are puţin, încă puţin..., acum a dispărut în spatele uşii... Geta izbucneşte în plâns.

— Termină, fato! ţipă la ea Isoscel...

— Mai stăm câteva minute, să vedem ce se întâmplă, după aceea *intrăm în acțiune!* e de părere Mihai.

*

— Să trăiți! spune Ionică, ridicându-și puțin peruca, fără să vrea, ca pe o pălărie.

Plutonierul de serviciu îl privește cu mirare.

— Știți... eu azi-noapte am evadat! continuă studentul... Mă numesc Ion Popa... mă rog... escroc internațional..., traficant de droguri..., ce mai, am ucis și doi polițiști în Liban...

Plutonierul îl fixează din ce în ce mai bănuitor...

— Și ce doriți, vă rog? îl întreabă el.

— Cum să vă spun..., m-am gândit că e mai bine să mă băgați din nou... în arest!

— Un moment! Așteptați puțin...

Aproape bucuros, Ionică iese din birou și face semn celor din mașină, anunțându-i că „totul este în regulă".

În acest timp, plutonierul vorbise cu cineva la telefon. Când Ionică intră, îl aude spunând: „Urgent, vă rog!"

— Am anunțat - *echipa de serviciu*..., îl informează el pe „bandit". În câteva minute, sosesc... să vă ia! Luați loc! îl îndeamnă, arătându-i un scaun...

*

— Doamne, Doamne! Numai boroboațe îmi face băiatul ăsta! E un magnet pentru toate dandanalele din lume! exclamă Geta, înciudată... Și dacă n-ar fi *prost de bun!* Acum ce mă fac cu el? Dacă îl condamnă?

— Facem nunta la Poliție! spune Mihai, ca să mai destindă atmosfera.

— Mihai, îți arde de glume? îl pune Dana la punct.

Dumneavoastră ce credeți, doamnă? adaugă Geta, continuându-și gândurile.

— Nu ştiu... nu ştiu... mi-e neclar! răspunde Isoscel, concentrându-se...

Privind-o cu interes, cei din jur aud parcă sunetele „sirenei“ din ea...

— ... Simt aşa... ca o alertă, ca o alarmă..., vorbeşte profesoara, cu ochii aproape închişi...

După câteva secunde, cei din maşină *aud* şi *văd* cum o ambulanţă cu sirena în funcţiune şi cu girofarul aprins opreşte în faţa Poliţiei.

Rămân încremeniţi...

Doi „gealaţi“, îmbrăcaţi în alb, coboară prin spatele ambulanţei şi, la semnul plutonierului, care se afla acum în uşă, intră, îl „umflă“ pe Ionică şi-l bagă în dubă. Imediat, maşina demarează...

— După ei, Mihai! Repede! porunceşte Isoscel.

*

Nelămurit, la început, Ionică nici măcar nu opusese rezistenţă. Văzându-se acum *înţepenit* între cei doi haidamaci, se dezmeticeşte...

— Domnilor, e o confuzie! Unde mergem? spune el, îngrijorat...

— Unde trebuie! răspunde un gealat.

— Eu sunt *bandit!* Sunteţi nebuni?

— Altul este *nebunul!* remarcă celălalt însoţitor, râzând batjocoritor...

Cu forţa disperării în gest, Ionică ţâşneşte dintre ei, împinge în uşă şi... sare afară. Unul dintre oamenii în alb îl prinde, în ultima clipă, de păr, dar... rămâne cu perunca în mână...

Ionică se rostogoleşte pe trotuar. Ajungând lângă el, maşina lui Mihai frânează brusc, să nu-l calce. Geta deschide portiera, îi întinde mâna şi-l trage înăuntru, înghesuindu-l în spatele scaunelor pe care se aflau Mihai şi Isoscel şi acoperindu-l cu trupul ei.

În timp ce ambulanţa opreşte, *limuzina* trece în viteză pe

lângă ea. Privind-o cum se depărtează, şoferul ambulanţei meditează: „Cu un nebun în plus ori în minus, într-o lume de nebuni, tot aia e!“

*

Au ajuns, între timp, în apartamentul lui Isoscel. Se gândiseră că s-ar putea să fie supravegheată casa Getei...

— Totul este să demonstrăm că n-are nimic de-a face cu drogurile! spune profesoara, oferindu-le câte o dulceaţă.

— Precis că până la ora asta Poliţia a făcut *iad* din... „Raiul copiilor“..., comentează Dana.

— Şi dacă nici patronul nu ştie nimic?! se gândeşte Ionică, îngrijorat.

— Păi asta e! Asta să aflăm noi: sursa! De unde vine... drogul? Cine mânuieşte toată afacerea? răspunde Isoscel.

— Şi, uite-aşa, ajunserăm şi detectivi: Societatea de binefacere pentru salvarea „escrocilor internaţionali“! adaugă, ironic, Mihai, arătând spre Ionică.

— Fraţilor, s-ar putea să rămânem... fără fulgi! se aude, puţin alarmat, şi glasul lui Adrian... El era de două ori neliniştit: lipsise o noapte întreagă de-acasă; la un moment dat, se strecurase în camera în care se afla telefonul şi o sunase pe Liana, să nu se sperie, spunându-i că îi va explica totul... Noroc că se simţea mai bine şi că putea să se ocupe de Răzvan... Apoi se gândea că, totuşi, cu poliţia „nu trebuie să te pui“, mai ales când e la mijloc o treabă de droguri, de... mai ştie Dumnezeu ce... Dacă intră cu toţii în încurcătură?... El avea răspunderi: nevastă, copil... În sfârşit...

— Tu totdeauna ai fost un fricos! îi răspunde Geta.

— Aşa că, din două, una: mergi cu noi sau ba! îl somează Dana.

— Am dat eu vreodată înapoi? îi răspunde Adrian ferm. (Se socotea, de fapt, jignit de constatările fostelor lui colege de liceu.)

— Aşadar: *intrăm în alertă!* Fiecare preia un fir! Facem, pe loc, *planul de bătaie*! hotărăşte Mihai.

— V-am spus eu? sare Ionică, fericit: agentul federal Coop..., dar își înghite vorbele, simțind privirea de lamă a lui Mihai. Voiam să zic – o întoarce el – că... eu ce fac acum?... Dacă mă întorc acasă, mă înhață!... Trebuie să mă ascund undeva... Unde?

— Am găsit: mansarda lui Ticuță! La soră-mea!... Tot eu l-am aranjat și pe Mihai! exclamă Isoscel, după o clipă de gândire...

*

Figură rotundă, barbișon, favoriți, beretă, lavalieră...

— Acesta este Ticuță! spune doamna Elvira, admirând autoportretul fostului ei soț... Ce bărbat era! Și ce pictor!... Mai ales nudurile lui! Făcea lumea coadă să le cumpere... Eu îi pozam! adaugă, încântată, bătrâna.

Ionică și Mihai își fac semne cu cotul.

— Te primesc fiindcă a insistat soră-mea, *Isoscel* – cum îi ziceți voi –, reia femeia, pe un alt ton, adresându-se lui Ionică. Dar să nu clintești nimic de-aici. Ăsta era sanctuarul lui!

— Și n-a mai rămas nici un *nud*, doamnă? întreabă Ionică, „serios".

— Ba da, dar îl țin la mine în cameră. Mă uit la el și mă gândesc la Ticuță! răspunde doamna Elvira, visătoare.

*

A doua zi, dimineața, sora lui Isoscel s-a sculat devreme. Și-a pregătit o cafea, ca de obicei, și s-a așezat la masă, ca să mai facă o pasiență. Privește, din când în când, la trupul fraged și ispititor al unei femei tinere, întinsă pe un divan... în tabloul de pe peretele din fața sa, în timp ce orânduiește *cărțile* și stă de vorbă cu *Romeo*...

— El e! bate femeia cu unghia deasupra unui „crai de tobă".

— Miau! o „aprobă“ un cotoi negru, care tronează pe fotoliul de-alături.

— Aşa-i, Romeo? îl întreabă doamna Elvira, mângâindu-l pe cap.

— Miau! confirmă cotoiul...

În acest moment, se aude scârţâitul scării, în partea de sus, spre mansardă. Bătrâna devine atentă şi întredeschide uşa.

Şocată, iese pe culoar. Stupoare: pe scară, coboară... *Ticuţă*. Doamna Elvira leşină. „Ticuţă“ se precipită spre ea, îngenunchează şi-i pune capul pe piciorul său...

— Eu sunt, doamnă, nu vă speriaţi! Eu, Ionică! spune studentul, bătând-o uşor pe obraz. Uitaţi-vă!

Femeia deschide ochii şi vede cum lui „Ticuţă“ îi dispar, pe loc, barbişonul şi favoriţii...

— Ştiţi, am de jucat rolul unui pictor – v-am spus, sunt student la *Teatru*, o informează Ionică. Mi-a plăcut mult cum arăta domnul Ticuţă..., de aceea m-am deghizat aşa.

— Ptiu, bată-te să te bată, mi-a sărit inima din loc!... Ajută-mă să mă ridic!... Nu vii să bem o cafea?

— Vă mulţumesc! Vă mulţumesc foarte mult! Poate altă dată, acum mă grăbesc! Şi Ionică începe să alerge pe scări, să nu întârzie de la întâlnirea cu Florin...

38

Cu o seară înainte, fusese teribil de îngrijorat. Ştia că are „program“ la „Raiul copiilor“, ştia că se întâlneşte cu foştii „liceeni“ la Geta, dar se făcuse ora unu noaptea şi el nu mai

venea. „Ce să fac?“ se întreba bietul Florin. „Te pomenești că i s-a întâmplat ceva?!... Of, și l-am rugat de atâtea ori să-mi lase noul telefon al Getei... Dar Ionică mereu a uitat... Poftim, acum încotro s-o iau? Să mă duc până acolo? Dar nici nu știu bine adresa... Și-apoi e noapte... Iar, între timp, el poate să sosească... “

Tot frământându-se astfel, adormise...

Dimineața, pustiu!... Ionică – nicăieri!...

După ce a sunat zadarnic la Mihai și la Dana, fiindcă nimeni nu i-a răspuns, a dat un telefon Sandei – singurul *suflet* mai apropiat cu care putea să stea de vorbă. Au hotărât să se întâlnească în oraș și să meargă amândoi acasă la Geta... Dar, și aici, nimeni!

— Isoscel! a spus fata... Ea nu trebuia să fie cu ei?

— Ba da! M-am gândit și eu, dar nici telefonul ei nu-l am, iar la școală vine abia după-amiază!

— Deci, trebuie să așteptăm!

— Se pare că nu avem încotro...

— Doar dacă am întreba la... „Raiul copiilor“ – a fost de părere Sanda...

... S-au urcat imediat într-un autobuz și au pornit într-acolo.

Stația se afla în apropiere de magazin. Când au coborât, și-au dat seama că era abia ora nouă, iar programul începea la ora zece...

— Fir-ar să fie! exclamă Florin. Acum ce ne facem?

— Mai căscăm gura pe ici, pe colo! i-a răspuns fata... Mă inviți, uite, la cofetăria aceea, *și-ți* dau o prăjitură...

— De ce *să-mi dai*, ce, eu n-am bani?

— Ai uitat. Astăzi e rândul meu să fac cinste!

— Mă rog, dacă ții neapărat, nu pot să mă opun! spune Florin, zâmbind...

Ceva însă le atrage atenția... Pe o ușă din spatele magazinului iese, precipitat, un bărbat solid care se îndreaptă spre o autodubă parcată în apropiere. La doi pași, în spatele lui, un băiat.

— Ăla nu e Cristian, colegul nostru? întreabă Sanda mirată.

— El e! confirmă Florin. Oare ce caută pe-aici?

— Cine știe, o fi rudă cu individul acela...

Cei doi se urcă în mașină și dispar, o dată cu o „DACIA“ argintie, care a pornit, discret, în urma lor.

Când ajung pe latura din fața magazinului (veneau dintr-o străduță laterală), Sanda și Florin fac, din nou, ochii mari: pe treptele acestuia coborau vreo cinci-șase bărbați care s-au urcat în două mașini ale Poliției...

— Aici nu e lucru curat! exclamă Florin. Hai s-o întindem, că nu e de noi!...

*

Cu Isoscel s-au întâlnit chiar la prima oră. Au așteptat-o la poarta liceului.

— E dandana mare! le-a spus profesoara. Dar sper s-o scoatem la capăt!... Și le-a povestit, pe scurt, tărășenia...

39

Când se hotărâseră „să preia fiecare câte un fir“, Danei îi fusese rezervată sarcina să stea direct de vorbă cu patronul de la „Raiul copiilor“, să-i ia un interviu, chipurile, că, poate așa, sperau ei – cine știe?! –, răsare vreo idee, se aprinde vreo lumină să-i ducă la ghemul afacerii...

Și ziarista se executase imediat, numai că... iată, discutau de aproape o oră și... nimic care să-i atragă atenția...

— E o marfă foarte căutată..., iar copiii – o *piață de desfacere* ca o ușă mereu deschisă, precizează domnul Jean.

— Cu ce firme lucrați? se interesează Dana, în speranța că...

— Sunt mai multe... Pentru *păpuși*, de pildă, cu firma „Ablay“, din Istanbul, casă de reputație internațională...

*

În timpul acesta, Ionică, travestit în pictor – așa cum plecase din casa doamnei Elvira –, și Florin se aflau în cofetăria de vizavi de magazin. Mâncau prăjituri, la o masă de lângă fereastră, supraveghind intrarea...

Deodată, o dubă oprește în față. De la volan coboară, grăbit, un bărbat vânjos, cu o cicatrice adâncă pe obrazul drept. Urcă, în fugă, scările și dispare în spatele ușii.

— Hopaa! Mi se pare cunoscut „personajul“, remarcă Florin.

— E unul dintre șoferii patronului, precizează Ionică... Dar de unde până unde *ți* „se pare cunoscut“? L-ai mai văzut undeva?

— Lasă, îți explic mai târziu! răspunde liceanul. (Nu avusese timp să-i spună despre „spionajul“ făcut ieri, împreună cu Sanda, în jurul magazinului. Și, deocamdată, nici lui Isoscel nu-i mărturisiseră nimic, fiindcă ar fi însemnat să pomenească și despre Cristian, colegul lor, și, dacă băiatul nu avea nici o vină, mai ieșea cine știe ce încurcătură... Hotărâseră deci să mai aștepte, să vadă cum se vor derula faptele.)

*

Trecând prin fața biroului la care se afla Nely, Dana „o măsoară“ din nou (același lucru îl făcuse la sosire). Secretara pare să nu-i dea mare atenție, fiind preocupată să răspundă la telefon.

— Vă mulțumesc încă o dată! spune ziarista, întorcându-se către domnul Jean, care o însoțea. A fost o plăcere să stau de vorbă cu dumneavoastră...

— O, sunteți mult prea amabilă! răspunde, curtenitor, patronul. Beneficiarii reportajului vom fi noi! Așa că eu vă mulțumesc!

Pe ușă intră șoferul... cu cicatricea pe obraz. Dana tresare, dar coboară imediat ochii, spre a nu-i fi observată spaima. În fracțiuni de secundă, revăzuse *bolidul argintiu* care o „avertizase“ cândva, pe trotuar, ca și camioneta ce-o bușise de câteva ori, în noaptea aceea în care se afla la volanul mașinii lui Mihai. Pe hohotele de râs, gros și vulgar, care răsunau... în ea, fata ridică privirea și-i zâmbește domnului Jean, ca să-și poată lua la revedere de la el.

— Sărut mâinile! Și, oricând, la dispoziția presei! adaugă patronul, la despărțire...

Închizând ușa, Dana își găsește ceva de lucru cu reportofonul (îl scoate din poșetă, se preface că se uită la el, îl așază din nou), pentru ca, în timpul acesta, să audă, eventual, dacă se discută ceva în spatele ei, în anticameră.

— Patroane, s-a marcat! Poruncă! se distinge glasul șoferului.

— Mai departe, cum am stabilit! Executarea! rostește, autoritar, domnul Jean...

Dana începe să alerge pe scări...

... La parterul magazinului, unde se aflau raioanele de *păpuși* și de *arme-jucării*, Mihai „le cercetează“ cu mare interes..., în timp ce o supraveghează, de fapt, pe femeia de serviciu, care își tot face de lucru cu „T“-ul ei, ștergând pe ici, ștergând pe colo, mai udând plantele ornamentale, adunând câte o hârtie aruncată, de te miri cine, pe jos...

Dana trece pe lângă el. Se privesc o clipă, ca doi necunoscuți...

De câteva zeci de secunde, femeia pusese în funcțiune aspiratorul, cu care începuse să curețe o traversă de mochetă, întinsă pe mijlocul sălii. Apropiindu-se de Mihai, i se adresează:

— Vai, domnu'! Ce mai semănați cu... polițistul de-a-seară..., de la televizor! spune ea, privindu-l în ochi. L-ați văzut?

— Da! Dar în episodul următor îl împuşc! răspunde Mihai, serios.

Femeia rămâne cu gura căscată.

*

Ieşind din magazin, Dana se duce direct spre „Lăstunul“ parcat la colţul clădirii. (În sfârşit, Geta îi cumpărase o nouă baterie şi mergea acum cu el, chiar dacă ştia aproape sigur că va fi urmărită de poliţie. Adrian îi atrăsese atenţia asupra acestui lucru. Dar tot el adăugase: „Poate aşa, la «o adică», ne sar în ajutor să nu dăm de dracu'!...“ „Deci, tot iepure de pârlog ai rămas!“ remarcase Geta, recunoscând însă că prietenul lor avea dreptate. Astfel că nu le mai „deschisese“ capul şi celorlalţi, lăsase lucrurile aşa...)

— Cum e? o întreabă Geta, prin fereastra deschisă.

— Am prins un fir – răspunde Dana, aproape gâfâind –, dar nu sunt sigură: *tipul cu cicatricea*, care era gata să mă omoare – vă mai amintiţi... – este aici!

Şi, privind spre magazin, tocmai îl vede coborând scările şi intrând în dubă.

— Luaţi-vă după el şi vedeţi ce hram poartă! rosteşte Dana ca pe o poruncă. Eu mă duc la redacţie. Vorbim la telefon sau, mai bine, diseară, la restaurant...

„Lăstunul“, cu Geta la volan şi Adrian în dreapta sa, se angajează în urmărirea autodubei.

După câteva minute, maşina se opreşte în faţa unui birt. Geta parchează în apropiere.

Şoferul coboară şi intră într-o curte, în spatele clădirii.

Din câţiva paşi, Adrian e lângă gard.

Omul cu cicatricea primeşte un sac de la un individ dubios la înfăţişare.

— Cum e? Are difuzor? întreabă şoferul.

— Nici o grijă: fermoar! E cu rom! i se răspunde.

— OK! Diseară l-am aranjat. Patronul e nerăbdător!

Adrian apucă să intre în „Lăstun“ înainte ca şoferul să iasă din curte. Cei doi „detectivi de ocazie“ îl văd acum punând sacul în spatele maşinii...

*

În magazin, Mihai observă că femeia de serviciu intră într-o încăpere pe uşa căreia scrie „Oficiu“. Se aude cheia răsucită în broască, în urma ei.

*

— Ce faci, mă? Mai stăm mult? Eu nu mai pot: simt că leşin! zice Florin, împingând farfuria cu prăjituri din faţa lui.

— Acum trebuie să iasă femeia de serviciu! răspunde Ionică, privindu-şi ceasul. E ora când termină programul... Cu masca ei de miel blând, eu cred că e cea mai periculoasă.

— Aiurea!

— Nici un „aiurea“! Nu ştii că cel mai neînsemnat în aparenţă trage sforile? Mai citeşte şi tu romane poliţiste!...

*

Din „Oficiu“ iese o doamnă elegantă. Sub această înfăţişare, Mihai o recunoaşte cu greu pe femeia de serviciu. „Aha!“ îşi spune şi se ia după ea. Când iese din magazin, face un semn „cu înţeles“ către cofetăria de vizavi.

— Uite-l! exclamă Ionică, acu-i acu! şi începe să înfulece prăjitura lui Florin. Dar, deodată, rămâne cu ochii mari pe fereastră: pe uşa magazinului iese vânzătorul de la raionul de *păpuşi-mirese*.

— Dar cu ăsta ce-o fi de pleacă la ora asta? mormăie Ionică, ridicându-se de la masă... Nu te mişti de-aici până

nu mă întorc! îi poruncește el lui Florin și iese pe ușa cofetăriei...

*

„Lăstunul“ a urmărit autoduba pe tot felul de străzi întortocheate. Iat-o acum oprind în fața unei case cu înfățișare modestă. Din curte răsar două fetițe, care strigă bucuroase: „Tata! Tata!“ și se reped spre omul cu cicatrice, care, luându-le în brațe pe fiecare în câte o mână, se îndreaptă cu ele spre casă.

— Tu vezi ce e cu sacul acela, că eu fac *sondaj de opinie*, i se adresează Geta lui Adrian...

Băiatul coboară din mașină și, ferindu-se să fie observat, se îndreaptă către autodubă...

Geta, care abordase, între timp, o băbuță ce săpa niște flori, în curtea vecină cu cea a șoferului, o întreabă:

— Și fetițele sunt ale lui?

— Da' ale cui, Doamne iartă-mă?! Că nevastă-sa este a treia oară borțoasă!

— Înseamnă că-i plac copiii!

— A, să-l vezi cum face pe Moș Crăciun pentru toți țâncii din mahala!... E om bun, pâinea lui Dumnezeu! Cântă și în cor, la biserică... Da' de unde ziceai că ești, maică? De la Primărie?

— Nu! De la Partidul Prosperității!

— Și ăsta, *partidul* ăsta, ce vrea?

— Să ne fie mai bine la toți!

— Să dea Dumnezeu, maică! spune bătrâna, privind-o neîncrezătoare...

... Adrian, între timp, deschide ușile dubei. Desface acum legătura sacului...

Un băiețel, de cinci-șase ani, îl vede.

Dinăuntrul sacului țâșnește... un purcel, care, sărind pe lângă Adrian, începe să alerge, guițând.

Băiatul, încurcat, fuge după el, să-l prindă... O droaie

de copii se angajează, împreună cu Adrian, să încolţească purcelul, care se învârte ca un titirez ameţit...

Geta, văzând scena, îşi pune mâinile în cap şi, fără să-şi ia la revedere de la bătrânică, aleargă disperată şi intră în maşină.

Din curtea casei lui, apare şoferul.

— Nea Costele, nenea a vrut să fure purcelul! strigă copilul, care-l văzuse pe Adrian.

Acesta, auzind, se opreşte din alergat. Geta îl claxonează şi, pornind maşina, îl „culege“ din mers...

— Îţi place în ce caraghioslâc m-ai băgat? Uite-mă şi pe post de hoţ! Aşa-mi trebuie, dacă mă iau după voi! o bombăneşte Adrian, palid la faţă şi suflând ca o locomotivă, de alergătură şi de spaimă.

De cum îl văzuse din nou în maşină, Geta izbucnise într-un râs nestăvilit... Pe lângă pericolul real pe care-l prezenta, situaţia creată era, într-adevăr, caraghioasă. De aceea...

Potolindu-se, îi răspunde, zâmbind:

— Nu-i nimic, trecem pe la tine pe-acasă, să-ţi schimbi pantalonii!... Pot să jur că sunt uzi!...

*

Vânzătorul de la magazinul „Raiul copiilor“ muşcă acum dintr-un cornet cu îngheţată, pe care l-a cumpărat de la o tonetă de pe stradă, aruncând, totodată, o privire fugitivă spre trotuarul de vizavi, unde se află un bărbat, a cărui figură este ascunsă de ziarul pe care îl citeşte.

Vânzătorul porneşte mai departe pe trotuar. Omul cu ziarul, care nu era altul decât Ionică, se ia după el. La un colţ, vânzătorul o coteşte pe strada din dreapta... Ionică, travestit în Ticuţă, traversează grăbit şi intră şi el pe strada respectivă. Dar nu face decât câţiva paşi şi este gata să se izbească de piciorul unui cerşetor, aşezat lângă zid.

Iertaţi-mă! exclamă Ionică, privind dezorientat, pentru că vânzătorul... dispăruse. Având impresia că-l zăreşte

printre pietoni, începe să alerge. Dar, în acest moment, cerşetorul strigă:

— Mi-a furat traista! Mi-a furat traista cu bani!...

Văzându-l pe Ionică alergând, câteva femei – impresionate de nemaipomenita întâmplare: „Cum, să furi traista unui cerşetor? Până aici am ajuns, domnule?“ – se iau după el, strigând isterizate:

— Hoțul! Prindeți hoțul!... A furat traista!... Ăla, ăla cu țăcălie!... Puneți mâna pe el!...

În vremea aceasta, după ce priveşte atent în jur, cerşetorul se ridică şi porneşte grăbit în direcția opusă celei spre care alerga Ionică, urmărit de femei. Dacă cineva l-ar fi observat când şi-a ridicat pălăria înfundată pe ochi, ar fi văzut că era... vânzătorul de la „Raiul copiilor“...

Speriat, Ionică dispare într-un W.C. public. Femeile baricadează uşa pe care scrie „Bărbați“. Una dintre ele strigă:

— Poliția! Chemați poliția!

După câteva secunde, pe uşă iese Ionică, fără *travestiul* lui Ticuță.

Femeile îl asaltează:

— E unul cu bărbuță aici?

— La cabina trei bis, doamnă! răspunde Ionică serios, făcându-şi loc printre femei...

*

— Înțelegi? îi explică el acum lui Florin. Asta a fost plasa: traista! „Cerşetorul“ era omul nostru, vânzătorul! Morala: „Să nu crezi niciodată în cerşetori!“

— Domnul ce doreşte? îl întreabă fata de la cofetărie, care serveşte.

— O „Cola“ rece! răspunde Ionică, începând să scoată de prin buzunare elementele de machiaj la care renunțase ca să scape de femeile urmăritoare.

Fata aduce băutura, dar face ochii mari, pentru că acum Ionică... are barbişon...

— Domnul care era aici a plecat? îl întreabă ea pe Florin.

— Nu, dânsul e!... Dar... i-a crescut, între timp, barbă! răspunde băiatul, zâmbind.

Fata a rămas fără replică.

*

Ochii celor doi urmăresc, din nou, treptele magazinului pe care le coboară acum Nely, însoțită de patronul ei. Acesta o salută politicos și se îndreaptă spre un Mercedes nou și roșu, parcat în apropiere. Secretara o pornește pe jos, de-a lungul trotuarului...

— E rândul nostru, Florine! spune Ionică. Ai grijă ce faci, să n-o scapi din ochi! Ne întâlnim, cum am stabilit..., mai adaugă și, ieșind din cofetărie, deghizat iarăși în *Ticuță*, oprește un taxi:

— Urmărește „Mercedesul" roșu! comandă el șoferului. Tarif dublu!

Mașina pornește în viteză în urma patronului, în vreme ce Florin s-a apropiat la câțiva pași în spatele lui Nely.

„Faină tipă! Are gusturi negriciosul, nu glumă!" își spune băiatul, adulmecând parfumul secretarei și bucurându-se că tocmai pe el l-au pus să facă o asemenea urmărire.

În stația de metrou în care au ajuns, au așteptat câteva minute până ce a sosit primul tren. Nely a răsfoit o revistă, iar Florin, nebăgat în seamă, a putut s-o observe, chiar din apropierea ei. Au intrat apoi în același vagon. S-a așezat pe scaun, lângă ea. Acum n-o mai privea, pentru că fata ar fi observat. Ar fi putut s-o descrie însă în amănunt: părul negru și lung, frumos ondulat, fața albă, cu obraji ca de fetiță, un nas în vânt, o gură mică, ochi căprui cu sprâncene negre, bine arcuite și un trup sculptat parcă în marmură caldă, vibrândă; picioare lungi, de balerină, o talie – s-o cuprinzi între degete și niște sâni gata parcă să spargă țesătura fină a bluzei ce-i acoperea.

„Formidabil ce seamănă fata asta cu Sanda!" – s-a gândit Florin, de cum a văzut-o... „Numai că Sanda este mai micuță, se vede că e doar o copilă, pe când Nely... "

Trenul oprise și fata, ridicându-se, a ieșit pe peron... Florin, trezit ca din vis, a țâșnit și el afară, pe o altă ușă, în ultima clipă...

*

„Obiectivul“ lui Mihai, după ce l-a purtat, parcă anume, pe tot felul de străzi și prin nenumărate magazine, că-i venise, de-atâtea ori, să se lase păgubaș, se oprește, în sfârșit, în fața unei clădiri. După ce privește câteva clipe în jur, ca spre a se asigura de ceva, intră.

Apropiindu-se, Mihai citește, cu uimire, firma de pe frontispiciul clădirii: *POLIȚIE*. Stă în cumpănă... Apoi, hotărându-se, intră decis în sediul Poliției...

— ...Nu vă supărați – se adresează femeia de serviciu de la „Raiul copiilor“ funcționarei de la ghișeu –, am pierdut buletinul de identitate. Ce acte îmi trebuie ca să scot altul?

— Citiți în avizierul de-alături, doamnă! o sfătuiește funcționara.

Din apropiere, Mihai râde în sine, râde a pagubă...

— Ia uiteee!... Tot dumneavoastră! Acum înțeleg: lucrați la poliție! exclamă femeia, care, observându-l, s-a apropiat de el.

— Ei, nu chiar, doamnă: eu sunt *superpolițist!* răspunde Mihai, încercând să pareze și intrând, la întâmplare, într-un birou...

*

„Mercedesul“ roșu oprește pe o stradă dintr-un cartier mărginaș, în fața unei case cu aspect îngrijit (se vede că e renovată de curând) și cu o curte frumoasă în față... Patronul magazinului coboară și intră în curte...

La câteva zeci de metri mai departe, oprește și taxiul lui Ionică. După ce plătește șoferului și mașina pleacă, studentul-„pictor“ se strecoară, cu oarecare spaimă, în aceeași curte și, la adăpostul unor pomi și al unor pâlcuri de flori, se prelinge

uşurel pe lângă un gard, până ce ajunge în spatele casei... Se apropie de o fereastră şi, lipindu-şi nasul de sticlă, priveşte în interiorul unei încăperi, plăcut mobilate.

Patronul, care se afla aici, scoate dintr-un bar o sticlă de whisky şi două pahare... Apoi, introducând o casetă în aparatul video, îi dă drumul şi se aşază, relaxat, într-un fotoliu... Priveşte, cu încântare, o scenă sexy care se derulează pe micul ecran, folosită, probabil, ca un preludiu amoros. Ionică îl observă dintr-o parte – aşa îl poate vedea din locul său – şi îl simte parcă încărcându-se de *dorinţă*...

— Aoleu! oftează studentul, cu mare durere, privind şi el imaginile de pe televizor, bine că nu e Florin aici!...

În acest moment însă, liceanul, care se retrăgea cu spatele, ferindu-se să nu fie văzut de cineva, se izbeşte de fratele său.

— Ce e cu tine, mă, aici? întreabă Ionică speriat. Unde e gagica?

— Păi, aici!...

— Aici?!... Hopaaa! se miră Ionică. Şi amândoi băieţii îşi îndeasă ochii pe fereastră...

Tocmai atunci Nely intra în cameră. Îşi lasă poşeta pe un scaun şi închide televizorul, scoţând caseta din aparatul video.

— Astăzi, nu, Jean! Te rog! i se adresează ea patronului. Am venit doar să discutăm ceva... Poate o să mă înţelegi...

Patronul o priveşte intrigat.

Nely pune în aparat o nouă casetă, pe care o avea în poşetă. Pe micul ecran apare chiar ea, în postură de cântăreaţă într-un local.

— Pe asta n-ai văzut-o niciodată, îi spune fata. Un fost coleg m-a filmat fără să ştiu. Mi-a dat-o abia azi-dimineaţă. A vrut să-mi facă o surpriză! adaugă, aşezându-se pe un fotoliu şi privind admirativ spre televizor...

— Şi cu ce e asta mai brează decât celelalte? comentează, ironic, patronul, după câteva clipe. Eu te-am văzut pe viu, fetiţo, şi ţi-am mai spus: Şanse de *mare vedetă* la tine... când i-or creşte porcului aripi!...

— Jean, cum poți să fii atât de nedrept și de rău? izbucnește, îndurerată, fata.

— M-am întrebat cum de te-au angajat și în bomba aia, în care cântai când te-am descoperit... Trebuie să fii neapărat critic muzical ca să pricepi că o voce ca a ta nu poate spera niciodată nici măcar la o prezență într-o emisiune de televiziune, nicidecum la un *disc?*

— Și, totuși...

— Nici un „totuși“! o repede patronul: ai semnat cu mine un contract pe trei ani... Și, chiar dacă – să zicem – *tu* ai avea dreptate, *un contract* trebuie respectat! E clar?

Nely a amuțit.

Patronul se ridică, închide televizorul și dă drumul la o muzică serafică, așezându-se, din nou, în fotoliu.

Înțelegând că nu are nici o șansă de a schimba lucrurile, fata se apropie de bar și își toarnă, unul după altul, două pahare de whisky, pe care le bea ca pe un drog.

Apoi începe să se dezbrace, cu mișcări leneșe, până ce rămâne... goală. Pășind către fotoliu, imaginea aceea de statuie îngenunchează, supunându-se parcă unui ritual al mișcărilor, al faptelor...

De-afară, Florin, cu respirația sugrumată, se înghesuie ca să vadă mai bine. Dar Ionică îl dă, binișor, deoparte, spunându-i:

— Gata, gata, țâcă! Asta nu-i de tine... Ce, vrei să visezi urât la noapte?

— Dacă aș visa-o pe asta, *noaptea* ar fi toată... o lumină!... remarcă puștiul înghițind în sec.

— Ce vorbești? Ia uită-te la el?! Te exprimi și poetic!... Te pomenești c-ai început să-i faci Sandei și poezii?!...

— I-aș face eu, dacă aș fi în stare!...

Ionică își apropie, din nou, ochii de geam... Îl vede pe patron scoțând din buzunarul cămășii un frumos colier de aur, pe care îl prinde de gâtul fetei... Apoi începe s-o sărute ușor pe umeri, pe sâni...

Nely se crispează și, deodată, îi arde o palmă... și încă una...

Bărbatul se reazemă de fotoliu, iar pe fața lui se vede că trăiește o... mare plăcere...

— Mai tare! îi cere el... și fata continuă să-l pălmuiască. Mai tare!... repetă... apoi, ca într-un delir, exclamă: Te iubesc! Te iubesc!...

— Ce fac ăia acolo, mă? întreabă Florin, surescitat.

— Hai de-aci! spune Ionică, scârbit, și-l trage de mânecă... Un nebun!... Un masochist!...

Dar, deodată, se oprește fulgerat de un gând:

— Am o idee a-ntâia: jucăm *piesa* cu „calul troian“! Asta e soluția: Mihai! Asediem cetatea dinăuntru! Pricepi?

— Nu! răspunde Florin, nedumerit...

*

... Era blestemul vieții ei: să ajungă să fie batjocorită de acest bărbat – de două ori mai în vârstă, urât, scârbos, masochist..., care o stăpânea însă cu banii lui, cu ceea ce făcuse și făcea pentru ea, pentru mama și sora ei...

Unde sunt visurile ce-i luminaseră copilăria și adolescența?!...Era frumoasă de pe-atunci și voia să ajungă ori doctoriță, ori actriță, care să știe să și cânte, să și danseze. Viața lor însă, în familie, era urâtă: tatăl, maistru constructor – meseriaș foarte apreciat, dar ușuratic –, lipsea mereu de-acasă, umblând cu tot felul de femei, de obicei mai tinere decât el, pe care le găsea mai ales pe șantiere. Era un bărbat frumos la chip, bine făcut și foarte cheltuitor. Câștiga mult, dar acasă aducea din ce în ce mai puțini bani... Într-o zi, și-a luat niște lucruri și a plecat de tot: se îndrăgostise de o femeie cu zece ani mai tânără decât el; era, de fapt, o puștoaică de șaptesprezece ani, o elevă, o practicantă... Îl zăpăcise și pentru ea a lăsat totul...

Fosta soție – femeie cuminte, așezată, și ea maistru, dar la o fabrică de confecții – a divorțat imediat. A rămas să crească singură cele două fete: pe Nely, care avea, atunci, nouă ani, și pe Marina, de patru ani, aflată încă la grădiniță.

Ion Tudoran – cum se numea constructorul – a înțeles, nu peste mult timp, că făcuse o mare prostie părăsindu-și familia. *Iubirea* lui se dovedea o ființă fără pic de judecată și fără echilibru: în realitate nu urmărea decât să-i ia banii, pe care-i cheltuia cu indivizi de teapa și de vârsta ei... L-a copleșit o rușine cumplită și o imensă părere de rău... N-a îndrăznit să se mai întoarcă acasă. S-a apucat de băutură și viața lui a devenit astfel un coșmar. Bea chiar pe șantier, în timpul lucrului. A fost retrogradat... până la simplu muncitor. Nu se mai putea opri și..., într-o clipă de neatenție, amețit, a călcat... în gol, de la etajul al șaselea al unui bloc în construcție...

Trecuseră mulți ani, Nely era elevă în clasa a XI-a de liceu... Era într-o primăvară. La ora de sport, colega ei de bancă a greșit la o săritură (s-a împiedicat de ceva, de fapt), a căzut și și-a fracturat mâna stângă. Profesorul a urcat-o în mașina lui și a dus-o la Spitalul de Urgență. A mers și Nely cu ei...

Tocmai ieșeau: fetei îi puseseră mâna în ghips și voiau să plece.

Atunci a sosit o „Salvare". Din mașină, doi sanitari au scos o targă pe care se afla un bărbat. Nely i-a văzut fața și a tresărit. S-a apropiat... Cel de pe targă era tatăl ei... Doar capul îi rămăsese întreg...

L-a strigat, înfiorată...

Omul a deschis ochii... „Nely, fetița tatii!" a exclamat, recunoscând-o și, pe chipul de ceară, au început să se prelingă două șiruri de lacrimi. Apoi a leșinat, pierzându-și cunoștința...

— E zdrobit rău, domnișoară! i-au spus sanitarii...

A rămas la spital, să aștepte rezultatul operației... Ion Tudoran n-a mai putut fi salvat...

Nici n-avea cine să-l îngroape. Întreprinderea a dat din colț în colț, oferind, până la urmă, o neînsemnată sumă de bani – pentru sicriu și pentru cruce – și un camion, care să-l ducă până la groapa săpată într-o margine de cimitir îndepărtat.

În afară de Nely, nimeni n-a lăcrimat pentru Ion Tudoran. În ciuda purtării atât de urâte a tatălui (în tot timpul, de când plecase de-acasă, nu le dăduse aproape nici un ban, deși era obligat prin lege la o anumită sumă), fata îi purtase o afecțiune tainică, mai ales de când descoperise că semăna atât de mult la chip cu el. (Avea o fotografie de când era tânăr, pe care o ascunsese undeva; din când în când, o căuta și o privea cu nostalgie...) Fosta soție, mama fetelor, a rânduit cele necesare pentru înmormântare, dar atât; era prea încrâncenată în durerea pe care i-o provocase, părăsind-o, ca să-l poată ierta măcar acum...

„Mamă, dar a murit!“ i-a spus Nely, văzând-o ca de piatră.

„Nu, fata mea, nu pot! Pentru mine, el a murit de-atunci! L-am plâns în toți anii ăștia... Acum nu mai pot!...“

... Din toamnă, a început să se pregătească singură (n-avea bani pentru meditații), ca să dea examen de admitere la Medicină. Între timp, profesoara ei de limba română a pus în scenă o piesă de teatru. Ea, Nely, a interpretat rolul principal. La spectacol, dat pe scena liceului, s-a nimerit să asiste și un actor tânăr, văr al unei eleve. A plăcut-o foarte mult. A felicitat-o în mod special, după spectacol, asigurând-o că are talent și îndemnând-o să se pregătească pentru *actorie.* S-a oferit să-i dea lecții..., fără bani... Încântată, dar și naivă, desigur, fata a primit... În scurt timp, s-a îndrăgostit de el, i s-a dăruit (deși tânărul era însurat și avea și o fetiță), iar rezultatul a fost că, în vară, n-a intrat nici la *Teatru* – a fost respinsă din faza probelor de aptitudini – și nici la *Medicină.*

Cu sufletul pustiu și fără nici un rost, și-a adus aminte că știe să cânte și să danseze... Un fost coleg i-a făcut cunoștință cu patronul unui bar, dintr-un cartier mărginaș. A trebuit să se culce cu el ca s-o angajeze...

A început să cânte... și, chiar de la debut, a avut și succes... Faptul i-a dat încredere și i-a deșteptat speranțe... În scurt timp, a dobândit un public care frecventa barul mai ales ca s-o vadă și s-o asculte pe ea... Era, într-un fel, mulțumită.

Atunci au apărut două nenorociri. Mai întâi i s-a îmbolnăvit mama. N-o durea nimic anume, se usca însă văzând cu ochii – carnea de pe ea a început să se stafidească, să dispară de sub piele... Femeia a slăbit cincisprezece kilograme, de-abia se mai putea ține pe picioare. Sigur că a alergat la doctori, la mulți doctori, care și-au tot dat cu părerea, fără ca vreunul să-i stabilească precis un diagnostic. În timpul acesta, acasă, pe noptiera femeii, se adunau mormane de medicamente, care însemnau, în cea mai mare măsură, mormane de bani... aruncați pe apa sâmbetei... Un singur rezultat: o anume stagnare a evoluției.

Iar a doua nenorocire... Într-o seară, cântase parcă mai frumos decât oricând. Lansase și o melodie nouă, patetică, dureroasă, pe care ea o trăia cu lacrimi în ochi. Publicul era cald, impresionat... Apoi, la alte melodii ritmate, a și dansat – își făcuse o toaletă nouă, cu tendință spre „sexy“, care-i punea admirabil în evidență trupul ei „magnific“, cum se exprimase cineva, un bărbat de la o masă din apropierea scenei, chiar în seara aceea...

... Atunci a chemat-o patronul, care a condus-o până la o masă, făcându-i cunoștință cu... *el*...

Venise anume s-o vadă; auzise despre ea (îi spusese șoferul lui, haidamacul cu cicatrice pe obraz, care frecventa, din când în când, localul...).

Dacă ar fi știut patronul ei ce urma să se întâmple, ar fi ascuns-o, pur și simplu...

I-a oferit de trei ori câștigul de la bar și i-a spus că vine peste o săptămână să afle răspunsul. Iar când a venit, a urcat-o în „Mercedesul“ său și a dus-o să-i arate o casă. Când a văzut că-i place, a scos din geantă un act de proprietate asupra casei... pe numele ei, al lui Nely... Peste alte două zile, i-a oferit un inel cu briliant și o brățară. Acum știa totul despre ea și despre familia ei. A promis s-o ajute pe mama fetelor, iar pe sora ei s-o țină la facultate, când termină liceul (ajunsese în clasa a XII-a)...

Nely a fost copleșită... și astfel a început adevăratul ei calvar... A părăsit totul – visuri, bucurii... Avea, în schimb,

avere și chin... Nu nimerise cel puțin peste un bărbat normal: urât, scârbos, dar normal. Nu, ăsta era... și fata simțea, de fiecare dată, o stare de vomă numai când se gândea la ceea ce era obligată să facă pentru el...

40

Ca în fiecare dimineață, doamna Elvira face o pasiență, în timp ce își bea cafeaua. Și, ca de obicei, Romeo, cotoiul, o „asistă", din fotoliu.

Se aude scârțâitul scării, dinspre mansardă.

— Romeo – i se adresează bătrâna –, asta nu e *treapta a cincea.*

— Miau! aprobă cotoiul.

Doamna Elvira deschide ușa: un om cu ochelari negri și cu baston alb, un *orb* deci, coboară scara.

— Vă rog, nu leșinați! Tot eu sunt, Ionică! strigă studentul alergând pe scări spre a o prinde, eventual, ca să nu cadă.

— Dar ce s-a întâmplat, maică?

— Azi am de jucat un rol!...

— Gata, bătrâne? întreabă Mihai, care apare din camera lui. Sărut mâna! se adresează el apoi doamnei Elvira.

— Doamnă, eu sunt „orb", iar el e „calul troian"!

— Ce așteptăm? Hai la lupta cea mare!... adaugă Mihai, luându-l de braț și plecând.

— Doamne, aici e ceva necurat! murmură bătrâna privind uluită în urma lor și făcându-și cruce.

*

Dinspre magazinul „Raiul copiilor“, „orbul“ Ionică se apropie cu paşi grăbiţi de gura metroului. Văzându-l, două cucoane întorc, mirate, capul după el.

— Vine! îl anunţă Ionică pe Mihai, care aştepta lângă o tonetă de ziare.

Mihai îşi aranjează ţinuta şi porneşte în direcţia dinspre care venea... Nely. Pe măsură ce se apropie, fata, care l-a observat, parcă nu-şi poate desprinde privirea de pe chipul lui.

Când ajung faţă în faţă, Mihai îi şopteşte:

— Să nu-mi spui că semăn cu agentul federal Cooper...

— Ba da! M-am şi îndrăgostit de el aseară!... Dar pe dumneata te cunosc mai de mult!

Mihai o priveşte mirat.

— De unde?

— „AMORE MIO“! exclamă fata, aţintindu-l în ochi şi zâmbindu-i.

— Atunci, pot să vă însoţesc? întreabă Mihai.

— Cu plăcere! răspunde Nely, privind în fugă spre magazin. Apoi, pornesc împreună.

Ionică a asistat cu gura căscată la *succesul* lui Mihai.

— Cum face ăsta, domnule? Cum face ăsta, domnule, de-i reuşeşte? bombăneşte el, învârtindu-se în neştire pe trotuar.

Ridicând „privirea“, dă cu ochii de plutonierul-major nea Marin, care, parcă, îl aţinteşte. Ionică a îngheţat. Bastonul... de „orb“ a început să tremure pe asfalt. Broboane de sudoare îi apar pe frunte.

Nea Marin se apropie încet de el:

— Doriţi să traversaţi? îl întreabă politicos, apucându-l de braţ...

Ionică bâlbâie ceva neinteligibil.

Poliţistul opreşte, pentru câteva clipe, circulaţia şi îl ajută să treacă pe partea cealaltă a străzii. Ionică îl priveşte speriat de după ochelari, în timp ce bastonul îi bâţâie în mână ca bolnav de spaimă...

— Mulţumesc! îngână „orbul“ și, luând-o la picior, dă colţul străzii, se opreşte şi, oftând uşurat, îşi şterge faţa de transpiraţie.

41

Într-o sală de repetiţie de la Academia de Muzică, Mihai cântă, la harpă, o melodie duioasă... Trăiește din plin tihna și visarea pe care cântecul i le strecoară în suflet...

Iată însă că pe culoar se aud pașii apăsați ai Danei și ai lui Ionică. Studentul – de data aceasta cu un nou deghizament: perucă roșcată, mustăcioară de aceeaşi culoare, ochelari... de soare – abia se ţine de ziaristă, care a pornit parcă la atac...

— Nici vorbă! Îl cunosc eu! îi replică Dana tăios și intră, furioasă, în sala în care repeta Mihai. Cunoștea locul, se mai întâlniseră și altă dată aici, dar nu în această stare sufletească.

— De ce n-ai avut curajul să-mi spui tu? se repede Dana cu vorbele. „Cal troian“, da? Domnul vrea să facă pe cuceritorul irezistibil?! completează, trăgând de o coardă de la harpă.

Luat prin surprindere, Mihai se ridicase de pe scaun și o privea încurcat... Își revine după câteva secunde și încearcă să preia *frânele* situației:

— Dar, dacă nu-i fac un pic de „curte“, tu crezi că aia e proastă să-mi spună așa, în mijlocul străzii, ce *afaceri cu droguri* învârte boss-ul ei?

— Vezi? Te-ai dat de gol! se avântă, din nou, Dana. Îți trebuie *atmosferă*, *intimitate*, *alcov!* Ca să nu zic *aşternut!* Parcă n-aş ști eu ce-ți poate pielea!

Mihai se enervează:

— Și-atunci, cu prăpăditul ăsta ce facem? întreabă el cu glas mâhnit.

Dându-și seama că situația e pe cale să pericliteze prietenia dintre cei doi, Ionică se hotărăște să se sacrifice:

— Uite ce e, mă – se adresează el, serios, Danei și lui Mihai, scoțându-și peruca, mustața și ochelarii –, decât dihonie între noi, mai bine mă predau încă o dată!

— Acum chiar că eşti bun de balamuc! i-o retează Mihai.

Dana devine mai conciliantă...

— Şi, mă rog, întreabă ea, insinuant, unde te-ai gândit să te întâlneşti cu *dânsa*... Asta, dacă nu este un secret...

— Dana, să ştii că eu nu glumesc! reia Ionică.

— Tu să taci! îl repede ziarista. Vreau să-l ascult pe *prietenul* tău... Aud?!...

— Păi..., se „gândeşte“ Mihai, la o cofetărie, la un bar, la un bar de zi – rectifică el repede.

Dana fierbe câteva clipe şi apoi îi ordonă:

— Jură că n-o duci acasă!

Mihai înghite în sec, uitându-se, în fugă, spre Ionică. Apoi coboară privirile, spunând:

— Jur!

— Nu aşa! Uită-te în ochii mei: juri?

— Jur! Dar, în aceeaşi clipă, fără să vadă Dana, își încârligă două degete, în semn că jură strâmb.

— Ionică, eşti martor!

— Cu ochii şi cu urechile mele! răspunde studentul-actor, făcând și el acelaşi semn...

42

Sanda și Florin se plimbă pe-o alee din Cișmigiu. Au ajuns mai devreme, ca să aibă timp și de o plimbare, înainte de intrarea la ore.

— De fapt, *cartea cea mare* acum se joacă! îi spune Florin, în continuarea discuției... Nu se poate ca Nely să nu știe care sunt chichițele afacerii...

— Bine, și tu ce crezi? Că ea e atât de fraieră, încât să-i spună lui Mihai ce știe?

— A, nu-l cunoști pe Mihai! E de-ajuns să spună: „Sesam deschide-te!“ și toate fetele îi cad la picioare. Are băiatul *metode!* precizează Florin, zâmbind.

— Și-ți predă și ție „lecții“?

Florin se amuză:

— Eu am un profesor mai bun - pe Ionică!

— Pe cine?

— Da, ce te miri? Am luat și notițe! adaugă liceanul, izbucnind în râs...

— Nu mai spune? Și... când le *citim?*

— Ai vrea? întreabă Florin, cu ochi lucitori.

— De ce nu? bravează Sanda. La urma urmei, nu suntem noi *școlari?* Trebuie să învățăm, nu?... De toate! adaugă ea cu cochetărie.

43

La o masă dintr-un birou redacțional, Dana își pregătește reportajul despre violență. Dă drumul reportofonului și ascultă.

„... Dumneavoastră ce părere aveți despre violență?“

„Excelentă, domnișoară!“ se aude răspunsul lui *Sherlock Holmes*.

Fata apasă pe buton și derulează mai repede. Ascultă din nou:

„... Scara violenței este perfidă: cine a apucat să pună piciorul pe prima treaptă va fi tentat să sară și peste a treia și... peste a cincea... Și astfel, cu cât urci, prăpastia devine tot mai adâncă!“... Cea care vorbește – o profesoară, probabil – are o voce sentențioasă.

Cu un gest nervos, Dana oprește reportofonul:

— Mda! „Treapta a cincea“! murmură pentru sine și, în câteva secunde, se încarcă de neliniște. Se ridică brusc și începe să-și strângă lucrurile.

*

Geta, împreună cu câteva colege ale sale probează... rochii de mireasă.

— Bravo, fetelor! le spune asistentul, trecând printre ele. Epatante! Ravisante! *Nec plus ultra!* (Dincolo de asta nu se poate!) Rupem gura târgului!...

Fetele își dau coate și zâmbesc, cunoscând stilul gongoric al asistentului.

— Dar nu uitați – continuă mustăciosul: sâmbătă, la ora 13!... Geta, cu muzica s-a aranjat? Trebuie să fie astrală, celestă, cor de îngeri!...

— E gata, domnule profesor: i-am și dat telefon domnului Mozart! răspunde Geta, „serios"...

— Drăcoaico! o amenință asistentul, făcând un gest cu arătătorul.

Intrând în încăpere, Dana o caută din ochi pe Geta. Îi face un gest discret și cele două fete se retrag într-un colț mai ferit.

— Ce e aici, la voi, dragă, *mirese* la xerox?

— O chestie de binefacere! Spectacol! Să atragem cumpărători. Avem și un magazin. Ne-am dat naibii, intrăm și noi în afaceri! răspunde Geta.

— Milionăreasă să te văd! Dar acum vii cu mine!

— Iar e ceva cu zăbăucul ăla?

— Nu cu al tău, cu al meu, de data asta! Hai să mergem!

— Unde?

— Să vezi și tu cum mă înșală cu farfuza aia de secretară.

— Vezi-ți de treabă, Dana, Mihai e băiat serios!

— Deci nu crezi!

— Nu!

— Și nici nu vii!

— Nu pot să plec acum!

— Atunci, salut! spune Dana, întorcându-i spatele...

44

Nely și Mihai se află față în față, pe două fotolii. Pe micul ecran, se derulează aceeași casetă cu imagini care o înfățișează pe Nely, cântând...

— Înțelegi acum de ce mă aflu la tine? izbucnește fata și, ridicându-se, se așază în genunchi, în fața lui Mihai... Viața mea e un iad!... M-am săturat!... Nu mai pot să-l suport! Și începe să-l sărute pe Mihai, care se retrage ușor spre speteaza fotoliului... Îl urăsc! Îl urăsc! exclamă ea, sărutându-l tot mai pătimaș.

— Nely, Nely! încearcă Mihai s-o tempereze.

— Dar n-am ce să fac... Serviciul, casa pe care mi-a cumpărat-o, bijuteriile..., doctorii și medicamentele pentru mama..., totul se află în mâinile lui. Pe Marina, soră-mea, a promis c-o va ține la facultate... Viața asta nenorocită... m-a robit, m-a făcut să-mi fie rușine de mine..., spune ea plângând și deschizându-i un nasture de la cămașă. De un an și jumătate, de când sunt în „slujba" lui, n-am îndrăznit să ridic ochii spre un băiat care să-mi placă! Înțelegi? adaugă, asaltându-l, din nou, cu sărutări pătimașe...

— Nely, fii cuminte! Te rog, fii cuminte!... spune Mihai aproape sufocat de un sărut prelung...

În mansarda lui Ticuță, Ionică a terminat de legat o oglindă, în unghi oblic, de o perie cu coada lungă, pentru păianjeni... Acum o coboară de la fereastra sa până în dreptul ferestrei deschise, de la camera lui Mihai...

„Mamăăă!" exclamă studentul, ducând o mână la ochi..., dar privește apoi cu aviditate scena erotică dintre Mihai și Nely.

*

În bucătărie, urcată la locul de „pândă" cunoscut, doamna Elvira privește atentă și ea prin ochiul de geam:

„Văleu, îl zobește pe bietul băiat!" rostește cu îngrijorare, rămânând, totuși, să vadă mai departe „scena"...

*

„Dacă aș fi legat și un microfon de oglindă, ce grozav ar fi fost, auzeam și toată discuția!" se gândește Ionică. Pri-

vind prin fereastra deschisă, spre stradă, deodată o vede pe Dana apropiindu-se de casă. Ridică repede oglinda şi, după ce-o lasă undeva, îşi pune mâinile în cap, văitându-se:

— Ei, până aici ne-a fost! Acum s-a terminat cu noi!

*

Dana urcă în fugă scările spre camera lui Mihai. Ascultă la uşă. Aude zgomote... confuze, indistincte...

— Mihai! Mihai! Ştiu că eşti înăuntru!

Dar, din cameră, nici un răspuns.

Învinsă de emoţie şi încordare, fata izbucneşte în plâns.

... Prin uşa întredeschisă, Ionică priveşte toată întâmplarea. Strânge din ochi, ca şi cum n-ar vrea să mai vadă nimic şi se retrage încet..., fără să închidă.

Dana începe să coboare scările. Aducându-şi aminte de ceva, se întoarce şi, plină de năduf, izbeşte cu piciorul în „treapta a cincea"...

Ionică se plimbă agitat prin mansardă, bombănind: „Ce ţi-am făcut, Mihai, ce ţi-am făcut!... Iartă-mă, bătrâne!"...

Doamna Elvira, stând în uşa bucătăriei, îl aude. Priveşte, mirată, spre mansardă...

*

În cameră, cei doi au îngheţat când au auzit-o pe Dana. Îşi ţineau şi respiraţia. După plecarea acesteia, Nely, goală puşcă, s-a repezit spre camera de baie.

Mihai, într-o stare de confuzie, se ridică şi, mergând în faţa oglinzii, îşi altoieşte o palmă zdravănă şi exclamă:

— Domnule, eşti un măgar...

Auzindu-l, doamna Elvira priveşte nedumerită, de data aceasta, spre camera lui Mihai:

— A înnebunit lumea, maică! spune ea, traversând coridorul şi intrând în propria sa cameră. Înţelegi, Romeo? adaugă acum către fidelul ei confident. Ăştia toţi sunt nebuni! Ascultă la mine: nebuni!...

45

Pe discul unui telefon public, Mihai formează numărul Danei.

Ionică, spăsit, stă lângă el, „ţinându-i pumnii". În apropiere de ei, doi indivizi lipesc un afiş pe un panou.

— Dana, succes mare! Trebuie să te văd imediat! spune Mihai, făcând cu ochiul spre Ionică.

— Eu nu vreau să te mai văd niciodată! se aud în receptor vorbele hotărâte ale fetei.

— Ce, ai înnebunit? E vorba de *problema* aia...

— Cunosc *problema*: nu mai avem ce vorbi! răspunde, cu asprime, Dana și-i închide telefonul...

— Am îmbulinat-o, fratele meu! rosteşte Ionică, fiert.

— Lasă „bulinele" și vino cu mine! îi comandă Mihai.

Dar, în acel moment, ochii i se opresc pe cei doi indivizi care acum se îndepărtează. Sunt cei care au atacat-o pe Dana în Cişmigiu. Chipul lui Mihai se întunecă.

— Mă, eu parcă îi ştiu pe ăștia! spune Mihai, întorcându-şi privirea spre afiş. Se îngrozeşte: imaginea – o reclamă de film – înfăţișează o fată moartă. La gâtul ei străluceşte un lănţişor de aur...

Înspăimântat, Mihai porneşte în fugă de-a lungul trotuarului... Ionică nu înțelege nimic...

*

Ajungând la apartamentul Danei, apasă înfrigurat pe bu-

tonul soneriei... Aşteaptă câteva secunde, dar nimeni nu se apropie de uşă, nimeni nu deschide. Dinăuntru, se aude o muzică ciudată...

Neliniştit, cu gesturi precipitate, Mihai descuie uşa (avea şi el o cheie) şi intră... În faţa ochilor, cu chipul însângerat, Dana zace pe canapea.

— Dana! mai apucă să strige Mihai şi cade leşinat pe un fotoliu.

Fata deschide ochii şi, văzându-l, se îndreaptă spre el... În drum, luând un prosop de pe măsuţă, îşi şterge... masca de roşii de pe faţă.

— Mihai! Mihai! i se adresează ea, scuturându-l. Dar băiatul continuă să rămână leşinat.

Fără să stea mult pe gânduri, Dana îi aplică două palme zdravene şi-i aruncă şi un pahar de apă pe faţă.

Mihai îşi revine.

— Nu te-au omorât!... exclamă el bucuros, întinzând braţele să-i cuprindă picioarele...

— Tu mă omori! răspunde fata, îndepărtându-se. Apoi se întoarce şi adaugă: Să ieşi imediat! Degeaba joci teatru! Ţi-am spus: nu mai avem ce vorbi!

— Da, dar eu am! răspunde Mihai.

— Vorbeşti la pereţi!

— Atunci, stimate perete şi stimaţi pereţi, aflaţi că... între pereţii unde m-am aflat... am descoperit un lucru nemaipomenit! declară el în reportofonul Danei, pe care îl luase, involuntar, de pe masă. Dar, dându-şi seama că se află în postura lui Cooper, îl pune, ca ars, deoparte...

— Da, că ţi-ai călcat jurământul! exclamă Dana, cu năduf.

— ... Am aflat că *POLIŢIA* a făcut percheziţie la boss-ul de la „Raiul copiilor“, chiar în noaptea arestării lui Ionică... Nici urmă de drog!... Dar, mâine, prin vama Giurgiu, un TIR al firmei „Ablay“, din Istanbul, va intra cu un nou transport de... păpuşele! Şofer – omul „nostru“ cu cicatricea; ajutor de şofer – vânzătorul de la raionul de păpuşi. Tirul ne va conduce... la *depozit!*...Din investigaţii, a rezultat că

sursa de informații, adică secretara, nu este implicată în afacere... Ei, ce aveți de spus, iubiți „ascultători“?...

Urmărindu-l, totuși, interesul Danei a crescut cu fiecare informație nou aflată...

— Și cu chicotelile? întreabă ea.

— Ce chicoteli?!...

— Eram la ușă! Te-am strigat și n-ai răspuns.

— Cum să răspund, dacă eram la... cofetărie?! Mă îndopam cu savarine.

— Dar am auzit cu urechile mele! susține fata.

— Baba, dragă! Vorbește cu Ticuță al ei!

— Și parfumul acela franțuzesc, ce năvălea pe sub ușă?...

— A, de la Romeo, cotoiul! Îl parfumează doamna Elvira, că, altfel, zice că n-are succes la pisicile din mahala! A mai îmbătrânit și el, ce să-i faci!...

Dana face un gest de exasperare:

— Mincinoșii secolului! O adevărată calamitate sunteți pe capul bietelor femei!...

— Și *pontul* cel mai tare știi care e?

Dana îl privește curioasă.

— ... A fost și nu mai e! Azi îl vedem... și nu e! Că de aceea a luat plasă POLIȚIA!

— Adică?

— Mai prozaic: băieții și-au schimbat depozitul. Asta e!... Unde e?!...

Dana s-a mai liniștit...

— Și cum putem afla? întreabă ea, intrând „în plasă“.

— Asta rezolvă băiatul! Mâine seară: Giurgiu, TIR, codiță până la depozit...

— Și dacă ți se întâmplă ceva? întreabă fata, neliniștită.

— Nu-ți face griji: sunt *singur* pe lume!...

*

— Ce-ai făcut, mă? îl întreabă Ionică, nerăbdător, când ajunge în stradă.

— Catastrofă! Și, măcar de-ar fi fost ceva!

— Cum adică? Doar te-am văzut... în oglindă!...

— N-ai văzut nimic! Dacă ai fi și *auzit*... Am fost tot timpul pe post de *confident* și... de Cooper... Crezi că mi-a mai ars de amor? Așa că... pătimesc degeaba!...

— Mă, nu-mi vine să cred!... Era acolo o „luptă“ între voi, de-ți venea să sari pe pereți... Pe mine nu mă duci!... Dar, mă rog, nu mă bag!... Să fie clar însă: la Giurgiu eu plec! spune Ionică ferm. V-am dat și așa destule dureri de cap.

— Mergem amândoi atunci! hotărăște Mihai.

— Nici vorbă! Tu ești băiat frumos, sari în ochi! Pe când eu *mă fac* cum vreau și mă fofilez...

— Și, dacă...

— O să aveți voi grijă de Florin și de Getuța!... se roagă Ionică, întristat de-a binelea...

46

Este, din nou, dimineață. În camera ei, doamna Elvira își face obișnuita pasiență, sorbind din cafea.

— Miau! Miau! se agită Romeo.

— Ce e, băiatu' mamii? Ce s-a întâmplat: ai rămas cu gândul la vreo jună? îl întreabă, cu afecțiune, bătrânica.

— Miau! Miau! repetă cotoiul.

— Am înțeles, probleme prozaice! declară stăpâna, luându-l în brațe, să-l scoată afară.

Deschizând însă ușa, dă un țipăt scurt și îl scapă jos pe Romeo: întors cu spatele, cineva, un bărbat, alunecă pe balustradă ca pe tobogan. Doamna Elvira se pomenește în fața cu... un „mecanic“.

— Am vrut să nu vă sperii, doamnă, să nu mai scârțâie scara... Tot eu sunt, Ionică...

— Alt „rol“, maică? întreabă băbuța, ducându-și mâna la inimă.

— Alte măști, aceeași piesă, stimată doamnă! Sărut mâna!

— Piesă, piesă, dar prea multe măști! rostește doamna Elvira, privind bănuitoare în urma lui...

47

— Întâi a fost *Ticuță!* Ați auzit de el... Cu *nudurile!...* Și, dintr-o dată, *orb!* Bâjbâia pe scări... Acum, *mecanic!...* Cică... „alte măști, aceeași piesă“! Problema e... care „piesă“? întreabă bătrânica zâmbind.

Sherlock Holmes, în biroul căruia se afla, o asculta cu atenție și cu plăcere.

— Doamnă Elvira, vă mulțumim foarte mult! îi spune el.

— Dar de unde știți că mă numesc Elvira?

— Hm! Doamnă, *POLIȚIA* știe tot! răspunde maiorul schimbând luleaua.

— Mă anunțați și pe mine când... se termină „spectacolul“?

— Bineînțeles - strada Florilor, nr. 7!

— Și asta ați aflat?

— V-am spus: *POLIȚIA* știe tot... și încă *ceva* pe deasupra...

Rămasă fără replică, doamna Elvira face o plecăciune și iese...

48

Tot drumul, în tren, se gândise cum o să se descurce... Acum ajunsese de câteva ore și tot aștepta... Ar fi vrut să întrebe vameșii dacă știu ceva despre posibila sosire a unui TIR al firmei „Ablay“ ..., dar și ei l-ar fi putut întreba „în ce calitate“ se interesează... Sigur, ar fi putut să spună orice, că reprezintă, de pildă, magazinul „Raiul copiilor“, din București, beneficiarul importului, sau oricare altă minciună. Bine ticluită, aceasta n-ar fi deșteptat suspiciuni. Un lucru ar fi rămas însă descoperit: la sosire, vameșii le-ar fi comunicat, cu siguranță, celor de pe TIR că cineva s-a interesat de ei... Și-atunci pe unde ar fi scos cămașa?

De aceea bietul Ionică, oricărui imbold venit de dinăuntru, era nevoit să-i dea câte un bobârnac, obligându-l să rămână cuminte, la locul lui, liniștit și... necunoscut. Iar el, cu ochii mari, cu urechile ciulite, se strecura prin puzderia de autoturisme, camioane, microbuze, TIR-uri etc., etc., care-și așteptau rândul spre a intra ori a ieși din țară...

Obosise, i se făcuse foame, îi era somn... Ar fi vrut să se culce undeva, într-un pat moale și bun, și să nu mai știe de nimic. Pentru somn, ar fi renunțat și la mâncare, poftim! Dar, unde? Și parcă spre a dormi... la Giurgiu bătuse el drumul?!...

Îi veni să râdă... Înghiţi însă şi râsul, ca să nu atragă atenţia celor din jur... „Ia uitaţi-vă la ăla – ar fi putut să spună cineva, văzându-l –, râde singur, săracu'!..."

Şi, ca de fiecare dată când rămânea, fie şi numai pentru câteva clipe, cu el însuşi, se gândi la Geta. „Oare ce-o fi făcând ea acum?!..."

*

— Zău dacă te mint, Dana: mi se zbate ochiul drept! tocmai îi spunea Geta, la telefon, prietenei sale. Mi-e frică să nu i se întâmple ceva..., ce, e de joacă? M-aş duce până la Isoscel!...

— Am înţeles! „Antenele"! Atunci, cântă-i „La mulţi ani!" şi din partea mea..., că e ziua ei! se aude vocea Danei în receptor...

— Împlineşte tot *cincizeci* de ani? întreabă Geta, râzând...

— Cred că da, e un *prag* peste care nu mai are putere să treacă...

*

TIR-ul pe care scrie, cu majuscule, „ABLAY" – Istanbul sosise, în sfârşit... Inima lui Ionică bate precum clopotul de la Mitropolie: „Ei, acum să te văd, domnule scamator, cum intri tu în *alcovul mireselor* şi, mai ales, cum o să ieşi de-acolo, fără să... ", îl bombăneşte un gând care îi înfige, cu fiecare vorbă, în coloană, vârfuri de ace trecute prin foc...

Aşa cum se află, travestit în mecanic, nu atrage, fără îndoială, atenţia. Se mişcă de colo-colo, ca şi când s-ar găsi mereu în drum spre o maşină... ce-l aşteaptă... Singura însă pe care *el* o aşteptase constituia în aceste momente ţinta privirilor sale..., pentru că vameşul tocmai îşi terminase controlul şi, coborând din TIR, se îndreaptă către birou. În spatele lui, şoferul cu cicatricea îl urmează cu nişte acte în mână...

Ionică se apropie la câțiva pași și, în clipa în care ajutorul de șofer – vânzătorul de la „Raiul copiilor“ – urcă în cabină, el se strecoară, ca o zvârlugă, în interiorul TIR-ului și se ascunde după niște baxuri, ținându-și respirația, de spaimă.

Şoferul se întoarce, închide ușile din spate şi... maşina pleacă...

*

În jurul unei mese, de pe care privește triumfal un tort cu etaj, ornat sărbătoreşte, zece-doisprezece elevi – băieți și fete –, din clasa la care este dirigintă Isoscel, cântă, cu însuflețire, „La mulți ani!“ Sfârşind, aplaudă cu toții, repezindu-se, totodată, să-și sărute profesoara.

— Ho, că mă sufocați! le spune aceasta, îmbrățișându-i, la rândul ei...

În realitate, era sincer impresionată de prezența copiilor în propria-i casă, care, dacă n-ar fi fost „Ionică“, să mai hămăie din când în când, ar fi arătat ca un spațiu pustiu, ca un muzeu al amintirii anilor ce se duc... Din generație în generație, elevii își transmiteau, precum într-o ștafetă de suflet, pe lângă atâtea alte *informații* despre Isoscel, și această dată a venirii ei pe lume... Era un moment ce-i reînvia un lung șir de tristeți și de·dureri, devenite și ele însă frumoase, în înlăcrimata lumină a aducerii-aminte. Astfel că profesoara, care se apropia de momentul pensionării, era foarte bucuroasă că într-o asemenea zi se afla înconjurată de zâmbete și de suflete pe care ea le iubea, oricum ar fi fost acestea și oricâte păcate ar fi avut...

În apartament intră acum Sanda și Florin.

— Ați sosit și voi, puișorilor? îi întâmpină Isoscel.

— La mulți ani, doamnă dirigintă! spun cei doi, oferindu-i un frumos buchet de flori... V-am adus și o pisicuță – adaugă Florin, desfăcând un pachețel.

— Sperăm să vă placă! rostește Sanda.

— Mie ca mie – răspunde Isoscel –, dar „dulăii“ ăștia (și

arată un șir de cățeluși), aduși de colegii voștri, o să se dea în vânt după ea.

Și nu apucă s-o așeze bine pe o policioară, vizavi de cățel, că „Ionică“ începe s-o latre...

— Amor mare, ce v-am zis! Au și început *declarațiile!*... Ei, și acum să dăm lovitura la tort! propune profesoara, aducând un cuțit mare, de bucătărie.

— Doamnă, ați uitat lumânările! spune Cristian cu o a-proape insesizabilă ironie.

— Fără! răspunde prompt Isoscel. Oi fi eu de *mate*, dar nu știu să număr decât... până la *cincizeci!* Așa că, tot ca în anul trecut, închipuiți-vă că tremură deasupra cele cinci-zeci de flăcărui... E bine?

Copiii izbucnesc în râs, înghesuindu-se cu farfuriile, pe care și le iau de pe masă, spre paleta cu feliile de tort. Singurul închiondorat, care privește galeș... spre Sanda, este Grig. Un ghiont discret al lui Cristian îl trezește, îndemnându-l să-și ia și el farfuria, spre a-și aștepta *porția*...

— Și, dacă ești cuminte, vine... și „porția“ cealaltă! îi șoptește, totodată, acesta. Grig scutură pe loc imaginile de vis ce-i bântuie ființa și privește spre colegul său cu ochi strălucitori...

*

S-a înnoptat. TIR-ul își vede mai departe de drumul său, spintecând, cu luminile farurilor, întunericul...

În interior, Ionică se află în „exercițiul funcțiunii“: tocmai a deschis un bax și, ajutat de *unda* albă a unei lanterne, pe care a așezat-o alături, deșurubează cu grijă „trupul“ unei *mirese*...

„Evrica!“ șoptește el, deodată, fericit, dând cu degetele peste o pungulită de plastic, soră cu cea pe care polițiștii o scoseseră din *păpușa lui*, nu cu mult timp în urmă. Ar vrea s-o rupă și „să guste“ praful. Da, dar el nu cunoaște gustul drogului, ca să-l poată recunoaște, și apoi, cine știe ce i se mai poate întâmpla cu acest „L.M.4“ – substanță interme-

diară, care urma să fie prelucrată (după cum aflase de la Poliţie şi-l mai lămurise şi Dana, fiindcă ea scrisese despre aşa ceva)?!... „Dar asta e, precis!“ încearcă să se autoconvingă Ionică, simţind cum un val de linişte începe să-l mângâie din cap până în picioare...

*

Musafirii lui Isoscel – şi ei fericiţi – dansează în ritmul unui rock. Profesoara, care, o dată cu sosirea Getei, se retrăsese într-o altă cameră, îi lăsase singuri în sufragerie, rugându-i să aibă grijă de bunul ei renume – adică să nu facă zgomot prea mare, încât colocatarii să aibă motive „s-o expulzeze“ din bloc...

Acum îşi pusese în funcţiune „sirena“ interioară şi, umblând cu „antenele“ pe urmele lui Ionică – fiindcă aşa îi ceruse iubita lui –, se concentra, se concentra...

— Nu ştiu ce să zic – rosteşte ea, la un moment dat –, Ionică e bucuros, e sigur bucuros, dar... se află în întuneric... Sau bucuria îi este întunecată... Nu e clar... : aşa... ca „uite popa, nu e popa“! Că e şi-un popă pe-acolo!

*

Culcuşit între două baxuri, Ionică doarme fericit. Un zâmbet larg îi luminează chipul. Visează că...

Deodată însă întinde un picior şi răstoarnă un balot care produce un zgomot puternic. Se trezeşte, speriat.

Maşina se opreşte...

— Ia vezi ce e! Parcă am auzit ceva..., se adresează şoferul vânzătorului.

Ionică a îngheţat. Calculează, în câteva secunde, planul de acţiune... Se apropie de uşa din spate şi se ascunde...

Ajutorul de şofer deschide şi urcă în maşină...

Cu agilitate de felină, studentul-actor se strecoară prin spatele lui şi, coborând în aceeaşi linişte, din câţiva paşi, ajunge la marginea şoselei şi se ascunde după un copac.

Omul din TIR a simțit parcă ceva: întoarce capul, se uită câteva clipe, dar îndreaptă puternicul fascicul de lumină al unei lanterne asupra mărfii din interior. Vede balotul răsturnat. Se apropie, îl ridică și îl pune la locul lui. Apoi, mângâie cu lumina câteva pachete, la rând, netezind, la un moment dat, cu unghia, eticheta, puțin dezlipită, de pe fața unuia dintre ele...

— Se răsturnase un balot, care n-a fost așezat prea bine. L-am pus la locul lui! îl informează el pe șofer, în timp ce acesta demarează.

Din „ascunzătoarea“ lui, Ionică vede cum TIR-ul este înghițit de întuneric.

Imediat însă, din urmă, apar două lumini. Studentul iese în marginea drumului și face semn. Pe lângă el trece în goană un autoturism care ține parcă neapărat să ajungă cât mai repede TIR-ul.

Se apropie alte două faruri.

— Numai dacă treci peste mine, altfel nu pleci fără să mă iei, spune Ionică, postându-se în mijlocul drumului și făcând semne disperate.

Mașina se oprește.

— Domnule, vă rog..., știți..., începe Ionică, apropiindu-se, dar, deschizând portiera și văzând la volan... un preot, are o tresărire. Câteva clipe privește lung, fără un cuvânt...

— Poftește, fiule! îl invită popa...

Văzând rezerva lui Ionică, adaugă zâmbind:

— Eu nu aduc *ghinion* decât păcătoșilor!... La București?

— Da, părinte! răspunde studentul, prinzând curaj și așezându-se mai bine în scaunul din dreapta șoferului...

— Dar cu ce ocazie așa... singur, noaptea, pe drum?...

— Păi... am fost la un văr de-al meu – găsește Ionică o minciună –, un văr care stă în satul... ăsta din spate (văzuse, când a oprit mașina, niște lumini ale unor case, nu prea departe de locul în care se afla el)... Am venit cu trenul azi-dimineață și... ba cu treaba, ba cu vorba... a trecut timpul. El s-a oferit să mă ducă la București cu mașina, dar...

n-a pornit afurisita, n-a vrut și pace: bateria, electromotorul, Dumnezeu știe ce-o fi având, dar n-a pornit! Și, ce era să fac? Am ieșit în drum, mi-am zis că o să găsesc eu pe cineva, cu *inimă bună*, care să mă ia... Trebuie să ajung neapărat astă-seară acasă... Şi, ca să nu aştept prea mult, am luat-o la picior. Aşa m-ați prins dumneavoastră din urmă...

— Da, da! exclamase popa, de mai multe ori, pe parcursul explicației, vreme în care Ionică nu prea îndrăznise să se uite spre el...

Privindu-l acum cu atenție, i se pare că zâmbește, de parcă ar spune: „Asta s-o crezi tu, băiete! Degeaba te străduieşti, că nu se prinde!"

Bănuielile îi sunt întrerupte însă de o constatare care îl face să tresară. „Măi, al naibii! îşi spune Ionică. Dacă îi dau deoparte barba frumos pieptănată și sprâncenele alea stufoase, popa seamănă perfect cu maiorul de la Poliție, ăla cu luleaua goală..."

Și un drăcușor, ce se răsucește în el, îl face să exclame:

— Părinte, da' ce semănați cu un *prieten* de-al meu!...

— Zău?! Cu cine?

— Ei, nici nu îndrăznesc – se codeşte Ionică. Ăla e polițist... Ce să aveți dumneavoastră comun cu... Poliția?!...

— Căile Domnului sunt necunoscute, fiule! răspunde popa „în doi peri"...

*

Un taxi oprește în fața vilei doamnei Elvira. Nely coboară foarte agitată. Plătește șoferului și apoi intră grăbită în vilă...

Patronul, domnul Jean, care o urmărise tot drumul, oprise și el, la o distanță de circa cincisprezece-douăzeci de metri, „Mercedesul" său. O văzuse intrând în casă. Cu un aer gânditor, își aprinde o țigară de la bricheta de bord... Se reazemă de fotoliu și inspiră adânc, închizând ochii...

*

Fata urcă, în grabă, scările către camera lui Mihai. Ajungând, bate la uşă, dar nu i se răspunde... Dinăuntru se aude cântec învăluitor de harpă...

Nely apasă pe clanţă şi uşa se deschide.

Subjugat de acordurile melodiei, Mihai cântă mai departe, fără să audă. Deodată, degetele delicate ale unei femei îi acoperă ochii... Întorcându-se, o descoperă pe Nely. Chipul i se crispează.

— Nu mă alunga! se roagă fata. La *el* nu vreau să mă mai întorc niciodată!...

Siderat, Mihai încearcă să explice:

— Bine, dar eu...

În această clipă, cineva bate discret în uşă...

Cei doi au încremenit.

— Nely – se aude vocea calmă, sigură, a patronului –, este o naivitate ce faci!

— O fi, dar cu tine am terminat pentru totdeauna! Cu orice risc! răspunde fata ferm.

— Azi-dimineaţă mi-a adus doctorul ultimele analize: singura şansă pentru mama ta este clinica doctorului Chaillot, din Elveţia! se aude vocea imperturbabilă a domnului Jean... Te aştept afară, în maşină! adaugă el.

Nely pleacă ochii, învinsă. Izbucneşte în plâns...

... La postul său de „supraveghere", cu uşa întredeschisă, doamna Elvira o vede coborând scările, cu paşi încărcaţi de durere...

În faţa vilei, patronul îi deschide portiera.

Maşina demarează, pierzându-se în noapte...

*

Florin şi Sanda coboară scările... Petrecerea se terminase... Elevii plecaseră rând pe rând. Ei erau ultimii...

La primul etaj, băiatul face semn şi se opresc, fiindcă observă cum, în holul de la intrare, Cristian îi dădea lui

Grig... un pliculeț ce arăta exact ca cele pe care le primiseră ei, Florin și Sanda.

— Băiețică, îmi pare rău..., dar acum costă dublu! spune Cristian.

Pe chipul lui Grig apare imediat îngrijorarea:

— Nu am la mine decât cinci sute...

— Ți-l dau, totuși, dar dacă nu-mi aduci restul mâine, am încheiat-o, altele nu mai vezi!

Florin coboară în viteză scările și, apucându-l de guler pe Cristian, îi spune, scrâșnind:

— Vasăzică, tu ești omul „care aduce fericirea" cu „licoarea fermecată", ... cu „întruchipările de vis ale Paradisului" ..., citează el câteva expresii din „bilețelul" primit nu de mult... Jivină ești, nu om! mai adaugă, trăgându-i două palme răsunătoare.

— Ce, mă, ai căpiat? De unde ai scos tâmpenia asta? ripostează Cristian, scuturându-se din mâinile lui Florin.

— De unde? Uite de unde! țipă fratele lui Ionică repezindu-se și scoțând, dintr-un buzunar al lui Grig, *pliculețul* incriminat.

— Ce te bagi, mă, unde nu-ți fierbe oala? sare Grig la el, luptându-se să-i ia plicul înapoi...

Între cei doi se angajează o încăierare aprigă.

Sanda intră între ei să-i despartă, dar nu reușește.

Cristian profită de împrejurare și se strecoară afară din bloc.

— Ce e aici? le strigă Geta, care tocmai iese din lift. Nu vă e rușine? Potoliți-vă imediat, c-o faceți pe Isoscel de râs!... Florine!... țipă ea, încercând să-l tragă deoparte.

Speculând momentul, Grig îi aplică un pumn puternic în obraz, după care fuge...

Florin își pipăie obrazul, care a și început să se umfle:

— Dacă mă mai „ajutai" puțin – i se adresează el Getei –, mă făcea „frumos" și în partea cealaltă...

*

Cristian și Grig erau speriați: dacă se popularizează po-

vestea, puteau nu numai să zboare din școală, ci să ajungă chiar la pușcărie... ori în vreo margine de stradă, pe vreun morman de gunoaie...

Vina cea mai mare o avea el, Cristian...

De mai mult timp își făcea reproșuri, știind că o apucase pe un drum ce nu se putea sfârși decât rău. De câteva ori se gândise să se oprească, să renunțe. Dar, de fiecare dată, apărea „omul cu cicatricea", care-i fulgera pe lângă gât lama cuțitului, spunându-i: „Asta e, fecior, ai intrat în horă – nu mai există scăpare! Trebuie să joci până la capăt! Dacă te dai deoparte, cine să aibă încredere că nu te duci să *ciripești?!* Aici, adică pe acest *drum*, nu pășesc decât *învingătorii!* Restul – sunt *cadavre!* Noi, musai, să facem parte din prima categorie, căci..."

„Omul cu cicatricea" – Tudor Dobra se numea – era vecin cu el, cu bunica lui adică, în casa căreia Cristian creștea de când avea cinci ani. Atunci părinții lui s-au despărțit, luând-o unul într-o parte, altul în alta. Au umblat cu cine au apucat, până ce s-au recăsătorit, fiecare cu altcineva, întemeindu-și noi familii. Cristian a rămas astfel... al nimănui. O vreme l-a târât mama după dânsa, mai exact a urmat-o într-o garsonieră, unde s-a mutat după divorț. Dar, în curând, camera aceea a ajuns un iad: venea acolo fel de fel de lume, bărbați, femei... Băutură, țigări, destrăbălare, bătăi... alcătuiau pentru copil un „spectacol" care l-a îngrozit. Într-o zi a ieșit singur pe stradă, plângând. S-a urcat într-un tramvai. S-a așezat pe un scaun și nu s-a mai dat jos din vagon toată ziua. Spre seară, l-a observat vatmanul – o femeie – dormind într-un colț. L-a luat cu ea, pentru că băiețelul n-a vrut să se mai întoarcă acasă.

A doua zi, femeia s-a prezentat cu el la poliție. Au găsit-o pe mama lui, au găsit-o și pe bunică, mama acesteia... Bătrânei i s-a făcut milă și l-a luat cu ea, iar peste puțin timp l-a înfiat, schimbându-i numele din Panțuru, cum se numea după tată, în Dragomir. Așadar, acum era Cristian Dragomir și nu mai avea nici mamă, nici tată, pentru că băiatul n-a vrut să-i mai vadă în ochi de-atunci (cum nici ei nu s-au înghe-

suit să-l mai caute), ci doar *bunică*, o femeie bună și blândă, care l-a crescut ca pe un adevărat fiu, muncind din greu, cu acul, fiindcă era croitoreasă.

Cristian a fost un copil cuminte și silitor. Terminase bine gimnaziul și intrase la un liceu de prestigiu fără ajutorul nici unui meditator. Era un băiat bine dezvoltat și nu urât. Citise mult – îi plăceau cărțile, știa să vorbească frumos și, în plus, avea un anume „lipici“, făcându-se simpatic oriunde se ducea. Față de fete, în realitate, trăia o anume sfială, dar făcea totdeauna pe grozavul, arătând, din acest punct de vedere, ca un „tip fără probleme“...

Ei bine, toate aceste date ale ființei lui și ale... vieții lui păreau să-i determine și să-i asigure cel puțin o evoluție normală, dacă nu deosebită.

Sosise însă acest timp al tuturor libertăților, dar și al abuzurilor de tot felul, al corupției și al degradării...

În această ceață greu respirabilă, apăruse, într-o seară, cu vreo șase luni în urmă, Tudor Dobra, vecinul...

Îl considerase totdeauna un om cumsecade. Așa îl știa, de fapt, și cartierul. Era șofer de meserie. Lucrase mult timp pe un autobuz. De aproape doi ani însă intrase în slujba patronului de la „Raiul copiilor“, a domnului Jean Priboianu. Acum avea mulți bani și multe avantaje...

Despre bani i-a vorbit în seara aceea și lui Cristian. L-a întrebat dacă nu vrea să câștige și el... „Ești băiat mare – i-a spus –, îți mai trebuie și ție ba pentru una, ba pentru alta: o haină mai bună, pe care s-o îmbraci, o fată, mai multe, cu care să te distrezi, un cinematograf, o discotecă, un bar, un whisky, o țigară..., nu?!... Ce zici?“

„Mai e vorbă? Dar cum?...“

Și i-a povestit, pe scurt, „cum“... El o să-i aducă *marfa*, iar Cristian o va plasa...

„Nu trebuie, neapărat, la tine la școală. Poate ar fi bine ca, o vreme, chiar să te ferești... Dar ai foști colegi de gimnaziu, care au intrat, desigur, pe la alte licee, pe la școli profesionale, d-ăștia mai terchea-berchea, care nu prea știu bine despre ce este vorba... Îi păcălim și-i prindem în laț,

și-apoi vin ei plângând după noi... Sigur, «praful» ăsta prinde și la persoane... cum să spun, mai *sofisticate*, care aleargă după... *visuri* deosebite... Căutăm și din ăștia, cu grijă, cu mare grijă... Le dăm tuturor prilejul... *să viseze*, după ce pun însă banii jos... Ei, ce zici?"

Cristian s-a speriat la început... Dar „omul cu cicatricea", care, o dată ce deschisese vorba, nu putea, nu avea voie să-l mai scape din mână, i-a avansat pe loc o sumă importantă de bani – cincisprezece mii de lei.

„Uite, ia banii ăștia și, peste două zile, vii să-mi spui ce-ai hotărât! Iar, din ceea ce vei vinde, partea ta este de treizeci la sută! Cei cincisprezece mii nu intră în socoteală, sunt așa, de la mine!..."

Băiatul s-a hotărât pe loc, răspunsul fiind „Da!"

„Eram sigur – a exclamat șoferul –, nimeni nu poate scăpa din mână o asemenea ocazie! Facem, deci, târgul, cu două condiții însă: una – care să-ți intre foarte bine în cap –, și anume că discreția cu care *lucrezi* trebuie să fie desăvârșită; cu alte cuvinte, asta înseamnă: la «o adică», nu mă cunoști, nu te cunosc, «prafurile» le-ai «găsit»... întâmplător, nu știai ce sunt, mă rog – te descurci, fiindcă orice vorbă despre... de la *cine*, *când*, *cum* înseamnă să-ți sapi singur groapa... Iar a doua condiție este absolut spre binele tău: să nu te pună dracu' să guști vreodată dintr-un asemenea «praf»! Dacă te simt că ai făcut-o, te omor, cu mâna mea te omor!... Noi împărțim «fericire» și... ce-o mai ieși din asta... pentru alții! Ne este de-ajuns! Ai înțeles? Dacă ești în stare, bine! Dacă nu – ia banii și du-te! Niciodată n-am discutat despre *așa ceva!*"... și-a încheiat *explicațiile* Tudor Dobra...

Cristian își dăduse cuvântul, deci a trebuit să se înhame... Așa a început calvarul, pentru că, în scurt timp, a înțeles pe ce *golgotă* pornise...

De „descurcat" – nu i-a fost prea greu s-o facă... A găsit repede o mulțime de „clienți", pe care, așa cum fusese sfătuit, îi recrutase din zone îndepărtate de liceul lui. Și, o dată „prinși în laț", aceștia îl căutau cu ochi supuși și plângăreți,

ca niște câini flămânzi și bătuți... Cristian nu era un copil cu suflet rău. De aceea, în ciuda banilor, mulți, pe care îi câștiga, starea de suferință răspândită în atâtea ființe începuse să-l neliniștească. Încercările de a ieși din joc... nu aveau însă *ieşire!* Orice vorbă care bătea, din când în când, spre o asemenea soluție, îl determina pe șofer să scoată dintr-un toc de piele groasă, pe care-l purta la spate, legat de curea, o lamă lucitoare ce se arcuia într-o mișcare fulgerătoare spre gât... „Asta e soluția!“ era răspunsul ce-l primea.

„Așadar, nu există decât continuare!“ își spunea Cristian tot mai îndurerat. Și, odată, la una dintre întâlnirile de la femeia aceea, Marilena, care se număra și ea printre *clienții* lui Cristian, au căzut în capcană și doi colegi din liceul lui, unul dintre aceștia fiind Grig. Marilena, care avea mai multe plicuri de la Cristian, le-a dat și acestora... Apoi a trebuit să le spună de unde le are. Așa au ajuns și ei să se țină după el...

... În seara aceasta însă, Cristian fusese realmente surprins de violenta ieșire a lui Florin. „De unde până unde știe el? se întreba, frământându-se. A observat – bun, să zicem –, dar nu era obligatoriu să știe ce se află în pliculeț. Ori a și auzit, când i-am spus despre bani... și a dedus... Și, totuși, acuzațiile referitoare la «tu ești omul care aduce fericirea..., licoarea fermecată..., întruchipările de vis ale Paradisului» pe ce se sprijină? Astea de unde au apărut?“...

*

... Ele constituiau rezultatul „contribuției“ lui Grig: el scrisese *bilețelele* îmbietoare și, bineînțeles, tot el pusese cele trei plicuri cu drog în caietul lui Florin și în cartea Sandei, lucruri despre care Cristian habar nu avea...

Le cumpărase chipurile pentru el, dar nu le folosise... Cristian chiar i-a spus: „Ia-o mai încet, prietene, că te duci de râpă! Și nu vreau să mă blestemi pe mine, pentru că nu eu te-am băgat în necaz. Aș fi foarte bucuros dacă ai avea puterea să renunți. Ceea ce pot să fac eu este să nu-ți mai dau...“

„Nu, te rog!“ exclamase Grig, speriat de perspectivă...

„Moartea albă“ începuse să-i cucerească celulă cu celulă ființa. Și la această suferință se adăuga celălalt soi de otravă care-i copleșea sufletul: imaginea celor doi colegi ai săi – fericiți, limpezi, sănătoși. Simțea că nu-i mai poate suporta. De aici – tentativa de a-i atrage și pe ei în *vârtej*. Numai că ochiurile învolburării se întorseseră tot spre sine, prinzându-l și mai tare în spumegarea lor și amenințând să-l tragă la fund...

„Oare ce se va întâmpla acum?“ se întreba Grig, rătăcind singur pe străzi. În noaptea aceasta trebuia să se ducă din nou la patronul la care încărca și descărca tot felul de mărfuri, punându-și spinarea la bătaie, ca să câștige bani, bani cu care, în principal, plătea propria lui moarte. Le mai ducea câte ceva și la ai lui, acasă, unde avea doi frați mai mici, un tată bolnav (pensionat medical, în urma unui accident de muncă) și o mamă răstignită în fiecare zi pe crucea atâtor suferințe și umilințe rezervate de viață.

„Oare ce se va întâmpla acum?“ se încordează din nou gândul băiatului, care simțea că se sufocă. Plicul, cu praful de moarte, îi ardea palma în care-l strângea. „Trebuie să găsesc niște apă, trebuie să găsesc niște apă, să-l înghit!...“ Își privește ceasul de la mână... „La ora aceasta eram, de obicei, la patron!“... își spune... „Și dacă nu mă mai duc? Dacă *nu vreau* să mă mai duc? Dacă nu vreau să mai muncesc?!... Și dacă *nu mai vreau nimic? Absolut nimic?!...*“

O mașină trece pe lângă el, gata să-l lovească (traversa strada, fără să se uite). Suflul ei îi dă un fior, ca de moarte... „Iată, o clipă și, gata! Scapi de toate!...“

... Și, în clipa aceea, îi apare în față... tatăl său. Se mișcă încet prin cameră, scârțâind protezele ce-i înlocuiesc ambele picioare, de la genunchi. Chipul lui chinuit se luminează când îl vede pe el, pe Grig, intrând pe ușă. Omul acesta, care nu are nici patruzeci de ani, arată ca de șaptezeci... Trăiește acum prin băiatul lui de care este nespus de mândru... „E frumos, e voinic, e bun, e harnic, învață bine!“ îi spunea, într-o zi, unui vecin. Ce mi-aș mai putea dori?!...

Poate să termine mai repede liceul, să lucreze undeva, să-i mai ajute și pe ăștia mici..."

De-atunci începuse să muncească noaptea, la patron. Numai că, în scurt timp, a apărut Marilena, cu *pliculețele* ei... Pe cel din palmă îl face acum mototol... Îl strânge mai mult, și mai mult, ca pe un șarpe veninos pe care l-ai prins de lângă cap și cu care te lupți pe viață și pe moarte: dacă, o clipă, îl slăbești și își înfige colții în tine, ești pierdut. Deci, nu există decât o soluție – sugrumă-l! „Sugrumă-l!..." strigă băiatul aruncând ghemotocul din palmă peste care își pune, degrabă și cu ură, talpa pantofului, strivindu-l de asfalt până ce ultima firimitură albă capătă culoarea întunericului pe care-l simbolizează.

Cu o satisfacție rară, împinge apoi, dintr-o singură mișcare, *umbrele* acelea spre o gură de canal, de lângă bordură. Respirând greu, ca după o teribilă luptă, pornește cu capul sus, căutând parcă o stea pe cerul înnourat... „Trebuie să fie pe undeva, trebuie să apară!" se gândește... Iar mâine le va cere iertare, asta va face – va cere iertare Sandei și lui Florin... Iar dacă ei vor dori să-i spună lui Isoscel, ori directorului, ori... poliției – n-au decât! Să spună! El își va plăti datoria față de Cristian... Va lucra mâine noapte din nou și-o va plăti... I-ar fi dat plicul înapoi, dar... nu-l mai are! L-a pierdut! Asta e, l-a pierdut!...

49

Reușiseră s-o convingă pe Geta să nu spună nimănui despre incident: nici lui Isoscel, nici lui Ionică, nici lui Mihai, nici Danei...

— Mai ales Danei – remarcase Florin. Ea e-n stare să ne dea imediat la „gazetă"... Parc-o şi văd clamând: „Săriţi, oameni buni, *moartea albă* se plimbă prin şcoli! S-o oprim! S-o gâtuim!..."

— Dacă înţeleg eu bine, eşti ironic, tinere!

— Haz de necaz, Geta!... Dar vrem să dăm *singuri necazul* deoparte.

— Nu vrem să ajungă numele liceului în gura batjocoritoare a cine ştie cui! a adăugat Sanda.

— Îi punem noi „cu botul pe labe" pe Cristian şi pe Grig – spune, cu hotărâre, Florin. De altfel, cred că Poliţia...

— Ce e cu Poliţia?

— ... Sper că nu doarme în cizme, după descinderea făcută la „Raiul copiilor". Or, izvorul otrăvurilor lui Cristian s-ar putea ca... acolo să fie! completează fratele lui Ionică, privind semnificativ spre colega lui de bancă.

— Voi îmi ascundeţi ceva!

— Florine, hai să-i spunem – se hotărăşte Sanda... Ştii, Geta, începe ea, în dimineaţa aceea (după arestarea şi evadarea lui Ionică), nu ştiam de unde să vă luăm. Şi-atunci ne-am dus la magazin...

— Şi?

— Acolo l-am văzut pe Cristian ieşind printr-o uşă din spatele clădirii, împreună cu... „omul cu cicatrice"...

— Şi i-am văzut şi pe poliţişti, care tocmai se urcau în maşini...

— Ia ascultaţi: ştiţi, cumva, pe unde locuieşte Cristian ăsta al vostru? întreabă Geta.

— Precis, nu, răspunde Florin, dar, cum l-am auzit, undeva, la bunica lui, într-o căsuţă cu grădină şi curte, mai spre marginea oraşului...

— Atunci e clar! spune Geta, rememorându-şi imaginile culese din drumul urmăririi şoferului... „Poate că bătrâna cu care am stat de vorbă este chiar bunica lui Cristian!" se gândeşte ea...

*

Sanda tamponează obrazul tumefiat al lui Florin, cu vată înmuiată în apă rece, privindu-l cu afecțiune.

Băiatul îi prinde ușor mâna și i-o sărută la încheietură... Ochii le zâmbesc... se privesc lung...

Florin îi sărută, din nou, încheietura mâinii... Apoi începe s-o mângâie delicat pe păr, pe obraji...

— Și-acum – șoptește el ca într-o incantație – sărut diafan pe frunte (și o sărută pe frunte), pe ochișori (și îi sărută pe rând), pe obrăjori... Na! că, mai departe, am uitat – spune băiatul oprindu-se și făcând o figură mucalită...

... Sunt în garsoniera lui Florin și a lui Ionică, la nici o jumătate de oră după ce s-au despărțit de Geta...

Sanda, care se supusese cu încântare „ritualului“, începe să râdă...

— Nu râde! Trebuie să citim „notițele“ lui Ionică... Și, deschizând un caiet, reia, citind:

— Vasăzică: sărut diafan pe frunte, pe ochișori, pe obrăjori, *pe* urechiușe (și se execută, sărutând-o), *lângă* urechiușe (o sărută și pe locul indicat), după care se oprește iarăși...

— Și mai departe? întreabă fata cu ochii aproape închiși...

— Mai departe – răspunde Florin, lăsând caietul și „aplicând“ ceea ce spune: descheiem bluzița și... întrebăm dacă are vreo aluniță...

— N-avem aluniță! spune Sanda, zâmbind.

— Atunci mergem mai departe – rostește băiatul ca pe un descântec – și descoperim... sânișorii... Și Florin începe s-o sărute delicat pe sâni...

Fata primește înfiorată mângâierile. Amândoi sunt cuprinși de emoțiile inefabile ale iubirii de început.

Ascunzându-și parcă această stare (așa cum a făcut-o, de fapt, tot timpul), Florin rostește șoptit:

— Și, mai departe, sunt... niște puncte de suspensie...

În această clipă, izbucnesc amândoi în râs și, îmbrățișați, se rostogolesc în pat...

50

În așteptarea lui Ionică, Mihai se plimbă prin cameră, agitat. Își privește ceasul și începe să-și frământe mâinile...

— Cine m-a pus să-l las singur? Extraordinar, parcă mi-a luat Dumnezeu mințile... M-am potrivit fanteziilor lui, c-o să facă și-o să dreagă... Mai bine mergeam cu mașina și-i urmăream...

„Da, dar cum intram în TIR?" parcă aude întrebarea lui Ionică... „Principalul este să intrăm în măgăoaia aia, să *vedem* miresele și să ne convingem dacă au sau nu *otravă*... sub fustițe!", așa spusese scamatorul... „Ori treaba asta numai eu pot s-o fac!" adăugase...

„Și nu ți-e frică?"

„Ba da, dar avem altă soluție?"

„Poate că ar fi existat și altă *soluție*" – se gândește Mihai –, dar a fost prea în scurt, n-a avut timp să chibzuiască mai mult... Iată, de pildă, dacă el ar fi fost totuși acolo și ar fi supravegheat mișcarea din apropiere..., ar fi urmărit TIR-ul... La nevoie, cine știe, ar fi intervenit... „Așa, mototolul ăsta poate să facă orice boroboață... Și tocmai acum..."

... Clanța se mișcă ușor și, în pragul ușii, apare Ionică.

— Ești teafăr, mă? se repede Mihai la el și îl îmbrățișează.

— Sunt, n-aș mai fi!

— Dar ce s-a întâmplat?

— Am găsit ce căutam: aşa e, păpuşile sunt burduşite cu droguri, Mihai, mă rog, cu „L.M.4“ ăla, probabil...

— Păi, asta e formidabil! exclamă Mihai. Ai reuşit tu asta?! E nemaipomenit!... Te facem şeful detectivilor. Deschidem o firmă! Ne ducem mâine şi-o înscriem!

— Eu zic să nu-ţi mai baţi joc de mine, că, dacă erai în locul meu, „înghiţeai“ morcovul cu frunze cu tot..., ştii tu pe unde... Când o să-ţi spun prin câte am trecut...

— Bun! Încă o dată, felicitări pentru victorie! Dar nu înţeleg de ce te smiorcăi...

— Fiindcă am pierdut... *firul* cu depozitul...

— Cum?! întreabă Mihai, dintr-o dată întunecat...

— „Cum, cum“? A trebuit să sar din maşină, că, altfel, făceau ăia ghete din pielea mea... M-a adus un popă, care cred că e...

— Lasă, lasă ce crezi tu „că e“... Să vedem ce facem acum. Trebuie s-o luăm de la capăt..., spune Mihai, preocupat...

— Ştii unde m-a lăsat? Lângă „Amore mio“, restaurantul nostru. I-am spus unde stau... şi-a zis să iau metroul de acolo... I-am mulţumit, am plecat, iar el... a rămas pe loc; nu ştiu ce dracu' făcea, după ce se uita..., îndrugă Ionică în continuare, dar Mihai nu-l mai aude. Se gândeşte de care „fir“ „să tragă“ mai departe şi *cum*...

51

Florin doarme liniştit. O rază de soare se strecoară prin fereastră şi îi mângâie obrajii.

Deodată, se aude soneria de la intrare.

Băiatul tresare, buimac de somn. Se scoală și, apropiindu-se de ușă, întreabă:

— Cine e?

— Eu, Sanda! se aude de-afară.

Florin deschide îngrijorat. Fata intră.

— Ce-i cu tine? Ai pățit ceva?... Iartă-mă că sunt dezbrăcat! se scuză el, trăgând peste chiloți o pereche de pantaloni...

— N-am pățit nimic! Dar am aflat ceva foarte important! spune Sanda, tulburată.

— Ia loc! Să-ți aduc niște apă?

— M-a trimis tata, azi-dimineață, la unchiul meu, la nenea Matei, să-i aduc niște cartușe de țigări... Are el o obligație...

— Stai puțin: care „nenea Matei"? o întrerupe Florin.

— Patronul restaurantului unde cântă Ionică.

— A, domnul Ionașcu? E unchiul tău?

— Da, fratele mamei!

— Și?

— Și-am intrat în depozit, să-mi iau singură... Că el era ocupat... Într-un compartiment vecin, șușoteli... Ascult fără să mă mișc, dar nu înțeleg nimic, erau prea departe. M-am apropiat și mi-am băgat ochii printre niște panouri... Ei, află că *acolo* e depozitul pe care îl căutați voi!

Florin ascultă cu sufletul la gură.

—... Păpuși-mirese – continuă fata – din care trei indivizi scoteau punguțe de plastic umplute cu ceva alb... Le-au pus într-un geamantan.

— Cum arătau *tipii?* întreabă Florin, nerăbdător.

— Unu' mare, cu o tăietură pe obraz, altul mai mic și scofâlcit, iar al treilea — nu știu, că era cu spatele...

— Aha, domnul șofer!... Și-al treilea trebuie să fie contabilul!... Și au desfăcut toate păpușile?

— Nu cred, fiindcă *slăbănogul* a spus: „Restul săltăm diseară!"

— Extraordinar! Trebuie să-i spun lui Ionică! decide Florin și începe să se îmbrace în fugă.

Deodată, Sanda devine lividă:

— Florine! strigă ea cu disperare... Dacă nenea Matei...
— Păi, n-ai zis că e un alt compartiment?
— Da..., știu de la mama că a subînchiriat... Vorba e: n-o fi amestecat și el? Îți dai seama..., ce mă fac?
— Fir-ar să fie! Ce încurcătură a naibii! se frământă Florin. Apoi, apropiindu-se de fată și privind-o drept în lumina ochilor, șoptește:
— Sanda!... Trebuie să spunem!... Nu se poate altfel!... Trebuie!...
Fata izbucnește în plâns...

52

O masă compactă de oameni, agitând tot felul de pancarte, tălăzuiește, ca o forță telurică, pe bulevardul din apropierea Universității. Deasupra zgomotelor multiple ce însoțesc mulțimea, răzbat, puternic, strigăte rostite de grupuri diferite: „Sus...!“ se aude glasul unora... „Jos...!“ le răspund alții... „Huo!“ întregește fondul sonor cel de-al treilea grup. Deci: „Sus...!“, „Jos...!“, „Huo!“, „Sus...!“, „Jos...!“, „Huo!...“

Manifestanții, în rândurile cărora pot fi identificați *oratorul*-demagog, cocoțat, în noapte, pe pubela de gunoi, și cei doi indivizi care au agresat-o pe Dana în Cișmigiu, sunt flancați de forțele de ordine.

Pe trotuare, oamenii își văd de treburi, impasibili...

Agitându-se pe lângă manifestanți, Dana, cu reportofonul în funcțiune, face înregistrări...

Din sens opus apare pe trotuar băbuța „surdă“, cu „Lăstunul“ lovit. Se oprește și privește nedumerită.

— Ce zic, maică? se adresează ea tinichigiului care a vopsit „Lăstunul“ Getei, făcându-i acea culoare „fistichie“. Acesta trecea, întâmplător, pe trotuar, ţinând de mână pe băieţelul „vindecat“ de Ionică.

— „Sus...!“, „Jos...!“, „Huo!“ răspunde, tare, bărbatul întrebat.

— Şi-atunci, cu cine *ţin*, maică?

— Cu nimeni!

— Şi ăsta, *Nimeni*, cine e?! întreabă bătrânica, zâmbind cu înţeles...

*

Deodată, dinspre Piaţa Unirii, se ivesc pe bulevard nişte întruchipări albe, ca din altă lume: sunt studentele de la Academia de Arte Frumoase, îmbrăcate în rochii de mireasă. Păşesc elegant, cu mişcări de balerine, în ritmul şi armoniile unei muzici astrale, unduind florile pe care le poartă în mâini... Între ele, în primul rând, se află Geta...

În faţa grupului de fete, asistentul lor, îmbrăcat în frac alb, cu un casetofon agăţat de gât, le conduce cu gesturi largi, ca un dirijor...

Pietonii se opresc şi privesc încântaţi...

Pe trotuar, *Sherlock Holmes* însoţeşte, cu privirea atentă, fetele.

Ceva mai în spate, nea Marin, în civil, se arată şi el interesat de această ciudată revărsare de tinereţe şi de puritate.

— Să trăiţi! îl salută pe *Sherlock Holmes* un poliţist care vine din faţă.

Acesta, după o uşoară tresărire, ridică pipa în semn de răspuns...

Pe lângă grupul de fete, pe trotuarul celălalt, apare tânărul bărbos de la restaurant, curtezanul Getei... Îşi face loc printre rânduri şi, ajungând la ea, îi oferă o floare...

Sherlock Holmes se încruntă şi, fierbând de mânie, face un gest necontrolat, împingându-şi spre spate... „părul“ de pe cap...

În această clipă, doamna Elvira, aflată în apropiere (se

nimerise să fie pe acolo și căsca și ea gura), îl recunoaște și e gata să leșine.

— Tot eu sunt, doamnă Elvira! spune Ionică, prinzând-o în brațe.

— Da, maică, dar eu... nu mai știu cine sunt! răspunde bătrâna, deschizând ochii...

— Maestre, de când vă caut! îi strigă acum fosta elevă a lui Ionică, apărându-i și ea, ca prin minune, în față... Știți, m-am gândit mult: eu vă iubesc și fără perucă! declară fata, pregătindu-se să-l îmbrățișeze...

Studentul-actor îi potolește însă avântul, spunându-i că acum este foarte ocupat, că se află *într-o misiune* importantă și că... o va suna el la telefon, ca să mai vorbească...

— Vă aștept, maestre! Vă aștept și vă iubesc!... exclamă fata.

Doamna Elvira își face o cruce mare:

— Nu, nu, nu-i a bună! A înnebunit lumea, maică! Prea multă democrație... strică!...

*

Tăvălugul acela aproape inform se mișcă mai departe, agitând pancartele și strigând: „Sus...!“, „Jos...!“, „Huo!...“

Printre cei ce huiduiesc se află și șoferul cu cicatrice. Acesta schimbă o privire complice cu doi indivizi dubioși, arătându-le-o pe Dana...

Ziarista se adresează acum tinerei femei, reprezentanta „Fundației pentru protecția oamenilor triști“, cu care stătuse și Ionică de vorbă în noaptea scandalului cu Geta:

— Dumneavoastră ce părere aveți despre manifestație? o întreabă Dana.

— Eu cred că ei sunt niște oameni *triști* – răspunde aceasta. Trebuie ajutați!

— Pe ce vă bazați, când spuneți acest lucru?

— Nu vedeți? Nici măcar nu știu ce vor! Păi, în situația aceasta, *oricine* poate face din tine *orice!*

— Și cu... „ajutorul“?

— Nu știu cum, dar trebuie! Dumneavoastră, ca ziaristă...

— Dana, Dana! se aude fata strigată.

Din spate vine repede spre ea Mihai, însoțit de Sanda și de Florin.

— Unde e Geta?

— Ce ai cu ea?

— Alertă!... Îl caut pe Ionică... Vești mari!... Avem *cifrul!*

— Care „cifru"? întreabă Dana, nelămurită.

— Ei sunt eroii! arată Mihai spre cei doi liceeni. Unde e Geta?...

În fața gloatei de manifestanți, apar acum *fetele-mirese*, care plutesc ca niște *îngeri* parcă, pe aripile acelei muzici inefabile.

Strigătele răgușite ale tăvălugului violent încetează, pulverizate de acordurile dumnezeiești ale muzicii.

Derutată, mulțimea se oprește și se despică în două, lăsând să treacă prin mijlocul ei valul alb, purificator...

De pe margine, Ionică – *Sherlock Holmes* – își plimbă ochii de la Geta la asistent, care, tot întorcându-se spre ea, îi zâmbește mereu. Nervos, polițistul *de ocazie* mușcă din pipă și rămâne cu muștiucul în gură. Îl azvârle înciudat, murmurând: „Mama ei de viață!"

— Maestre, de când te caut! îi strigă Mihai, din apropiere, recunoscându-l după voce și după *expresia-laitmotiv*, care concretizează nemulțumirea continuă a prietenului său.

53

În după-amiaza aceleiași zile, Dana era în drum către restaurantul unde aveau spectacol, ca de obicei. Abia ieșise

din casă și se îndrepta spre o stație de metrou. Mihai avea nu știu ce fel de meditații; o rugase să nu se supere că nu poate să vină s-o ia cu *limuzina*...

Pășea îngândurată... Violența lumii, în mijlocul căreia trăia, începuse s-o sperie. Nu voia să-i mărturisească lui Mihai, să recunoască, dar simțea că are dreptate: se avânta prea mult și fără să-și ia măsuri „de acoperire a spatelui"... Astăzi, de pildă, la manifestația aceea: mergea pe marginea rândurilor, pe trotuar... Și, la un moment dat, i s-a părut că întregul *tăvălug* și-a schimbat direcția, a pornit-o către ea, că mii și mii de picioare, zguduind, din străfunduri, pământul, se pregătesc s-o calce, s-o zdrobească. A avut chiar senzația durerii fizice, a strivirii... Îi venea să strige, dar ceva parcă îi spunea că, dacă ar deschide gura, vorbele nu i s-ar auzi, fiind amortizate, astupate de câlți, de mulți câlți pe care cineva îi îndesa în ființa ei, blocându-i respirația, ștergând orice ecou al vieții de dinăuntru și al celei de dinafară.

Atunci au apărut ele, *miresele!*... Și aerul s-a împrospătat, și zgomotul a fost trimis în adâncuri și încuiat cu mii de lacăte, și ochii, injectați de otrava simțirii, s-au limpezit, pe chipuri au înflorit zâmbetele, mirate, ale speranțelor cu adevărat omenești... A fost de-ajuns o boare de alb, de imaculat – cea mai fragilă petală din întreaga, încrâncenata corolă a existenței – ca să neutralizeze colosul de urât și de murdar... O, Doamne! – îi venea să strige – deci se poate! Încă se mai poate! „Vino, Doamne, să vezi ce-a mai rămas din oameni!" Dar vino, Doamne, să vezi și cum, în vremuri tulburi, „copiii" tăi, îmbulziți și mai ales *împinși* în haite, se cutremură, de spaimă și de speranță, în fața unei fluturări din vălurile tale cerești!...

O mână rece și puternică îi strânge brațul ca într-un clește, în timp ce un glas hârâit îi sfredelește auzul:

— Vreți să veniți puțin, domnișoară?...

Doi haidamaci, cu chipuri urâte, asimetrice și cu respirații fetide – izvorând din straturi peste straturi de băuturi dospite,

prin care se răsucise, aproape neîntrerupt, fumul unor ţigări insuportabile –, o încadraseră. Făcând un pas înaintea ei, spre a o determina să se oprească, unul îi arată *bolidul argintiu* care o aştepta lângă trotuar...

Nici nu-l auzise măcar oprind...

Dana priveşte speriată spre omul de la volan: acelaşi chip, stigmatizat de cicatricea groasă şi violentă, se sileşte acum să zâmbească. Două degete, ce se încârligă ritmic, îi fac semn să se apropie, fapt pe care îl comandă şi mâna ce-i striveşte braţul...

— Sper să nu aveţi neinspiraţia să scoateţi vreo vorbă; oricum vă reducem imediat la tăcere şi... dispărem într-o clipă. Aşa că, efect – zero! Mai bine poftiţi! Limuzina vă aşteaptă! îi şopteşte, batjocoritor, haidamacul ce-o avea în *palma* lui.

Fetei i-au venit lacrimi în ochi. A trebuit să se supună.

Un scrâşnet de roţi şi maşina a zvâcnit, de parcă ar fi fost o rachetă. Şi, în clipele acelea, fiinţa Danei a fost, din nou, izbită de hohotele cunoscutului râs triumfător şi vulgar...

54

Pe scena restaurantului „Amore mio“, orchestra „Liceenii“ este gata să-şi înceapă programul.

— N-a sosit, domnule, Dana? întreabă Mihai, nervos, venind dintr-o cameră alăturată.

— După cum vezi! răspunde Ionică.

— Dacă i s-a întâmplat ceva?

— Mihai, nu mai putem aştepta! Dă-i drumul! Cântaţi! îi somează patronul, urcând pe scenă.

Cortina se trage... Apar şi balerinele... Pe aplauzele sălii, orchestra începe să cânte. Mihai interpretează, de data aceasta, singur, melodia cea mai frumoasă din programul lor, acompaniindu-se la chitară. Este îngrijorat... „Nu se poate, trebuie să fie ceva, altfel ar fi sosit la timp“ – se gândeşte... Şi, deodată, prin faţa ochilor, i se perindă imagini din *filmul* obsesiei sale în legătură cu Dana. Se cutremură... Face eforturi să se stăpânească, spre a nu-l simţi spectatorii...

*

Coborând dintr-un taxi, Sanda intră grăbită în restaurant. Orchestra îşi desfăşoară mai departe programul. Fata merge direct spre o masă, plasată în fundul sălii, lângă o cortină de pluş, în spatele căreia se afla intrarea în depozitul de la subsol. Aici, Isoscel şi Florin stau de vorbă, în faţa unor pahare cu „pepsi“.

— Mă iertaţi c-am întârziat, spune Sanda, dar sunt aşa de bucuroasă!... Am vorbit cu mama: nenea Matei nu ştie nimic. Asociatul lui a subînchiriat compartimentul cu pricina... Au venit?

— Doar dacă sunt invizibili! răspunde Isoscel.

Gândindu-se la ceea ce i-a spus iubita lui în dimineaţa aceea, Florin are o revelaţie:

— Sanda, pe unde spuneai că au scos geamantanul?

— Hii! Prin spate! răspunde fata, îngrijorată.

Băiatul ţâşneşte de la masă şi iese pe uşa restaurantului. Sanda vrea să se ia după el.

— Tu stai aici! îi porunceşte profesoara, apucând-o de mână.

*

Ocolind clădirea, Florin se opreşte în spatele gardului, dincolo de care se afla curtea interioară a restaurantului.

Observă înăuntru autoduba albă, cunoscută, în care şoferul cu cicatrice şi contabilul încarcă ceva.

Băiatul le ascultă discuţia:

— Ce-o fi făcând ziarista *noastră?* întreabă contabilul.

— Nici o grijă... a pus-o boss-ul la păstrare! Să nu se strice! răspunde şoferul, după care izbucneşte în râs...

Florin parcă ar fi luat foc. Aleargă într-un suflet, traversează sala restaurantului, urcă pe scenă şi-i face un semn lui Mihai, care, imediat, comandă încheierea piesei muzicale...

— Alertă! îi şopteşte băiatul (cuvântul devenise un fel de parolă pentru momentele de mare tensiune ale acţiunii lor poliţieneşti).

— Şi-acum, vă propunem o mică pauză – spune Mihai, adresându-se spectatorilor. Orchestra „Liceenii“ se pregăteşte pentru un „spectacol“ cu... suspans!

Ionică marchează momentul, bătând în tobă a primejdie, ca la circ.

Şi, în timp ce sala aplaudă, cei de pe scenă coboară şi se apropie de masa lui Isoscel.

— Doamnă – îi spune Mihai în şoaptă –, *acord final*: ori, ori!

— Mă duc să anunţ POLIŢIA!

— Nuu!... Aveţi grijă de ăştia mici şi de Geta.

— Şi Dana?

— Sper să nu ajungem prea târziu! oftează Mihai... şi pleacă. Adrian îl urmează imediat.

Ionică o sărută în fugă pe Geta, liniştind-o că „totul va fi bine“! Apoi aleargă şi el după cei doi...

*

În *limuzină* au ajuns doar Mihai şi Ionică... De câteva minute, ţin sub observaţie poarta de la curtea interioară a restaurantului.

— Şi *iepurele* ăla pe unde s-a ascuns, mă? întreabă Mihai.

Dar, în această clipă, Adrian, venind în fugă dinspre restaurant, deschide portiera și intră. Nu mai au timp de explicații, fiindcă autoduba albă iese pe poartă. Lângă șoferul cu cicatrice se află contabilul și vânzătorul de la raionul de păpuși...

Mihai pornește în urma lor...

*

Urmărirea nu este foarte ușoară: lume, mașini, drum întortocheat, pe diferite străzi... Mihai, încordat, se străduiește să nu piardă autoduba din ochi. Ceilalți doi sunt și ei cu ochii țintă... Până acum au reușit...

*

Prin oglinda retrovizoare, „omul cu cicatrice" observă mașina lui Mihai.

— Se pare că avem o „codiță"! spune el.

Vânzătorul, aflat în partea dreaptă a cabinei, privește și el în oglinda laterală. Se convinge că șoferul are dreptate.

— Fă ceva, să ne piardă urma! îl roagă el, îngrijorat.

După câteva sute de metri, în fața intrării într-un pasaj subteran, șoferul virează brusc la dreapta și o ia pe deasupra...

Văzând manevra, Mihai încetinește, oprește mașina și vrea să întoarcă, dar este blocat de cei ce vin din urma lui. Când, în sfârșit, reușește să se elibereze, e prea târziu: autoduba a dispărut!

— Mama ei de viață! exclamă, după obiceiul său, Ionică.

— Ca să nu dați drumul la lacrimi, ascultați colea un ciripit! spune Adrian, scoțând din buzunar un mic aparat electronic.

— Ce e ăsta? întreabă Mihai.

— Am pus un magnet emițător la autodubă... Așa că ia-o la stânga, băiețaș! îi comandă Adrian, privind spre aparat...

— Ia uite, bă, de ce e-n stare „iepuraşul“!... se miră Ionică... Să ştii că te recomand lui *Sherlock Holmes!* Te face direct căprar!

Mihai porneşte...

Adrian, cu ochii pe aparat, îl ghidează, în continuare:

— Acum, la dreapta!

Mihai se execută...

Au ajuns pe o stradă întunecoasă, la marginea oraşului.

— Acolo trebuie să fie! arată Adrian spre o clădire, care nu atrage, prin nimic, atenţia.

55

În interiorul acelei clădiri se afla, între altele, un foarte modern *laborator*... „Femeia de serviciu“ de la magazinul „Raiul copiilor“, îmbrăcată acum în halat alb, trece „în revistă“ un *front* întreg de aparate, la care lucrează laboranţi tineri. În stative, se văd orânduite pliculeţe identice cu cele primite de Florin şi de Sanda.

Oprindu-se, ia o eprubetă şi o agită. Privirea ei surprinde prin fereastră, într-un con de lumină, pe cei trei băieţi – Mihai, Ionică şi Adrian – care, în momentele acelea, se strecurau în curte. Un zâmbet perfid îi apare pe chip...

*

Într-o încăpere alăturată, vânzătorul de păpuşi vorbeşte la telefon:

— OK! Am înţeles! exclamă el, în încheierea convor-

birii și, așezând receptorul în furcă, se grăbește să iasă din cameră.

*

Mihai, Ionică și Adrian se preling pe lângă ziduri, căutând o intrare. Nu îndrăznesc să-și mai spună nici un cuvânt. „Ce-o fi, o fi! Au intrat în vâltoare, nu mai pot da înapoi!“ – așa gândește fiecare dintre ei. Și-apoi, înăuntru se află Dana. Ea trebuie salvată! „Cu orice preț!“, dă parcă un răspuns încrâncenat sufletul lui Mihai...

Iată că intrarea este descoperită. Băieții pătrund cu precauție într-un coridor aflat în semiîntuneric... Înaintează câțiva pași... Deodată, mâini experte îi imobilizează și îi împing într-o încăpere. Atacatorii sunt șoferul cu cicatrice și cei doi însoțitori ai lui, din autodubă...

În cameră, în spatele unui birou metalic, în picioare, se află... patronul de la „Raiul copiilor“. Privirea lui este întunecată și tăioasă.

Ionică se uită la el cu uimire:

— Nu te credeam așa de mare, patroane! exclamă studentul.

— Nici eu pe tine – atât de scamator!

O ușă secretă se deschide și prin ea apare... „femeia de serviciu“, zâmbind cu superioritate.

— Soția mea, superpolițiștilor! li se adresează patronul, batjocoritor.

— Băgați-i la răcoare! comandă patroana, arătând spre o ușă metalică încastrată în perete. S-au încălzit prea tare băieții. Și, la urma urmei, sunt prea valoroși ca să nu-i conservăm... pentru posteritate... Și râde sarcastic...

Vânzătorul apasă pe un buton, ușa glisează și băieții sunt împinși înăuntru. Apoi ușa se închide, cu un sunet sec, în urma lor.

Patroana, cu o bucurie sadică pe chip, trage un heblu și instalația frigorifică se pune în funcțiune...

În interiorul camerei-frigider, băieţii bâjbâie... Acomodându-se, zăresc, ghemuit într-un colţ, pe cineva...
— Dana! se aude exclamaţia aproape unanimă a celor trei...
Mihai se repede, îi ia capul în braţe, o priveşte, strigând:
— Dana, Dana!
Fata e leşinată.
Băieţii o freacă pe mâini, pe faţă...
— A îngheţat! spune Ionică.
Mihai o strânge la pieptul lui, încălzind-o.
Încet, Dana îşi revine. Deschide ochii. Când îl zăreşte pe Mihai, două şiruri de lacrimi încep să i se rostogolească pe obraji...
— M-au luat de pe stradă! reuşeşte fata să şoptească.
Încep să tremure şi băieţii...
— Până aici ne-a fost! Eu zic să ne îmbrăţişăm! Când ne-or găsi ţepeni, să se vadă că am fost fraţi până la moarte! spune Ionică, patetic...

*

De la biroul lui, patronul se adresează celor trei ajutoare ale sale:
— Urgent, strângeţi totul, toată marfa! Ne mutăm în strada Brânduşelor!...
Dar, în acest moment, în clădire pătrund ţipetele sirenelor de la maşinile de poliţie, care se aud din ce în ce mai puternic...
Fără să-şi piardă cumpătul, patronul deschide interfonul:
— Boss, *Poliţia!* Ce facem?
— Aruncaţi în aer laboratorul! se aude o voce dură, metalică.
— Şi oamenii?
— Totul! Iar voi coborâţi la mine!
Patronul se apropie de un buton roşu dintr-un perete, cu intenţia de a declanşa explozia...
Cu o mişcare neprevăzută, vânzătorul se aruncă asupra

lui: îi prinde cu o mână gâtul ca într-o menghină, iar cu cealaltă îndreaptă un pistol către cei doi:

— Mâinile sus! le strigă el.

Uşile încăperii se deschid brusc și înăuntru năvălesc câțiva polițiști. Printre ei se află şi maiorul, locotenentul Şerbănescu şi plutonierul-major, nea Marin.

Celor doi – şoferului și contabilului –, ca şi patronului și soției sale, pe care un polițist o introduce acum în cameră, li se pun cătuşe.

Adresându-se patroanei, înainte ca aceasta să fie scoasă afară, *Sherlock Holmes* îi spune:

—Fiți amabilă, doamnă, împrumutați-mi puțin ceasul dumneavoastră!

Femeia se crispează, dar nu are încotro.

Vânzătorul se repede și scoate de sub tensiune instalația frigorifică; apasă pe butonul cunoscut și uşa din perete glisează.

Cei patru apar dârdâind. Mihai o sprijină pe Dana.

— Iartă-ne, domnişoară, că am întârziat puțin – spune maiorul, apropiindu-se de fată. Ceva în *mecanismul* nostru n-a funcționat perfect... Şi totuşi, pentru dumneata, căpitane – i se adresează el „vânzătorului" –, nota *zece!* Iar pentru dumneata, domnule Ion Popa – pipa lui... *Sherlock Holmes!* adaugă, scoțând din buzunarul de la piept o pipă englezească.

— Vă mulțumesc! spune Ionică punând pipa în gură, dar aceasta începe să-i clănțăne între dinți...

— Şi, ca dar de nuntă, dă-mi voie să-ți fac o surpriză!

Maiorul, sub ochii curioşi ai tuturor celor de față, îndreaptă ceasul patroanei spre uşile camerei frigorifice și, declanşând un mecanism electronic, face ca încăperea aceea de metal să pătrundă în adâncimea peretelui, lăsând libere nişte scări ce duc în subsol... Apropiindu-se apoi de birou, deschide interfonul:

— V-ați convins, sper, că cealaltă ieşire e blocată. Aşa că vă rog să urcați, dar cu mâinile în sus! rosteşte *Sherlock Holmes*, ferm.

Cei din cameră: băieții, Dana, nea Marin, Șerbănescu, căpitanul – așteaptă încordați.

Se aud pași urcând pe trepte.

— Domnule Ion Popa, ți-l prezint pe... John Popp! spune maiorul. Și, într-adevăr, dacă Ionică n-ar fi fost de față, s-ar fi putut jura că acolo, pe scările acelea, ieșit doar pe jumătate afară, se afla chiar el.

— Măi, a dracului chestie: *eu* semăn cu el, ori *el* seamănă cu mine! rostește studentul, uimit.

În această clipă, cu o mișcare fulgerătoare, ca de prestidigitator, John Popp scoate din mânecă o grenadă și o aruncă în încăpere.

Șerbănescu, făcând un salt spectaculos, prinde grenada din zbor și o proiectează, prin fereastră, afară.

O bubuitură puternică îi culcă pe toți, în aceeași secundă, la podea. Singurul rămas în picioare, dezorientat, este... Ionică.

După câteva clipe, maiorul se ridică, oftează și își scutură hainele. Apoi, scoțând, dintr-un buzunar interior, *o pipă cu tutun*, o aprinde și trage din ea... cu sete.

— Domnule maior, vă rog să mă scuzați..., eu am platfus... N-am făcut armata... Nu știam că trebuie să mă culc!... declară Ionică, fâstâcit, destinzând astfel clipele de spaimă prin care trecuseră cu toții.

În interfon răsună însă vocea lui John Popp, care umple încăperea cu ciudate reverberații:

— Cortina încă n-a căzut, domnule maior. Înainte de a pleca, voiam să vă salut: John Popp rămâne un gentleman!...

— La mașini! comandă *Sherlock Holmes*, și polițiștii, cu el în frunte, dispar imediat...

*

— Cum a putut să ne păcălească, Șerbănescule? întreabă maiorul, înnebunit de ciudă... Se așază el la volanul mașinii, locotenentul se află în dreapta, iar nea Marin în spate...

— Domnule maior, priviți acolo! țipă Șerbănescu, arătându-l pe John Popp care, apărând dintr-o galerie mascată

de niște pietre, aleargă spre o căpiță de fân, aflată la câțiva pași, de unde polițiștii îl văd țâșnind cu o motocicletă supersport, ce fusese ascunsă.

Mașinile *Poliției* pornesc în urma lui...

Se dezlănțuie o urmărire spectaculoasă, atât de spectaculoasă, încât, văzând-o, ai putea să juri că ea a fost organizată pentru vreo secvență dintr-un film de aventuri... *Sherlock Holmes* se dovedește și un as al volanului, dar motocicleta este deseori în avantaj, datorită mobilității sale.

Iată însă că acum trei mașini o încolțesc. Șerbănescu rulează geamul și trage. Pocnesc și pistoalele polițiștilor din celelalte mașini. Se pare că John Popp, care execută tot felul de serpentine, ca la circ sau la „zidul morții", nu mai are scăpare... Și totuși, pe neașteptate, îi apare un drum în față... Motocicleta nu ezită nici o clipă și se angajează, curgând ca o nălucă, printre copacii ce străjuiesc drumul. Dar, după numai câteva secunde, spintecând un paravan scenografic al unei echipe de filmare, care, întâmplător, lucra aici, se prăbușește într-o prăpastie...

Răscolind pământul, mașinile *Poliției* se opresc brusc în fața paravanului...

56

Postat la ușă, Florin ține sub observație coridorul. La capătul lui, apare Isoscel.

— *Șase!* exclamă băiatul, intrând în clasă, și elevii amuțesc.

Profesoara intră. Ca la o comandă, toți se ridică și răspund, într-un glas, salutului dirigintei.

Surprinsă, aceasta privește spre ei cu întrebătoare mirare... Pune apoi catalogul pe catedră și face semn elevilor să se așeze.

Aceștia se apleacă și scot din bănci... flori. Fiecare ține acum în mână câte o garoafă albă. Ies, pe rând, din bănci, alcătuind un lung șir indian. Înaintează către catedră... Florile se adună, una câte una, deasupra catalogului...

— Ce e asta, ce s-a întâmplat? întreabă Isoscel, după clipele de derută...

Nici unul dintre copii nu răspunde. Sunt triști... „Procesiunea“ se derulează aproape ca la o înmormântare...

— Aaa! se luminează Isoscel: ați auzit că mi-am depus dosarul pentru pensionare...

— Da, doamnă! răspund elevii în cor întristat...

— Și sunteți bucuroși că scăpați de mine!

— Nu, doamnă! răsună același cor.

— Mi-ați adus flori...

— Da, doamnă!...

— Pentru plecare!...

— Nu, doamnă!...

— Ca să vă rugăm să mai rămâneți, doamnă profesoară și doamnă dirigintă, spune Florin, care, așezând în mijlocul garoafelor un frumos boboc de trandafir roșu, le strânge apoi în buchet și i le oferă, ceremonios...

Isoscel este impresionată. Ochii i se încălzesc..., buzele îi tremură... Reușește să se stăpânească...

— Și totuși, dragii mei – începe ea –, vine o zi când... trebuie!... Dar nici atunci n-o să scăpați de mine, să știți!... Că, chiar dacă o să fiu singură, numai cu ăla micu', cu cățelușul meu, tot o să vă bombănesc la fiecare lecție neînvățată, la fiecare temă nefăcută, o să vă ciufulesc pentru fiecare boacănă... până o să vă măritați și-o să vă însurați!...

Lacrimi mari i se rostogolesc pe obraz...

Copiii, impresionați, o aplaudă discret...

Pe coridor, Ionică privește mirat prin gaura cheii.

Ștergându-și lacrimile, Isoscel întoarce capul spre ușă:

— Ionică, iar tragi cu urechea! i se adresează ea.

Studentul intră spăsit, cu o invitație în mână.

— Doamnă, vă rog să mă iertați: i-am spus Getei că nu mă însor fără dumneavoastră! zice el, oferindu-i invitația... Dar pe mine să nu mă părăsiți nici după nuntă!...

Isoscel râde fericită...

57

Nunta Getei și a lui Ionică s-a terminat...

„A fost foarte frumos!... Frumos!... Frumos!...“ se aud parcă, în prelung ecou, exclamațiile musafirilor...

„Liceenii“ l-au burdușit în pumni... și l-au îmbrățișat, totodată, cu afecțiune... pe Adrian, care și-a adus și *familia*: pe Liana și pe Răzvan.

„Ia uitați-vă, fraților! s-a mirat, realmente, Ionică. *Iepurașul* ne-a luat-o înainte la toți! Bravo, mă! Bravooo!...“ Și iar l-au mai înghiontit și l-au îmbrățișat, de data aceasta „împreună cu cei dragi“!...

*

... Acum Ionică și Geta urcă scările unui bloc în construcție... Ea e îmbrăcată într-o superbă rochie de mireasă, iar el într-un smoching de culoare deschisă, cu floarea mirelui la butonieră.

— Mai e? întreabă fata.

— Mai e!...

Mihai și Dana urcă treptele din vila doamnei Elvira.

— Ai grijă! zice Mihai.

Râzând, Dana face un pas mare peste... „treapta a cincea".

— Mai e? repetă Geta, gâfâind.
— Mai e! răspunde Ionică, trăgând-o de mână.

Mihai descuie ușa..., iar cu o mână desface fermoarul de la rochia fetei...
— Vezi că fermoarul... „scârțâie"! glumește Dana.

— Mai e? repetă Geta, extenuată.
— Aici e! se aude glasul obosit, dar și satisfăcut, al lui Ionică, ajuns la ultimul nivel construit, de unde... începe cerul. În jurul mirilor – doar fier-betonul stâlpilor de rezistență...
— Unde? articulează Geta cu uimire.
— La etajul de deasupra! arată Ionică spre cer...
— E foarte frumos, iubitule! declară mireasa cu încântare și, apropiindu-se de el, îl sărută tandru...

— Iubitule, iubitule! exclamă Dana, îmbrățișându-l pe Mihai... într-o scenă de dragoste... Dar, imediat, amintindu-și parcă de ceva, își desface lănțișorul de aur de la gât și-l pune pe noptieră, zâmbind...
De la „postul său de observație" (din bucătărie), doamna Elvira savurează „scena", printr-un vechi binoclu de teatru...

— Îți dai seama? își continuă gândurile Ionică, strângând-o pe Geta în brațe: suntem mai aproape de cer și de... lumină! Și arată în acest timp spre discul de foc al soarelui, care apare la orizont..., mângâind cu razele lui de aur chipurile celor doi miri, îmbrățișați...
— În trei luni e gata! Am vorbit cu Bărbuță, antreprenorul! Totul e aranjat! Am vrut să-ți fac o surpriză! mai spune Ionică, fericit.
— Când coborâm, am și eu una pentru tine! adaugă Geta.

*

Sărutând încă o dată cu privirea lumina soarelui, mirii încep să coboare, ținându-se de mână...

— Privește! spune Geta, arătându-i un panou.

Ionică citește cu voce tare:

— Bloc H_2O; antreprenor: I. Bărbuță - Faliment!... Cum?! țipă el, revoltat.

— H_2O! Apă de ploaie, iubitule! subliniază mireasa, cu un zâmbet amar...

— Dă-mi, te rog, cheile! rostește apăsat Ionică, stăpânindu-și cu greu furia.

— Poftim, dragule! Eu sunt o nevastă... ascultătoare! îi răspunde ea, calm.

În timp ce se îndreaptă amândoi spre „Lăstun", din spate se apropie un echipaj al *Poliției*.

Tânărul de lângă șofer ordonă:

— Oprește, nea Vasile! Și, scoțând din torpedoul mașinii un portret-robot, i-l arată. Apoi face semn către Ionică:

— Dumneata vezi ce văd eu?

— Ar fi prea frumos! exclamă plutonierul. Ăsta e „Bigamul", dom' locotenent!...

Ofițerul începe să comunice prin radio:

— Aici „A 13"! „A 13"! Raportez: În careul *7 C* a apărut „Bigamul".

— Urmăriți strâns! Nu-l scăpați din ochi! Trimit ajutoare! se aude în aparat.

Ionică, la volan, pornește în trombă...

— Mama ei de viață! Mă duc la *POLIȚIE!* exclamă mirele, disperat.

— După el, nea Vasile! comandă locotenentul.

Și mașina *Poliției* pornește în urmărire... Vocea locotenentului se răspândește, cuprinzând parcă tot orizontul:

— Aici „A 13"! „A 13"! *Continuăm* urmărirea..., în vreme ce „Lăstunul" se pierde în conul de lumină al răsăritului...

SFÂRȘIT